roja bolşewîk

*Karkerên hemû welatan yekbin!
Karkerên hemû welatan û
gelên bindest yekbin!
Bütün ülkelerin işçileri
birleşiniz! Bütün ülkelerin
işçileri ve ezilen halklar
birleşiniz!*

HEJMAR/SAYI: 1 ▸ REŞEME/ARALIK'93 ▸ BIHA/FİYATI: 10000 TL, 5 DM

NİVÎSÊN BİJARTE Lİ SER KURDİSTANA BAKUR

Kirmancî-Tirkî

ENTERNASYONAL

Uyan artık uykudan uyan,
Uyan esirler dünyası!
Zulme karşı hıncımız volkan;
Bu ölüm-dirim kavgası.

Yıkalım bu köhne düzeni
Biz başka alem isteriz!
Bizi hiçe sayanlar bilsin:
Bundan sonra herşey biziz!

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık,
Enternasyonalle
Kurtulur insanlık.

Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan
Nasıl bizleri kurtarır?
Bizi tüm kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır

Yükselt kurtuluş bayrağını
Zulmü rüzgarlara savur!
Körükle devrim ocağını,
Tavı gelen demire vur!

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık,
Enternasyonalle
Kurtulur insanlık.

Hem fabrikalar hem de toprak
Herşey emekçinin malı
Tufeyliye tanımayız hak
Dünya emeğin olmalı.

Cellatların döktükleri kan
Kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık,
Enternasyonalle
Kurtulur insanlık.

ENTERNASYONALÊ

Hışyarbın êdi jı xewê
Hışyarbın bındestên dınê!
Diji zılmê wek wolqan ın em;
Ev şerê jıyin mırınê.

Bıhelışının vê dezgehê kewn
Jıyinek nu dıxwazın em!
Pozbılınd êdi bızanbın.
Nah şunda her tışt em ın!

Ev şerê mey paşin e
Şerê dijwar û gıran
Bı enternasyonalê
Rızgar dıbe insan.

Xwedê, patron, mir, axa û sultan
Ka me çer rızgar dıkın!
Ev tenê destê me ne
Dıkarın me rızgar bıkın.

Harke agıre şoreşgeri,
Bıde ber bê zulmê zorê!
Bı gışt quweta milê xwe
Dem e, lêxe hesinê sor!

Ev şerê mey paşin e
Şerê dijwar û gıran
Bı enternasyonalê
Rızgar dıbe insan

Hemû karxane û erd
Her tışt malê xebatkaran.
Ger dınê ê xebatê be,
Ka çı heqê koledaran.

Xwinê ku cellat dırijının
Rojeki wan bıherıqine,
Jı ser vê behra xwine
Roja sor dê bıbrıqine.

Ev şerê mey paşin e
Şerê dijwar û gıran
Bı enternasyonalê
Rızgar dıbe insan.

Naverok/İçindekiler

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-80074 München

Bıha/Fiyatı:
10.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

Neden Kürtçe?

Değerli Okuyucu,

Bolşevik Partizan'da bu sayıdan itibaren Kürtçe olarak da yayın yapmaya başlıyoruz. Bundan böyle her sayıda gücümüz oranında belli sayıda sayfamızı Kürtçe yayın için ayıracağız. Şimdilik, özellikle, milli sorun ile ilgili bazı önemli yazıların Kürtçelerini yayınlamaya çalışacağız. Çeviri gücümüz çok sınırlı olduğundan, bugün ancak çok az sayıda yazıyı Kürtçe yayınlayabilecek durumdayız.

Kürtçe yayını yeni bir yılda başlatmamızda TKP/ML(BOLŞEVİK)'in III. Konferansı'nda aldığı, ve bizim de doğru bularak bütünü ile katıldığımız şu karar belirleyici rol oynamıştır:

"TKP/ML(BOLŞEVİK)'İN "EZİLEN ULUS ve MİLLİYETLERİN DİLİNİ, ÖZELLİKLE DE KÜRT ULUSUNUN DİLİNİ KOMÜNİST PROPAGANDANIN BİR ARACI YAPMADIĞI" TEZİ İLE İLGİLİ...

Bu konudaki görüşlerimiz şöyledir:

▸ Türkiyeli komunistlerin onünde, propaganda ve ajitasyonlarını yalnızca hakim ulusun dili olan Türkçe ile değil; Türkiye'de yaşayan ezilen ulus ve milliyetlerin dilinde de; ***bütün dillerde*** *yapma görevi vardır.*

▸ Bu, bütün milliyetlerden proletaryanın birleşik bir partisini yaratma ve çeşitli milliyetlerden proleterleri, emekçileri kaynaştırma; birleştirme için mutlaka çözülmesi gereken bir görevdir.

▸ Bu görevin çözülmesi yonünde atılacak her adım, hem esas ***olarak*** *hakim ulus şovenizmine, hem de aynı zamanda ezilen ulus milliyetçiliğine darbe vuracaktır.*

▸ Ezilen ulus ve milliyetlerin dilinde yayın, oncelikle ve özellikle, bizzat o ulusun ve milliyetlerin yerleşmiş olduğu bolgelerde yapılacak çalışmada belirleyici bir öneme sahiptir.

▸ Turkiye'de ezilen ulus ve milliyetlerin dilinde yayın yapma gorevini ilk ele alınması ve çözülmesi gereken, ***Kürt*** *dilinde yayın yapma sorunudur. Çunkü Türkiye'de milli meselenin esasını Kürt milli sorunu oluşturmaktadır.*

▸ Biz bugünkü gücumuzle kesinlikle böyle bir görevi, mesela en temel belgelerimizin Kürtçeye çevrilip yayınlanması düzeyinde bile çözebilecek durumda değiliz. Bizim bugünkü gücümüzle yapabileceğimiz şey, bu görevi tespit etme; propagandasını yapma, ve adım adım çözebilmek için belli gorevlendirmeler yapmaktır. Bunun yanında, belli bildirilerin (mesela milli ile ilgili tavır takındığımız) Kürtçeye çevrilmesi vb. de bugün ele alınıp çözülebilecek görevler olarak tespit edilebilir.

Biz geçmişte bu görevin varlığını tespit ettik. Belli görevlendirmeler de yaptık. Ancak bu konuda somut bir şey ortaya çıkmadı. Bu, bizim bu konuda gereken önemi vermediğimizin bir ifadesidir. Ve bu noktada bize getirilen böyle bir eleştiri haklıdır.

Biz sorunu, özellikle eski kardeşlerimiz, ve Spartaküs ile polemik içinde, "Sorun, bir kereye mahsus, bir bildiriyi Kürtçeye çevirmek ve yayınlamak değil; ya da şu veya bu sloganın Kürtçeye de çevrilip, Kürtçe oe yayınlanması değil, böyle bir yayının sürekliliğinin sağlanmasıdır" vs. şeklinde koyduk, Bu, soruna yanlış yaklaşan bir koyuştu. Tabii ki sorun, bazı sloganların Kürtçe de atılması ile, bir-iki bildirinin Kürtçe de yayınlanması ile çözülmeyecektir. Ama eğer bugün ***bu*** *yapılabiliyorsa, bunun yapılması, "esas çözüm bu değildir" adına reddedilmemelidir. Çünkü bu, küçük de olsa, sorunun ciddiye alındığını, çözülmeye çalışılrığını gösteren bir adımdır. Ve bu adımın atılması, sorunun gerçek çözümünü engellemez; tersine, o yönde gelişmeyi hızlandırıcı bir rol oynar. Öyle ya da böyle, Kürtçe yayın -bu, belli sloganların Kürtçeye çevrilmesi, atılması düzeyinde bile olsa, eğer bugün yalnızca bu yapılabiliyorsa- Türk faşist hakim sınıflarına karşı kesin bir tavrın, Türkçe dışındaki dillere yapılan baskıya, somutta Kurt diline yapılan baskıya karşı oluşun, somut ifadesidir. Bizim, eski kardeşlerimizin ve Spartaküs'ün demagojik "çaba"larına karşı bir tepki olarak da, bugün yapabileceğimizi de yapmamamız kesinlikle yanlıştır. Bu yanlışı düzeltmeli; bugün bu konuda yapabilecek durumda olduğumuzu (mesela belli temel sloganlarımızın Kürtçe propagandası; belli bildirilerimizin, yazılarımızın Kürtçe de yayını) mutlaka yapılmalıdır.*

▸ Kuşkusuz bizim bu noktadaki hatalarımızın, milli sorunla ilgili diğer hata ve sapmalarımızla bağı vardır."

Biz, doğru bulduğumuz bu karar doğrultusunda yaptığımız Kürtçe yayını, öncelikle Türk ırkçı-faşist hakim sınıflarının ezilen Kürt ulusunun diline karşı yaptıkları baskıyı protestonun somut bir ifadesi olarak kavrıyoruz. Ve şimdiye kadar gücümüzü bu noktada yeterli seferber etmemiş olmayı önemli bir hata, pratikte buyuk Türk şovenizminin yasak zincirini kırma konusunda üzerimize düşeni, gücümüz oranında yapabileceğimizi yapmamış olma anlamında, bir hata, bu anlamda Türk şovenizmi ile uzlaşan bir pratik tavır olarak değerlendiriyoruz.

(15 Mart 1986,
BOLŞEVİK PARTİZAN,
Sayı 28)

DEVLETA FAŞİSTA TIRK ÊRİŞÊN SINURİ DAJO LI SER ŞERGERÊN PKK, HRK, ERNK! PKT/ML(B) KU, JI KOMİNİSTÊN NETEWA TIRK U NETEWÊN DIN PÊK HATİYE, ÊRİŞÊN FAŞİSTÊN TIRK LI GEL PKK, HRK, ERNK LENET DİKE! ÊRİŞ Û QETLIAM ÊN LI GEL ŞERGERÊN PKK, HRK, ERNK, PEŞ EK JI ÊRİŞEN BO ORTÊHILDANA GELÊ KURD E! PKK Û BI SEROKTİYA WÊ ŞERÊN ŞERGERÊN HRK, ERNK, LI HEMBER DEVLETA FAŞİST, ŞERÊ DIJİ ZILMA NETEWİ, DIJİ QETANDINA NETEWA KURD; Û ŞERÊ DIJİ YEKİTİYA BÊ DIL... DI VAN NOQTEN DE EM LI Vİ ŞERİ BÊŞERT ALİKARİYA XWE DI-PEYİVİNIN!

Bımre zılma netewi!
Bımra şovenizma mezin-ya Tırk!

Riya, rasti dawiya zılma netewi; dıji qetandına netewa Kurd û wekheviya tım gelan -ev rêye-: Bı seroketiya proleterya şoreşa geli yê demokratiye!

Geli Şorışger û Hogırno!..

Karkerên zanistiya çini jı tım gelên Tırkiyê!..

Tu roj tıneye ku, weşanên çina serdeste faşist dınıvisine, Kurdistana Tırkiye da "tên teqibkırın", "pey rêçê ne", pêşên çiyada "xıstıne quncık", "xainên veqetandınê", "çetên veqetandınê" behs dıke. Tu roj tıneye ku, behsa "Leşkerê qehreman ê Tırk operasyonên xwe ajoten ser eşqıya yê veqetandınêş" nakın. Weşanên faşist resmên jınên Kurd a ne koçera bı çadırên wan va reng û reng çap dıke. Bı fermanên şerokê cunta yê Kenan Ev-ren, ewên ku esir nayên gırtınê tên kuştın... Bı ser Rêziya "Dawiya Eşqiya".

Dı dema 16. Tebaxê, bı navê seroketiya kurmaya Gelemperi (Genelkurmay Bşk.lığı), ya dewleta faşi'ya Tırk cıvatek jı bo weşaniyan hat pêkdayin. Dı vê cıvatê de berpırsi-yarên leşkeri ya faşist ya çina serdest ramanên xwe lı ser şerê Gerilla, ku lı Kurdıs-tanê bı seroketiya PKK dı dema 15 Tebaxê 1984 dest pêkır û lı ser "Operasyonên" xwe dan berçav. Bı gori gotınên wan, ku ew bı xwe beyan dıkın jı dema 15 Tebaxê 1984 heya demê dı vî şerê Kurdıstanêde jı ordiya faşistê Tırk û jı teqwiyên wan 56 mırı, û jı PKK ê û bı seroktiya wê jı HRK û ERNK ku ew dıbêjın "komeley veqetandınê" ji 97 mıri hene. Faşistên Tırk hê dıbêjın "63 qelati ji" aliyên teroristanva hatıne kuştınê. Ev tıştê ku êdî jı aliyê çina serdestva ji nayê vêşartın û bı navê kurmaya Gelemperi tê gotın û daxwewaniya vi tıştì pewıst dıbinın û weşanên xweda reng û reng dınıvısinin, heqiqeta vitıştî çiye? Û ramana proleterya zanistiye çini çiye?

EM ALİKARİYA ÇI DIKIN?

Dı weşanên çina serdest'da "çetê veqetandınê", "eşqiya" û bı vi awayi cıvata weşani ya seroktiya qurmaya gelemperi ji çawa dıbêje qesda wan PKK û bı seroktiya vê HRK u

ERNK'ye. Pıştı 12 Ilonê PKK dı rêç a xurtbun û amadebuna şer de meşi û qadro û sempatizanên xwe te'limêde derbaskır, bı gırani şerê rızgariya netewi dı Kurdistana Tırkiyê'de ajot û çawa ew bı xwe dıbêjın jı bo Kurdistaneke Serxwebu sazbuna dewletê, bı "Şerê Gelı" bı Darawa xwe, dı dema 15 Tebaxê 1984 bı tevgêra Gerilla dest pê kır.

Eva Daxwanike lı gori quweta PKK dı navbera wê û lı hember devletâ Tırk, û bange ke, ku lı Kurdistana Tırkiyê gel terê şerbe. Destpêka şerê PKK'e dı demeke, ku gel seri hılnedane û demeki bêdangda bı xurtaniya xwe destpêkır. Lê belê programa PKK daxweyaniyek dıj serdestiya netewi û ifadeki azadiye. **PKK, ku şerê xwe bı serê xwe teneji bajo, teoriya ku bı navê şerê geli dıparêze, bı heqiqeta xwe teoriki "Foko„'tibeji, ew şerê ku dıj çinên serdesten faşi yên Tırk dajo, ku dıji zılma netewiye ev aliya; parêztına serxwebuna gelê kurd, û ew aliyê ku dıji gedexebuna avakırına dewleteki netewa Kurd û dıji yikitiya bêdıl ku Xe'nci Tırkan gelên dın mafên xweyên wekheviye naperêzun dıj vana û bı vi aliyi şerê PKK bê gotın te aligırtın.**

PKK dı serê xwe de, vi alıye Darawa wêde, sempatizan dılxweşiya tım Kurdên Tırkiyê, ku tên çewısandın, dıkıre. Ev dılxweşi, xwestek û sempatiya gelek karker, gundî û kedkarên Kurd, bı alikariya wan dıde nişan; ku ew dıji leşkeriya faşî ya Tırk şer dıke, dıjı wê zılma ku deh salın lı ser gelê Kurd dajo, şerê PKK ê lı hember van dılê kurdan xweşdıke. Disa bê şek, proleterya zanistı ya tım gelen sempatiya xwe dıda nişan, we lew ew bı Şerê xwe de tenê beji û sempatiyê bê nişan dayin.

Şerê PKK lı hember dewleta faşist, pêwiste bı aliyê Proleterya zanistiya çinî û bı aliyê gışt şorışgeranva bê alikari kırın û ew bıbın xwedi vi seri; Lewra ev şer bê dengiya ketiye ser Tırkiye dıqelışine; ev şer éwrên reşên ku lı hember çini ye dı de bayê; Ev derbeki mezine lı suretê çina serdest, ku tım dıbêje "me peliqand, me dardakır, me kuşt, me xelaskır"; Jiyan dıde nişan ku çawa tê zanin dewleta faşist, çinên serdest usa xurt nine; Ev dewleta ku lı hember grubeki bı bıryari, çekdari û hazır dımelıse, dıde nişandayin ku çina karker, hêzên kedkar, tım keşên ku tên tedayi kırın bo şoreşê bı çekdari û komeli bılege ev dewleta faşist lı hember wan gasi kâxezeki ne gırane; dı vî alide gere şerê PKK'ê bê alikırın.

> Em koministen Tırkiyê, ku jı gelek gelanın, dı Şerê dewleta faşista Tırk lı hember PKK'ê de bê gotın em lı cem PKK'ê ne. Em dı vî şeride, Şerê PKK û bı seroktıya wê şerê HRK, ERNK ku dıji zılma netewi de tê û serxwebuna gelê Kurd daxweze em van noqten bê şek û bê şert alikari dıkın. Disa em berxwedana wan a dıji faşizmê ku teslım nabın alikari dıkın. Gerek eva bıve nişangek.
>
> Em êrişên çinên serdestên faşistên Tırkıyê, ku lı ser PKK, lı ser Şergerên HRK û ERNK dajon lenet dıkın.

Ev şerê çina serdestên faşist, ku pêşiyê lı ser şergerên PKK. HRK û ERNK ê dajon ne tenê bo wane. Dı vi şerıde ordiya faşista Tırk, gıranike we yê mezın rakıre mıntıqa Kurdistanê, wek ew mıntıqa disa işgal kıriye; gelê Kurd xwın dıgri, Dı gelemperiya gundên Kurd de qereqol avakırıne.

Bı teybetî cihên ku lê şer dıbe, çuyın u hatına van gundan tım tê qontrol kırınê. Zıl'm û Lêdan û lêker bı hezaran perekine. Dı diroka Kurdistanê'de cewısandıneki gırantır tê kırın. Dı şerê lı hember PKK, HRK, ERNK de ew gundên ku alikariya çinên serdestên faşist nakın ew ji tên tedayi kırın. Dı şerê hember PKK, HRK, ERNK de, hedefa çinên serdest ên faşist lı hember serhıldana şerê netewi û cıvakiya gelê Kurde. Ew resmên wan ku tên kuştın, dı weşanen xwede dıdın nişandayin armanc dıkın, ku çarê gelê Kurd û tım şorışgerên Tırkiyê bıde tırsandın û dıbêje dawiya weji eve.

> Iro êrişên çınên serdestên Tırk lı ser şergerên PKK-HRK-ERNK bı xusûsı lı hember gelê Kurd û gelemperi lı hember gelê Tırkiyê'ye. Dı şerê despêka faşistan Peşek iro lı seriye. Loma iro dıjî faşistan sekınandın erka tım şorışger û demoqratane.

EM DIJİ ÇINE?

Lı hember êrışên faşistên Tırk ku dajone ser şergerên PKK-HRK-ERNK, gırtına me lı get şergerên PKK wê ménê nine ku em bı ramanı, siyasi û komeli û rêxıstın û taqtiken va bı PKK re rêçeki danin, na; Û her usa ji eva ne şerteki yekemîne ku em PKK'ê xwê yi der tên. Me lı jorê got, em alikariya PKK-HRK-ERNK bı çı awayi û heya ku dıkın.

Pışti wi qasi gelek rêxnê (eleştiri) me lı gel xeta PKK'ê hene. Bı gelemperi hınek Rêxnê me:

* Ramana me ew e ku, xet û taqtıkên PKK'ê lı gel şoreşa Kurdıstana Tırkiyê ne ramaneki çina karkere lê belê ramaneki burjuvaziyê netewgeriye. Darama (program)a PKK'ê, şoreşa Kurdistana Tırkıy-e jı şoreşa Tırkıye dıqetine; mesela helbûna netewî dıde navçê (merkez) û helbuna, mesela netewî (milli) ne bı ramaneki seroktiya ramana çina karker pêk dine. Jı bo PKK'ê yêkbuna netewa Kurd dı tevgera netawıde pêştırı yêkbuna karker û kedkarên jı nuçe gelan bı seroktiya proleterya tê; û pêştırı yekbuna karkerên cihanê tê. Ger çıqa PKK dıvê ez partiya çina karkerim û Marksıst û Leninistım, lê bı heqiqet ew ne Marksist û Lenınıste, ew bı Darawa xwe rêçeki netewı burjuvaziye.

* Xeta (stratejı) PKK'ê ya leşkerı ne xetekı leşkeriya Lenınist e. Rêça xeta wê ya leşkerı, bın navê şerê gelı de, xetek leşkerıye, jı teoriya foko ye. PKK ıro çek lı desta dıji dewleta faşı ya Tırk şerdıke û bı vı awayı şerê wê ya dıj emperyalı, ne bı bıryarı dıj emperyalızm, sosyal-emperyalizm û her awayê paşverutıyê ye.

* PKK dı gelemperi cihanê de Sosyal-emperyalizma Rus reddıke, hê serdajı sosyal-emperyalızma Yekitiya Sovyet e iro bı êrıştı hêzekı sosyalist dıbıne; bo şoreşa Kurdistan (gelemperi Tırkiyê) muttefık dıbıne; mesela İşgala Afganıstan dı weçheki "enternasyonalizme proleterya" dıbıne. Dı pratikide ittifaka siyasi bı vı ramanı ye. Dı dema ku PKK vê xeta siyasi terk neke, dı leyistka dıjwariya Sosyal-emperyalizma Rus an dane. Gıjbuna PKK dı vı aliyide an alıyê dınde xwe bıde nîşan yê belibe ger PKK dı ramanıya xwe de dı serxwebuna netewe, aliyê wê yı netewı û antı-emperyalizma wê ye bê bırgarı dı pratikêde yê kıvş be.

* PKK lı hember ramanê cure dı nav xwe de û lı hember komelên "çep" ên dın, pıştı qonaxekı, bı usûla xwe xızmeta dıj-şoreşê dıke. Bê ispat mora ajanıyê lı kesa dıxe û tu dılhêşiyê nabıne. Bo hılweşındına zıda êrişên bı keyfiyeta dıj şoreşı û sosyal-faşistı dıke.

Me gelek car lı ser van xetê PKK nıvısın. İro şundaji lı hember van xeta emê şerê ramana ideoloji bıkın. Xwesteka me ewe ku, bıngeha PKK van nexweşiyan bıbine, loma em alikari dıkın. Lê belê şerê ramanı mayê wê menê ku dışerê navbeyna wê û dewleta faşistde ku ew şerê ideoloji bıbe manı-ê hevkarı û xweyi derketına PKK ê.

Bı her awayı em dıjı dujmıniya PKK ê ne ku hınek komelên Tırkiyê yên opportunist-revizıyonist berê xulamê sosyal-emperyalizma Rus T.K.P. û "Yekitîya Çep = Sol Birlik" û hınek komelê şorışger mina Partizan, Dev-İşçı, HK/Emeğin Sesi ku "dıjmıntiya PKK"ê kırıne siyaseta xwe ya merkezi; û wı awayı em dıjı usula PKK ê ku bı teybetı ew lı hember komelên şorışger usuleke dıj-şoreşı dıparêze.

Gor me, "Dujmıntiya PKK ê" jı vır tê, ew komelen ku, dujmıntıya PKK ê kırıne sıyasiya xwe ye merkezi (ewên ku bı navê şoreşa Tırkiyê xeberdı dın) jı şoveniya Tırkê mezın ku jı Kemalizmê miras maye jı wır tê, bı teybetî (komelên netewiyên Kurd) jı şerê PKK ê kumreşiyê dıken, dujmıntiya wanjı jı wır tê.

Em komunistên jı netewa Tırk û Kurd û jı gelên dın ku dı komela TKP/ML(B) da ne, gotınen xwe bı ramana serokê proleterya Tırkiyê İbrahim KAYPAKKAYA, ku ewı ev tebitên xwe Çılêpêşin (Aralık) 1971 de kıriyê pêk binnın:

İXTİVA RAMANA TEVGÊRA MARKSİST-LENİNİST LI GEL MESELA NETEWİ

Tevgêra Marksıst-Leninıst ıro dujmınê bı bıryar û bêgumanê zılma netewiye çınên serdestên Tırk lı netewa Kurd û hındıkekokên gelên dıne; lı hember çewı-sandına netewı, çewısandına lı ser zımanên dın û fırqan netewan pêşde şer dıke.

Tevgêra Marksıst-Lenınıst, netewa Kurd, ku jı aliyê burjuva Tırk û axên axe dıçewıse, jı bo mafê wıyê çarenûsı, ango bo serxwebun sazbuna dewleta wı dı her demê de bê şert û gotın dıparêze. Tevgêra Marksist-Lenınıst dıjı fırqkırına mafê sazbuna dewletêye xımbingehên demokrasıya gelî evî pêwıst dıke. Bı vı awayi ev pêwısteka jı bo gelên hındıkekoke dınêjı ye ên ku alıye burjuva Tırk û axên axê tên çewısandınê. Eva pêwıste jı bo karker û kedkarên Tırkjı en bo

azadıyê şer dıkın, lewra ger ewana netewatiya Tırki neşkênın, xelasiya wana mumkun nıne.

Gere mafê çarenusiya netewa ne gori qetandına hınek netewên dın pêwistibe. Tevgêra Marksist-Leninıst qetandınê gor şertan dıde berçeva. "Bı gelemperi gorı gışbuna Cıvaki bo sosyalizm û menfeata tekoşina çina proleterya hukum dıde û teyın dıke." Tevgêra Marksist-Lenınist ger qetandınê teswib nake dıj wêya zorê red dıke. Hudud jı bo yekıtiya bı dıl, jı bo bıwuriya gelan lı hew pêwıste.

Tevgêra Marksıst-Leninist, tekoşina gelên bındest û bı teybeti tekoşina netewa Kurd ya dıj zılma netewi alıkarıyê dıke. Muxteva demokrasi gelemperı tevgêrê alıkari dıke.

Tevgêra Marksıst-Lenınıst, lı hember seroktiya burjuva netewi û axayên axê bıçuk, tekoşına çına proleterya Kurd û kedkaran dajo û bırêve dıbe. Karker û zehmetkêşên Kurd lı hember xebata burjuvaziya Kurd û axan şıyar dıke.

Tevgêra Marksıst-Lenınıst dıji ew kêsên ku, tekoşina netewida alikariya axan, şeyx û melan dıkın, dıjı wan tekoşınê dajo.

Tevgêra Marksıst-Lenınist, lı hember tevkarên çina serdeste Tırk, feodal begên Kurd, olkar û burjuva mezın ku, ew karker û zehmetkêşan jı hev dıqetinın, lı gel tım zehmetkêşên cihanê dalevêra dıkın, û gelek dıkın ku karker û kedkar hıs bın, dıj wan tekoşınê dajo.

Tevgêra Marksist-Leninist, û çawa hogır Lenin ji işaret kıriye, dewletên Emperyalist propaganda serxwebuna siyasi dıke, lê belê wan welatan, abori û mali bı xweve gırê dıde û bı vê sistemê kardıkın û gelan dıxapinın, evê dıde bercewan û bı teybeti bo welatên bındest û karker û zehmetkêşên wan pêwiste wer zanin û dıj tekoşin bû ajotın.

Tevgêra Marksist-Leninist, lı hember deweteki, hevgırtına çina karker û zehmetkêşên dın dı komele siyasi, sendiqe, kooperatifi, têlimi u.h.w. de tevhevbunê dıgre. Dıji komeleti ya karker û zehmetkêşan lı gor gelan (mılletan) tekoşinê dajo. Lewra kedkar û karkerên navnetewi jı gelên cure cure, lı hember sermaya navnetewi û paşverutiyê ancax bi vı tewri dıkarın bıgehijın xwesteka xwe.

Tevgêra Marksist-Leninist, dıji plana "xwedmuxtari (özerklik) ya, çandi-netewi" tekoşinê dajo, ew burjuvayên piçuk û burjuvayên milliyetan dı welatê meda te qebulkırın. Lewra ev plana telima karê dewleteki gori gelan her dıqetine; bı vi awayi kedkar û karkerên gelan bı çanda burjuvazi û axayê axê ve têne gırê danê û dıbıne kolê wan; Ango lı gel demoqratiyê lı gel tekoşina çina proleter zarare.

Tevgêra Marksist-Leninist dı Sistema diktatoriya demoqratiya gelide vê ramanê jı bo helbuna mesela milli dine:

Dı sistema diktatoriya demoqratiya gelide wekhevi dı tım milliyetan û zımanan da pêk bê. Tu zımanek bı zorê neyê nazkırın, herkes gorı zımanê xwe dê debıstanê de ders bıxwine.

Destura dewleta geli, êrış û serdestiya neteweki lı ser gel û gelokên dın qedexe bıke. Mafê çarenusiya gelan bıde naskırın. Bo cihanına van tım tıştan pêwiste bı teybeti her mıntıqe idara xwe bı xwe bajo. Ev xwedmuxtari ku, bı xwe idara xwe bajon, gori abori û komakiya mıntıqan, hejmara netewa mıntıqê bı hejmara mıntıqê bıxwe werhılbıjartınê.

Em disa şiara xwe ye bıngehi lı gel mesela milli tekrar dıkın:

> "Wekhewiya tam jı bo tım Netewan; mafê çarenusiya Netewan; yekbuna karkerên tım welatan (û Gelên bındest)."

(İbrahim Kaypakkaya, Nivisanên Hılbıjarti, rp.256-259, Weşanên Meha yekemin, İstanbul 1979)

FAŞİST TÜRK DEVLETİ, PKK, HRK, ERNK SAVAŞÇILARINA AZGINCA SALDIRIYOR! TKP/ML(B) İÇİNDE ÖRGÜTLÜ TÜRK, KÜRT VE DİĞER MİLLİYETLERDEN KOMÜNİSTLER OLARAK TÜRK FAŞİSTLERİNİN PKK, HRK, ERNK SAVAŞÇILARINA KARŞI SALDIRILARINI LANETLİYORUZ! PKK, HRK, ERNK SAVAŞÇILARINA KARŞI SALDIRI VE KATLİAMLAR; KÜRT HALKINA SOYKIRIM, TEHDİT VE UYGULAMALARININ BİR PARÇASIDIR! PKK, VE ONUN ÖNDERLİĞİNDEKİ HRK, ERNK SAVAŞÇILARININ FAŞİST DEVLETLE SAVAŞLARINDA, MİLLİ ZULME KARŞI OLAN; KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKINI SAVUNAN; ZORAKİ BİRLİĞİ PARÇALAMAYA YÖNELEN YÖNÜ KAYITSIZ, KOŞULSUZ DESTEKLİYORUZ!

Kahrolsun milli zulüm!
Kahrolsun Büyük-Türk şovenizmi!

Milli zulme gerçekten son vermenin; Kürt ulusuna ayrılma hakkını ve tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlamanın yolu, proletarya önderliğinde demokratik halk devrimidir!

Devrimciler... Yoldaşlar!.. Türkiye'nin bütün milliyetlerinden sınıf bilinçli işçiler!..

Faşist hakim sınıfların boyalı basını, gün geçmiyor ki, Türkiye Kürdistanı'ndan "takip edilen", "izi sürülen", dağların doruklarında "köşeye sıkıştırılan" "bölücü hainler", "bölücü çeteler"den haber vermesin! Gün geçmiyor ki, "kahraman Türk ordusunun bölücü eşkiyaya karşı başarılı operasyonlarından" haber vermesin. Boyalı faşist basın, esir alınan göçer Kurt kadınlarının; basılan göçer çadırlarının renkli büyük boy fotoğraf - larını

basıyor. Artık, cunta şefi Evren'in direktifleri doğrultusunda esir alınmayan, bir sürek avındakı gibı ızi sürülerek "sıkıştırıldığı" yerde vurulan, "eşkiya" adı verilen devrımcilerin resımleri basılıyor... "Eşkiyanın sonu" diye başlıklar atılarak.

16 Ağustos günü, Türk faşist devletinin Genelkurmay başkanlığı adına bir basın toplantısı yapıldı. Bu basın toplantısında hakim sınıfların faşist ordusunun sözcüleri, Kürdistan bölgesinde PKK önderliğinde 15 Ağustos 1984'te girişilen gerilla eylemleri ertesinde başlatılan, ve gıderek yoğunlaştırılan "operasyonları" hakkında; Kürdistan bölgesinde süren savaş hakkında kendi açılarından bilgi verdi, bu savaşın dökümünu yaptılar. Onların verdiği, ve kendilerine uygun gelen bir bıçımde "düzeltildiğı, duzenlendiği"nden kuşku duyulmaması gereken rakamlara göre; 15 Ağustos 1984'ten bu yana Kürdistan'da süren savaş içinde Türk faşıst ordusunun ve dığer guvenlik güçlerının kaybı ölü olarak 56; "bolucu örgüt" dedikleri, savaşın diğer tarafını olusturan PKK, ve onun onderliğındeki HRK, ERNK'nın ise ölü sayısı 97'dır. Türk faşistleri, bunun yanında "63 vatandaş"ın da "teröristlerce katledildiği" biçiminde bilgi vermektedırler. Hakim sınıfların artık gızleyemediği, ve özel olarak Genelkurmaylıkça duzenlenen basın toplantıları ile duyurmak ihtiyacı duydukları, her gün boyalı basında haberini verdıkleri olayın gerçek yüzü nedir? Bu olaylar karşısında sınıf bilinçli proletaryanın tavrı ne olmalıdır?

Neyi destekliyoruz?

Hakim sınıfların boyalı basınında "bölücü çete", "eşkiya" vb. olarak tanıtılan; Genelkurmay başkanlığının basın toplantısında adıyla ortaya konduğu gibi, PKK adlı orgut, ve onun önderliğindekı ERNK, HRK gibi orgütlerdir. PKK, 12 Eylul sonrasında bır guç toplama, ve hazırlık süreci ıçine gırmiş; bu süre ıçinde belli kadro ve sempatizanlarını eğitimden geçirmış; ve ağırlıklı olarak Turkiye Kurdistanında ulusal kurtuluş mücadelesi yürüterek, Kurdıstan'ın bu bölümunde --Kurdıstan'ın diğer bolümlerınde oluşturulacak bağımsız bir Kurdistan devletinin parçası olacak-- bağımsız bır Kürdıstan devleti kurma yonündeki programını, kendı deyimleri ile "halk savaşı" yolu ile gerçekleştirmek için, bir anlamda bir ilk adım olarak 15 Ağustos 1984 tarihinde, ce-sur, çapta gerilla eylemlerine girişmiştir.

Bu, PKK'nın kendi orgutlü gücü ile faşist Türk devletıne karşı açıkça bir savaş ilanı, Türkiye Kurdistanında halka savaşa katılma çağrısıdır. PKK bu eylemlerine, halk yığınlarının yukselen kendiliğinden mücadelesi şartlarında değil; kendilığinden mucadelenın hemen hemen hiç olmadığı şartlarda, salt kendi örgütlü gücü ile, halk yığınları açısından ise genelde sessizce seyretme'nin hakim olduğu şartlarda girişmiştir. Ama PKK'nın programı bir noktada açıkça Türkiye Kürdistanındaki halk yığınlarının milli baskıya, mılli zulme karşı çıkan taleplerinin, onların özgürlük isteğinin bir ifadesidir. **PKK, savaşı esas olarak kendi örgütlü gücü ile de yürütse; halk savaşı adına savunduğu teori, gerçekte foko teorisi de olsa, onun faşist Türk hakim sınıflarına karşı yürüttüğü savaş, milli zulme son diyen yanı ile; Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunan, Kürt ulusunun devlet kurma hakkının gaspı; Türk olmayan tüm milliyetlere hak eşitliğinin çiğnenmesi üzerinde kurulu zoraki birliği parçalamaya yönelen yanı ile kesinlikle haklı; bu yanı ile kayıtsız-koşulsuz desteklenmesi gereken bir savaştır.** Ve kuşkusuz PKK savaşında, programının bu yönü ile, Türkiye'de ezılen bütun Kurtlerın sevgı, saygı ve sempatisini toplamaktadır. Bu sevgı, saygı ve sempati, bugun Kurtlerin çoğunluğu açısından aktif destek biçiminde kendini ifade etmese bıle, onlarca yıldır Kürt ışçilerıne, Kürt koylülerine, Kurt emekçilerıne millı zulmün her turlusunu uygulayan faşist Türt devletinin, bu zulmü uygulamada esas araç olan, ve Kurdistan bolgesinde tam bir işgal ordusu görünümünde hareket eden Türk ordusunun subaylarına, erlerıne vurulan her darbenin, ezılen yığınlarda, yuksek sesle söylenmese bile, derin bir memnunluk yarattığını bilmek için kahin olmaya gerek yoktur. Ve yine kuşkusuz ki, bütün millıyetlerden sınıf bilinçlı proletarya da, PKK'nın savaşının --halk yığınlarının kendılığınden mücadelesinden bağımsız da olsa-- bu yanına sempati duymaktadır; ve onun bu yanını desteklemektedır, destekleyecektır. Sadece bu değil; **PKK'nın faşist devlet ile tutuştuğu savaş, Türkiye'nin üzerine çöken ölüm sessizliğini yırttığı; sınıf mücadelesinin üzerine serpilmiş ölü toprağını harmanladığı; hakim sınıfların "ezdik, astık, kestik, yokettik" türküleri söyledikleri bir ortamda, onların suratına bir şamar gibi patladığı; faşist hakim sınıfların devletinin hiç de göründüğü kadar güçlü olmadığını gösterdiği; kararlı,**

silahlı, hazırlıklı küçük bir grubun saldırıları karşısında bile yer yer aciz durumlara düşen bu faşist devletin, devrimin gerçek öznesi olan işçi sınıfı, emekçi kitleler, bütün ezilen halk yığınları silah elde, örgütlü bir biçimde ayağa kalktığında bir kağıt kadar değeri olmayacağını gösterdiği noktada, olumlu, sınıf bilinçli proletaryanın, ve bütün devrimcilerin sahip çıktığı, çıkmak zorunda olduğu bir savaştır.

Bugün Türk hakim sınıflarının PKK-ERNK-HRK savaşçılarına karşı yürüttüğü savaş; özel olarak Kurt halkına, genel olarak da bütün Türkiye halkına karşı, faşistlerin giriştiği savaşın bir parçası, bugünkü uç noktasıdır. Bu yüzden bu savaşta, Türk faşistlerinin karşısında tavır takınmak bütün devrimcilerin, demokratların görevidir.

Biz çeşitli milliyetlerden Türkiyeli Komünistler, işte bu anlayışla; faşist Türk devletinin PKK'ya karşı savaşında; kesinlikle PKK'nın yanındayız. Biz bu savaşta PKK ve onun önderliğindeki ERNK, HRK savaşçılarının, milli zulme karşı çıkan, ve Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunan yönlerini kayıtsız-şartsız destekliyoruz. Yine onların faşizme boyun eğmeyen, teslim olmayan yönlerini de destekliyor, örnek alınması gerektiğini söylüyoruz.

Biz, faşist Türk hakim sınıflarının PKK, ERNK, HRK savaşçılarına karşı yürüttüğü sürek avını; onların giriştıkleri katliamları lanetliyoruz.

Faşist hakim sınıfların bugun öncelikle PKK, ERNK, HRK savaşçılarına karşı yürüttüğü savaş, yalnızca onları hedef almamaktadır. Bu savaşta faşist Türk ordusu, gücünün büyük bir bölümünü Kürdistan bölgesine kaydırarak, bu bölgeyi adeta yeniden işgal altına almıştır. Ve Kürt halkına kan ağlatmaktadır. Hemen tüm Kürt köylerine karakollar kurulmuştur.

Özellikle çatışmaların yoğun olduğu bölgelerde köylere giriş-çıkış kesin kontrol altındadır. İşkencenin, zulmün bini bir paradır. Kürdistan, tarihte gördüğü en ağır baskı dönemlerinden birini yaşamaktadır. PKK, ERNK, HRK'ya karşı savaşta, Türk hakim sınıfları, bu savaşta kendilerine aktif destek sağlamayan Kürt köylerini de kendilerine hedef almıştır. PKK, HRK, ERNK savaşçılarına karşı Türk faşistlerinin yürüttüğü savaş, Kürt halkına uygulanan ve yoğunlaştırılan milli zulümle birlikte, Kürt halkının ulusal ve sosyal kurtuluşu için mücadeleye atılmasını engelleme amacını gütmektedir. Vurulanların boy boy resimlerinin basılması, özellikle Kürt halkına, ama yalnızca ona değil, Türkiye'nin bütün milliyetlerinden halkına, "mücadeleye atılanın sonu budur" gözdağını verme amacını taşımaktadır.

Neye karşıyız?

Bizim, Türk faşistlerinin saldırıları karşısında PKK-ERNK-HRK savaşçılarını savunmamız, hiçbir şekilde, bizim onların ideolojik-siyasi-örgütsel çizgileri, ve uygulamaları; onların taktikleri vb. ile hemfikir olduğumuz anlamına gelmez; ve bu, onları Türk faşistlerinin saldırıları karşısında korumamızın önşartı da değildir. Biz yukarıda PKK-ERNK-HRK'nın savaşını, ne ölçüde, nereye kadar desteklediğimizi, destekleyeceğimizi belirttik. Bizim bu desteğimiz otesinde, PKK'nın çizgisine bir dizi eleştirimiz vardır. En kaba hatları ile bazılarını belirtirsek:

★ Biz PKK'nın Türkiye Kurdıstanındaki devrim ile ilgili strateji ve taktiklerinin işçi sınıfının bakış açısı ile değil; milliyetçi burjuvazinin bakış açısı ile ele alındığını düşünüyoruz. PKK'nın programı, Turkiye Kürdistanındaki devrimi, Türkiye devriminden ayrı olarak ele alan; milli sorunun çözümünü merkeze koyan, milli sorunun çözümünu proletarya önderliğinde devrime bağlı olarak ele almayan bir bakış açısının ürünüdür. PKK için Kürt ulusunun milli mucadelede birliği; çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının ve emekçi yığınların işçi sınıfı önderliğinde devrim için birliğinden; bütün ulkelerin işçilerinin birliğinden önde gelmektedir. PKK, kendine işçi partisi adı verdiği halde, ve Marksizm-Leninizme atıfta bulunduğu halde, gerçekte Marksist-Leninist değil, programı ıtibariyle burjuva milliyetçisi bir örgüttür.

★ PKK'nın izlediği askeri strateji, Leninist askeri strateji değildir. Onun izlediği askeri strateji, halk savaşı adına, foko teorisine uygun bir askeri stratejidir.

PKK bugün faşist Türk devletine, ve dolayısı ile onun ardındaki emperyalist güçlere karşı silah elde savaş yürütmesine rağmen; tutarlı anti-emperyalist; bir bütün olarak emperyalist sistemi hedef alan; emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe yönelen bir çizginin savunucusu değildir.

★ PKK, uluslararası planda, Rus sosyal-emperyalizmi olgusunu reddetmektedir. Onun ötesinde, bugünkü sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ni, saldırgan bir biçimde sosyalist bir güç olarak savunmakta; Kürdistan (ve genelde Türkiye) devriminin müttefiklerinden biri olarak görmekte; mesela Afganistan işgalini "proleter enternasyonalisti destek" vb. olarak değerlendirmektedir. İzlediği pratik ittifaklar siyaseti, bu anlayışların ürünü olan siyasetlerdir. PKK bu siyasi çizgiyi değiştirmediği sürece ve ölçüde, Rus sosyal-emperyalizminin bir oyuncağı haline gelme tehlikesini içinde barındıran bir örgüttür. Gelişmenin bu yönde olup olmayacağını belirleyecek olan, PKK'nın oldukça güçlü görünen ulusal bağımsızlıkçı, milliyetçi yanı ile; tutarsız anti-emperyalistliğinin; özellikle de Sovyetler Birliğini sosyalist gören yanının pratikte çelişmesi halinde, hangi yanın ağır basacağı sorunudur. Bu soru bugünden somut cevaplanabilir bir soru değildir.

★ PKK, kendi içinde siyasi görüş ayrılıklarında da; diğer "sol" örgutlerle ideolojik çatışmalarda da, belli bir aşamadan sonra, devrimci olmayan, Karşı-Devrime hizmet eden yöntemler kullanmakta; ispatlamadan "provokatör" vb. damgalar basmakta bir sakınca görmemekte; yer yer karşı-devrimci, sosyal-faşist nitelikte şiddet eylemleri ile "çelişme çözme"ye kalkmaktadır.

Biz, PKK'nın bu ve benzeri hataları konusundaki görüşlerimizi defalarca yazdık. Bundan sonra da bu hatalara karşı amansız bir ideolojik mücadele yürütmeye devam edeceğiz. İsteğimiz, PKK çevresindeki devrimcilerin bu olumsuzlukları görerek, aşmaları yönunde onlara yardımcı olmaktır.

Ama bizim PKK'nın yanlış çizgisine karşı ideolojik mücadelemiz, onunla faşist devletin savaşında, onu faşist devlete karşı koruma, ve desteklememizin engeli değil!

Biz aynı zamanda, çeşitli Türkiyeli oportünist-revizyonist örgütlerin; başta Rus sosyal-emperyalizminin uşağı T"K"P ve "Sol Birlik"çilerin; onların yanında Partizan, Dev-İşçi, HK/Emeğin Sesi gibi bazı devrimci grupların derin bir pratik "PKK düşmanlığı"nı sudan bahanelerle merkezi siyasetlerinden biri haline getirmesini; PKK'nın da özellikle devrimci örgütlere karşı, devrimci olmayan yöntemlerle tavır takınmasını kınıyoruz.

Biz, "PKK düşmanlığı"nı son dönemde merkezi sıyasetlerinden biri haline getıren örgutlerin bu tavrında, Kemalizmden miras kalan Buyük-Türk şovenızminin (özellikle Türkıye devrimi adına konuşan örgutler açısından), ve PKK'nın eylemleri karşısındakı orgut kıskançlığı tavırlarının (ozellıkle Kürt milliyetçisi örgutler açısından) belirleyici rol oynadığını duşunuyoruz.

Biz Türk ve Kürt mılletinden ve tüm milliyetlerden TKP/ML(B) içinde örgütlü olan Turkıyeki Komunistler, sozlerımizı Türkiye proletaryasının onderı İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın daha Aralık 1971'de ortaya koyduğu, bugun de aşılmayan şu tespitleri ile noktalamak istiyoruz

MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN MİLLİ MESELEYLE İLGİLİ GÖRÜŞLERİNİN ÖZETİ:

Marksist-Leninist hareket, bugün Türk hakim sınıflarının Kürt milliyetine ve azınlık milliyetlere uyguladığı milli baskıların en amansız ve en kararlı düşmanıdır; milli baskılara, diğer diller üzerindeki baskılara, milli imtiyazlara karşı en önde mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılma ve bağımsız bir devlet meydana getirme hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanır ve savunur. Marksist-Leninist hareket, devlet kurma hakkı konusunda da imtiyaza karşıdır. Halk demokrasisinin en temel ilkeleri bunu zorunlu kılmaktadır. Aynı zamanda Türk burjuva ve toprak ağalarının Türkiye'deki azınlık milliyetlere uyguladığı şimdiye dek görülmedik milli baskılar da bunu zorunlu kılıyor. Bu aynı zamanda bizzat Türk işçilerin ve emekçilerin özgürlük mücadelesi tarafından zorunlu kılınmaktadır, çünkü onlar, Türk milliyetçiliğini yıkmazlarsa, onlar için kurtuluş imkansız olacaktır.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, 'bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder'. Marksist-Leninist hareket, tasvip etmediği bir ayrılma kararında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar, milletin kendi iradesiyle tespit edilmelidir. Bu, çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınların karşılıklı güveni, sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zorunludur.

Marksist-Leninist hareket, genel olarak ezilen milliyetlerin ve özel olarak Kürt milletinin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler; ezilen milletin milli hareketindeki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler.

Marksist-Leninist hareket, Kürt milli hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarına karşı da, Kürt proletaryasının ve emekçilerinin sınıf mücadelesini yürütür ve yönetir. Kürt burjuva ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemlerine karşı, Kürt işçi ve emekçilerini uyarır. Marksist-Leninist hareket, çeşitli milliyetlerin burjuva ve toprak ağası sınıflarının kendi üstünlükleri için giriştikleri mücadeleler karşısında kayıtsızdır.

Marksist-Leninist hareket, milli baskılara karşı mücadeleyi toprak ağalarının, şeyhlerin, mollaların vb. durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında olanlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk hakim sınıflarıyla işbirliği yapan Kürt büyük feodal beylerinin, din adamlarının, büyük burjuvalarının, işçileri ve emekçileri bölme çabalarını, el altından Türk burjuva ve toprak ağalarıyla, bütün milliyetlerin emekçi halklarının aleyhine dalavereler yürüterek işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını, çoğu zaman milliyetçi sloganlarla örtbas etmeye çalıştıklarını bilmektedir ve bunlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar.

Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder. Çünkü değişik milliyetlerin işçileri ve emekçileri, uluslararası sermayeye ve geriliğe karşı ancak bu şekilde başarılı mücadele yürütme imkanına kavuşur; bütün milliyetlerin toprak ağalarının, din adamlarının ve burjuva milliyetçilerinin propagandasıyla ve gerici özlemleriyle ancak bu şekilde başarıyla mücadele etme imkanına kavuşur.

Marksist-Leninist hareket, ülkemizde her milliyetten burjuva ve küçük-burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen "kültürel-milli özerklik" planını kesinlikle reddeder. Çünkü bu plan, bir tek devletin eğitim işlerinin milliyetlere göre bölünmesini önermektedir; böylece, her milliyetin işçi ve emekçilerini, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları manevi bakımdan köleleştirmeyi hedef almaktadır. Dolayısıyla, hem demokrasi açısından, hem de proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından son derece zararlıdır.

Marksist-Leninist hareketin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde milli meseleye getireceği çözüm şudur:

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milliyetlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiçbir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası, herhangi bir milletin, herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun bileşimi vb. temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir.

Milli meseledeki temel şiarımızı bir kere daha tekrarlayalım:

"Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi."

(İbrahim Kaypakkaya: "Türkiye'de Milli Mesele", Seçme Yazılar, s.256-259, Ocak Ya.)

Konferansa III. e TKP/ML(B) pêk hat! Bolşevizme serkeve!

Jı bo gısk hêzên Marksist-Leninistên Cihanê....!
Hogır ên mêr û jın....!
Karkerên çina zanıstı jı Netewa Tırk û Kurd û jı Gelûn cure dınê....!
Sorısgerno....!
Karkeren Gelên cure jı Tırkiyê, Gundi ê Kedkarno....!

Dı tekosina lı hember pesê oportunıst dı naubeyn Partiya Komunısta Tırkiye/ML de Adar 1981 Partıya Komunista Tırkıye/ML(Bolsevik) sazbu û Konferansa III. dı serê 1986 de pêkanı.

TKP/ML(B) dı desbasbuyiya TKP/ML de xwedı rastıyên wê dertê, bo gejkırıya Ramane wêye marksıst-lenınıst kardıke, sasıyên wêye oportunist, revizyonıst bı xwed-rêxnan dıpareze; û sazbu ku TKP/ML bike Partıkı Bolsevik.

Konferansa meye III. cıvıya ku, karê TKP/ML(B) ye nabeyna Konferansa II. Sebat 1982 heya Konferansa III. Serê Sala 1986 ser rewsa Marksizm-Leninizmê bercevda derbaske, vı kari bı xwed-rêxna kontrolke û karê pêsıyêda bı rewseke ronahı tayınke loma cıvıya.

. . .

Konferansa me, bı prensibên partıyê, ku Nunerên dı hûcrada bı awakı demokratı hatine bıjartın cıvıya. Ev konferansa bu bıngeheki gelemperi, ku tım ramanên Partiyê de dıjin hatne daxuyanın.

. . .

Berı konferansê lı ser gelek ramana rêxne lı hev hatne kırıne, dı konferansê de jı bir û bawerı hatne ajotın û lı gelek nokta de bıryar hatne gırtın lê belê hınek dıj (dıd) ên bıngehi hê xwe dıparêzın.

. . .

Dı darawa konferansê de noktekı muhım jı "Sazumana Partiya Bolsevık bı du qonaki" bu. Dı konferansê de ser vê noktê ramana zanıstı, marksıst-lenınist bu bıngeh û ev bıryara hate gırtın:

LI SER "SAZUMANA PARTİYA BOLŞEVİK"

Konferansa me, rêxnên jı konferansa II. heya nıha da ber çevê xwe û ev bıryaranan gırt.

• Dı sazumana partıya Bolsevık'de --dı berı soresêda-- bo tım welatan û bo tım partiyên Marksıst-Lenınist pêwiste du qonaxi ya sazbuna partiyê hebe, eva zanongeheke zanıstıye gelemperiye.

Ev zanıstıya, Stalin dı nıvısa xweye "Bıngehên Leninizmê" lı sıkê "Partiye" de ku xususên Partike Marksist-Leninist cawa dıgıje armana xwe da amade kırıye. Ev zanıstı, partiye cawa bıgıje armanca xwe û Partike hawa cı awayı sazbe.

* Gori vê zanistiyê:

Her Parti --beri soresê-- dı du qonaxan da derbas dıbe û saz dıbe. Ev qonaxana.

a) Ev qonaxana, dı aliyê belkırına erkên bıngehiyen kominıstan va:
   1- Qonaxa yekemin(I):
      "Bo dewa komunizmê, pêsengiya proletarya serxın"
   2- Qonaxa duemin (II):
      "Gerlemperiya hêzên karker û gundıya jı bo pêsengiya proletarya pêkbıne";

b) Ev qonaxana, dı aliyê karda, dıkat û qelqa pêsvebırınêda cı amadebe:
   1- Qonaxa yekemin(I):
      "Dıkat û qelqa pêsvebınınêde, parti bıxwe, hebuna wê û xwedıkırına wê heye, dı vê qonaxê de parti bıxwe hêz eke."
   2- Qonaxa duemin(II);
      "Dı vê qonakê de ne bese ku parti bıxwe hêze, dı wê demê de parti bıve malê karker û gundiya bo hılwesandına ixtidara sermeyandari ewa bıve pêseng jı bo hêzên bıngehi." (Stalin, Wesanên Wi, Cild 5, Almani, Rupel 89)

c) Jı bo van qonaxan, lı gel rewsa karên esasi:
   1- Qonaxa yekemin(I):
      Bo pêkanına pêsengiye, dı vê demê da rewsa bıngehiya kar propagandaye. Parti dı vê qonaxêde "komeleki ajitasyon bıngehi"ye pêwendi "Aksiyona bıngehi lı komeleti pêwiste.
   2- Qonaxa duemin (II):
      Rewsa karê esasi, lı beri Sere tûj, serte merı bıngeh têxe Aksiyonê.

d) Dı nav van qonaxan de pêwendiyên strateji û taktık ên partıye·
   1- Qonaxa yekemin(I):
      Strateji ya partiye bı hıdud û kêmasiye. Dı vê qonaxede parti xeta plana xwe dirêze. Jı kêmasiyen partiye, parti jı dıjên dujmında naparêze.
      Taktikên partiyên jı bı hıdud bê êrisın.
   2- Qonaxa duemin(II):
      Stratejiya partiye dı ve qonaxêde bı êrise. Idı mesele bicihaninan planên stratejiyêye; parti dı vê demê de dıkare bine cih.
      Taktikên partiyê jı bı êrisan serdıkeve.

Qonaxa yekemin, çawa Stalin dıbêje; rengdayına Partiyê, ango, sazkırına Partiyêye. Qonaxa duemin, amade buna karker-gundiyen lı gel Partiyê, bo ku bıgijine Pêşengiya Proleterya.

Konferansa me, daxuyaniya sazbuna Partiyê pêş şoreşê bı zanistiya Lenin û Stalin jorê lıquwani kır, ev tışteki bıngehiye; tım tışt bu viya xelasnaben, bo bıngehi ger were ber cevan, em tım hogırê xwe dıvê rêyê da rêraz dıkın.

Konferansa me dı vê rewşa cıvaki û dirokida bıryar dıgre, ku tım endamên me "sazbuna Partiyê dı du qonaxi" bıparêzın.

Iro dı Tevgêra Marksist û Leninist de, dı welatan de gere Partiyên Leninist û Marksist yek yek bên rengdayin û sazkırın.

Ev erka, lı hember Revizyonızma Modernê şewê Kuruşçev û yê ku lı hember wiya bı xeta şer dıkın, mina Parti Kommuniste Çin û Partiya Keda Arnavutê ku ew roj bı ro dıkevin Eniya dıj Marksizm û Leninizmê ewana

bıngehiyên Marksizm û Leninizmê kırıne şeweki arkeoloji; û loma dı rewşa Navnetewi de Platformeki tevayi Marksist-Leninist çê nebuye bo pêk anina qadroyên Marksist-Leninist dı şerê ramani-u siyasi de erkeki pêwıste.

Belê dı vê domê de bıngehek jı bıngehên Marksist-Leninist ewe ku sazbuna Partiya du qonaxi bê naskırın, buyarkar û nebuyar Marksist-Leninist û ne Marksist-Leninist bên kıvşê.

Iro tu Grubên Marksist-Leninist, Pêşengiya Proletarya bu kommunizmê lı dest nekırıne. (Berê, ew partiyên ku ev erka anine cih, bı milyonan karker û gundi dane pey xwe û her wi awajiyi Partiya Keda Arnavutê jı bun revizyonist û leşbun. Loma kommunistên wan welatan gere disa dı serî de dest pêbıkın.) Ger Pêşengıya ramana Proletarya sernekeve, xelasi tıneye (Weşanên Lenin, c.31, Al., s.80) Serketına ramana Pêşengiya Proletarya ku amadebe amadebuna vana dê daxuyani: Dı lıqê teorıde: "Darawa û sazbuna bıngehen taktiki." Lıqê Qadroyanda: Hêzen bıngehiyan karkeran yên hêja û bir û bawar bıgıhıjine. Lıqê Komeli: Lı ser bıngehên Komeley Lenini dı pêvebırınê de Şorışgerên mesleki amadebın. Ku bın çina karker va gırêdayi bın.

Lı gel vê pırsê konferansa me ser qonaxê dirokiye Partiya Bolşevik dı Rusyayê de kar û barê rêxneti kır û bı gelemperi hate vê dawiyê:

- Partiya Marxist-Leninıst, ku jı hevgırtına çina karker û sosyalizmê ye dema dertê lı her welateki curewanıye.
- Bı vê rê ditınê partiya çina karker, sosyal-Demokrat'a dı Rusyayê partiya Leniniste yekemine, gori rewşa Rusyayê bu.
- Ev her du teybeti, ku gelemper û rewşa Rusyayê tên berçava, hususıyeta Rusya ku bo gelemperi bê dıtinê eva şabloniye.
- Bo avakırına qonaxa yekemin ku Stalin 1900 de behs dıke, her welateki Parti Marksist-Leninist bê amadekırın, ger ewa bı ramani, kadro û komeley lı gel rewşa Rusyayê bu eva lı tevlı hevbuna gelemperi û teybetiye.

Konferansa me lı gel vê rewşê van daxuyaniyan dıke:

- Bo nav dayine Partiya Marxist-Leninist berê pêwıste qadoreke pêşengi hebe, ku hevbuna sosyalizmê û çina karker buwarbe, şoreş bes bı Parti Marksist û Leninist pêk tê, erk sazbuna Partike hawaye buwarke. Tê zaninê, ku partiki hawa nabe pêşengiya bıngeh, dı seride, le belê ev sazbun armanceki hedefeki dıde pêşa xwe û daxuyaniya cenge.
- Sazbuna Partiyê hebuna şorışgera, çina karker û kareki teori û pratik dıxwaze. Gelo ev parti pêşengiya çina karker bıka an na, evayê dı demê de bê kıvşê. Ev navê ku lı xwe kıriye nave ki raste an na evji qodroyê ku Marksist û Leninistın bıdın nişandayin. Ev navaji dı demê de bê kıvşkırın.

* * *

Konferansa me rewşa meye ıro, û kar û barê me bıvi awayi dıparêze:

- TKP/ML(B) bı rewşa xwe ye teoriye ıro, û xeta wê jı Grupên opportunist dıqete. Parti bı qadroyeki kêm, lê belê bı bıryari sadıqê Marksizm û Leninizmêye. Pêwendiyê Partiyê bı bıngehiya karkeranra kêmasiye, le belê bo amade buna Partiya Bolşevik kardıke ku şoreşa demokrasiye Geli û ger şertê diktatoriya proleterya daxuyan be

sazbuna sosyalizmê û berbı komunizmê heya serketına komunizmê bıbe karke.

Bı nav dayina Partiya Bolşevik, bo dema pêşiya meda, ıro na, ku qadroyên Marksist-Leninist bıgıjın, yekitiya Marksist-Leninist bıgehminin, xet û taktikên şoreşa welat bên zelali lı bercav, Marksizm-Leninizmê bıkışinine nava çina karker, sazuman kırına komeleti armance. Loma navdayina Partiya Bolşevik ewe ku Parti dıj opportunizm û revizionizme, şerê Marksizm û Leninizme bıke, ilaneke daxuyanıyeke cengiye.

TKP/ML(B) erka sazbuna Partiya Bolşevik daye pêşya xwe. Em dı qonaxa saziya Partiya Bolşevik, dı qonaxa yekemin danın. Hê dı serê vê qonaxê danın.

Çawa ku konferansa me em dı qonaxa yekemindanın, demo Partiya Bolşevik Rusyayê dıde ber cavê xwe, maqla ku Stalin "Parti dı beri û pışti Şoreşê" dema dawiya 1900 amade buvu.

Konferansa me dı vê qonaxê de erkên bıngehi dıde bercavê xwe, ku rengê partiyê, amadebuna pêşengi bê qazanckırın, tesbit dıke û karû barê xwe dajo.

* * * * * * *

Konferansa me lı gel rêxne û neheqîyê ku Partiyên hogırnê kewn dı pırtuka bı nav "TKP/ML(B) u. Navnetewatiya Proleterya" ev bırya - ranan gırt :

1- Jı bo erkên bıngehî yên TKP/ML(B) lı gel Navnetewiya Proleter

Tım programên komunistî û despekên karên komunistî pêwiste jı bo yekitiya karekerên tım welatan û Netewabın-jı bo şoreşa proleterya cihanî-.

"Dê welata karkeran tıne ye Mena wê ewe:

a) Rewşa wane aborî netewi nine, navnetewiye

b) Dujmınê çînî navnetewiye

c) Merçên xelasiyêji wısa9e û-

d) Yekitiya navnetewiya karkeran jı yekitiya wane netewi muhimtıre" (Lenin,'İnes Arman dâ Mektup' weşanên wî C.35 Alamanî p.223, Marx-Engels-Lenin lı ser proleterya navnetewi Almanî p.431)

" ...proleterya Navnetewî, beri hertışti, mefeata şerê proleterya welatetî gırê dana menfeata cengê navnetewî de dıbîne, ya du emin ewe ku bêkanina Neteweki dı hember Burjuvazî gerek hember sermaya Navnetewî be û dı vê rêyê da kar bıke" (Lenin age, P.391 Tezên wî, madde 10, Alamanî, Marx-Engels-Lenin, lı ser proletarya enternasyonalizmî. p.576)

De vê menzilê de TKP/ML(B) pêşyê van du Erkên bıngehîn bine cih.

- Yekitiya navbeyna Cina karkerên Tırkiyê û cina karkerên welatên dın-boyê cenge próleterya cihanî- bine cih.

Dı ve erkêde boyê şoreşa proleterya cihanî mercên proleteryayâ navnetewî bine cih. Welatê xwe menfeata cengê proleterya bı menfeata karê proleterya Navnetewiva bine cih. Ger ku - dema xusisi de - menfeata cina karekên Welêt lı hember cina navnetewide tene quzbe gere menfeata çina navnetewî bê tercih kırınê.
İro dı vê erkê de bo yekitiya proletarya navnetewî, dı gave ki pêşde pêwiste merî platformeki tevgêra kominista navnetewî saz bıke, ku welatê xwe de partiya proleterya ava bıkın gere ew peşek jı Yekitiya Proleterya Cihanî be.

- Tırkiyê de erka gring ewe ku, karkerên Gelen cure cure ku lı Tırkiyê bın deste dewleta zordest danın, tevayî faşizmê hılweşinın, zıncira gırêdayiya emperyalizmê bıqetinın, diktatoriya demokrasiya Geli sazkın, şoreşeke bê sekn bajon ku diktatoriya proleterya bin ne cih û dı rêya sosyalizmêde bımeşe.

Tekoşina karkerên lı Tırkiyê tevayî ku jı Gelên Curene; komunistên Tırkiyê pırsa Netewî helke, pêwiste Şerê Gelên bındest' û şere Tırkiyê bı hevra yek bıke û, bo şereşeke Tevayi pek bîne.
İro erka acele ewe ku, progremeke tevayî ya komunistên Gelen Cure lı Tırkiyê bê amade kırın, ûkomeley komunistî tevayî bê sazkırın, ku Partiya Bolşevik bê avakırın. Loma pêşyê pêwiste ku Peşengiya karkeran weren cem hev.

****

2- Ramana TKP/ML(B) lı gel Tesa gelemperi, "Enternasyonaliya-Nawnetewiya-Proleterya, erkê yekbuna proleterên welatên dın, dı erka xususi û bıngehide cihneanina pratik."

Lı gel vê behsê raman û rêxnên komelên hogırên kevn, dı aliyê teori û pratika TKP/ML(B) delila yeki belavoka me ye 1982 lı ser 1. Gulanêye.

Dı vê behsêde bo ronahiti pêwiste, ger meri ku bızanıbe ramana xeteke politik ku tê gotın bı xususide nawnetewa Proleterya nade bercav û nayne cih, delileki hawa bese an nebese. Lı gor-me berpırsa vê pırsê gori Marxist û Leninistan tıştêki vekiriye Heqê komeleki da tesbit kırına gelemperi gere ne bı istınada delileki hawabe. Ew kesên ku bıvî awayi tesbitan dıkın, yek aline û ne bı gelemperiyêda bı rewşeki marxist û leninist tesbitan dıke, ew çızgiya xwe de rê derketiye.

Em dı vê behsê da, ku ramana gelemperiye TKP/ML(B) dınhêren ew gotınên: "Dı erka xususiya navnetewetiya Proleterya nayne cih, û dı pratikêde naparêze" red dıkın.

Dı behsa 1 Gulanê 1982 de:

Komita Brêvebıra gıştı ya TKP/ML(B) dı Daxuyaniya 1. Gulanê 1982 da dıgot ku sê erk gerek werne cih. Dı Almanya Rojavinde pêwiste Marxist û Leninist û şorışgerên welatên beyani yekbın, bo viya gerek kar bê

kırınê. Do daxuyaniyê de çıqa vekırî nebeji lê belê heye. Her çıkaji ew tınebe lê pêşniyarên me ne pratiki jı ortê nayêne rakırınê.

He dı serdaji TKP/ML(B) komita Brêvabırına gıştı lı gel rêxnê dı vê behsê da, ku ketiye polemika ev xeta xwe neditiye. Bı şaşiti 3 Erkên ku bınavkıriye, erka Proleterya navnetewi hem dı awayên xususi û hemji dı awayê gelemperi de qebulkırına hevuna wê dıke, eva ne bese. Pıştı dawiya polemikan hat xuyandın ku eva rê derketıneke.

TKP/ML(B) dı Daxuyaniya 1. Gulanê 1982 de neparêzi ku erka proleterya navnetewi, erkeke xususi hesab nekır. Rêxneke ku merî dıbêje ev dı Proleterya navnetewide rêderketine eva raste. Ev rêxna ku lı gel tım xeta TKP/ML(B) bu evji şaşiye.

Me dı yekê Gulanê 1982 de teoriya xwe de ku ehemiyet neda yekbuna komunist û şorışgeren beyanıyan rêderketımeke, dı 3 meşinanda Duduyanda pratikêde hat ditın. Pratika me, dı Proleterya navnetewide dı erkên xususide rêkderketınekbu. Ser wêya teoriyên me ku pratikên da şaşine tesbiteke hawa şaşe.

Ev şaşiya ku TKP/ML(B) komita Brêvebırına weye gıştı kır, û jı aliyên Partiyên Hogır û Hogırên me va hate rêxne lêkırın, dı kırına xwe da berxwe dıde şaşiye. Dı demê de hım dı Teoriyê da û hımji dı pratikêda dıji van şaşiyan gav avitiye.

Mina 1. Gulanê 1983, 1984 û 1985 de TKP/ML(B), dı Almanya Rojavada bo yekbuna karkerên beyani, ku tevayi meşin, karkırın û eva Erka Proleterya Navnetewiye xususide erke ditiye û karkıriye.

Ew komelên hogırên me ku TKP/ML(B) dı erka Proleterya Navnetewide erkeke xususi nabine, bı wi awayi rêxna dıke, alikariyê yikitiye tên xuyanê, lê belê bersiva Banga meye Tevkariyê nedane.

TKP/ML(B) dı mınaqeşa ser 1. Gulanê 1982 de lı Almanya Rojava komita Brêvebırıne gıştı, kijan ehemiyetê dide Proleterya Navnetewi û rola wê çiye da nişandın.

Eva tê fehmkırın, ku şaşiyên TKP/ML(B) dı 1. Gulanêde bune, tên ditıne.

Lewra 1 Gulan bo çina karkerên Navnetewi rojek cenge, loma rêkderketına jı Proleterya Navnetewi, dı 1. Gulanêde tam tê der. (Weşanên Almani p.8) Ev tıştên hanêne jor, ku komelên Hogırên me dıpayivın, ku meri wana qenterêda pıpive lı ger gotınên wan, rewş pır nebaşe.

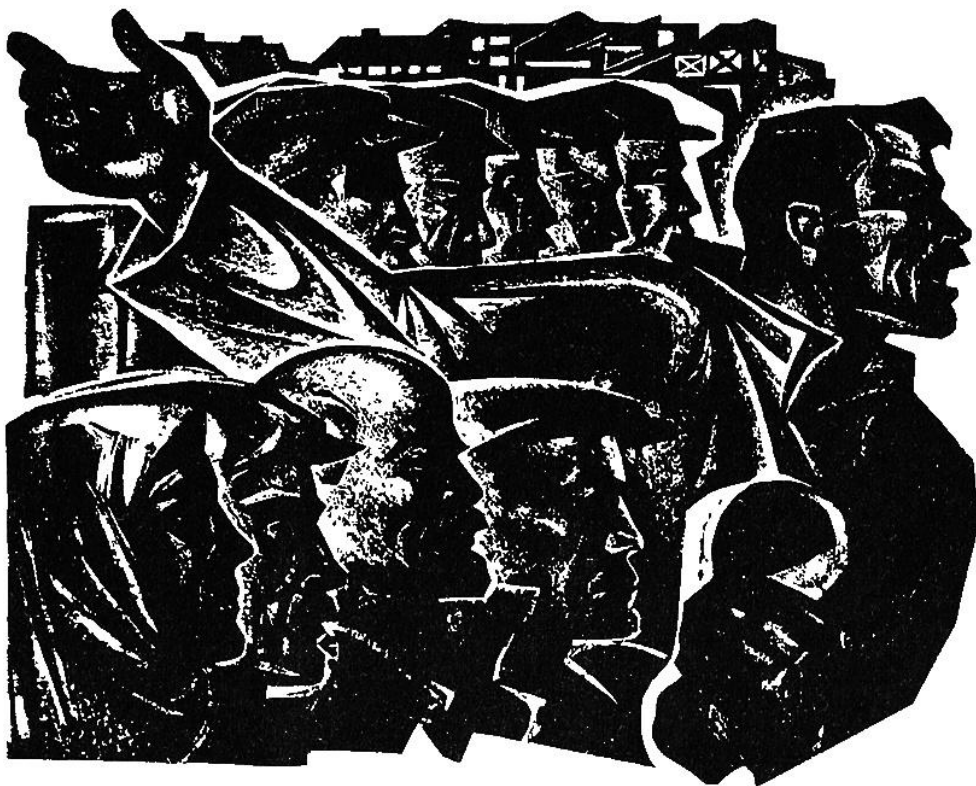
Pışti ku gelek Polemik hatne kırınê, 1. Gulan 1983, 1984, 1985 da dı karên pratikide ku ewana Almanya Rojavada cıha 1. Gulanê qat, ser vêya cavên xwe qırtın u.h.w. çıka ehemiyetê dıne 1. Gulanê kıvş bu.

Ev dıde nişandayin ku ewana bı qotın û pratikên xwe ne yekın.

* * * * * * * *

5- LI SER RAMANÁ TKP/ML(B), KU TÊ GOTIN "EWA DI WARÊ İDEOLOJÎ DE LI HEMBER NETEWİSTKARİYA KURD ŞERÊ BINGEHİ DIKE HER WÎ AWAYİ PARAZTINA ŞOVENİZME TURKİYA MEZIN DIKE

Em evê ramanê red dıkın. Eva bêbexti û iftiraye. TKP/ML(B) tu wexti, dema ku ser tehlika Mesela Netewi dike, netawestiya kurdi tehlika bıngehi navine. Dı awayê ramanide lı hember netewestiya Kurd şerê bıngehi neparêziye. Dı karê pratiki de ji tu demide lı

hember netewestiya kurd şerê bıngehî nejotiye.

Komcıvîna me tesbit kır, ku beri 1982 lı hember Şovenizme Tırk, şerê têr nehatiye dayin, dı warê ramani û pratikda lı ser Rêçnezanên tırke şovenist kolandınê bıke û bıke erkeki jı boxwe.

Partiyên bıratî ku wan iftira lı gel Partiya me dıkın, kolandına wan dıçe lı gel tesbitên TKP/ML(B) ku lı ser pırsa Netewî pêşniyarên Konferansa duemin kırıbun; ramanên meye navnetewi û gotınên nunerên me yê ku bo yekê Gulanê gotınan xwe dı cıvinada gotiye.

Tım jı van kani û kolanan meri nıkare bêje TKP/ML(B) dı ramanide tehlika bıngehi netewistiya kurd dıbine.

Konferansa me ye sê emîn lı gel van gışt qale qila lı ser meselê dısene û vîawayi dıparêze.

Dı Konferansa meye dueminda ku bı şiara "Xeta me û Ramana me lı gel Disiplinê" de nıvîsandına İbrahim Kaypakkaya tê kolandın, tıştên ku lı ser mesela milli hate gotın ne besbun. Ewi ramana çarenusiya gelê kurd rast daniye, dı merkeza pırsa netewide, şer lı dıjî şövenizmiya Tırk dıke, eva nehatıbu tesbit kırın. Pır wadıhe ew kesên ku netewistiya Tırkra cavê xwe bıgre ew netewisteki tırk û rêçxırab bu. Ew rêxnene ku partiyen bırati lı gelme kırın ku dı dem û berî konferansa duemin bun hatın qebul kırın û şaşi hatın rast kırın.

Dı rapora kar û baride ya konferansa sê emin da lı gel pırsa netewide û ramani ku "Kurdistan mêtîngehe an nine" gere meri nexe merkeza meselê.

Me dı propaganda û ajitasyonên xwe de tım behsa çarenusiya gelê kurd kır, lê belê qetandın pırtır tıştеki vekıriye.

Me çarenusiya gelên bındest bı niyeta qetandına gelan istimal kır. Ew kesên ku jı çarenusiya mafên gelan dırevın ewana evi tışti pır tuj dıkın.

Lenin ji gelek car çarenusiya mafên gelan istimal kıriye Gelek kes rêxna lı gel partiya me dıkın çıma ku em bo Tırkiye Bêja Gel istimal dıkın.

İbrahim Kaypakkaya herdu bêjeji, ango gel û gelan istimal kiriye.

Konferansa me bıryar gırt ku em bo Tırkiyêşiara gelan istimal bıkın. Tesbiteke meji ewe ku em lı hember Şovenizma tırk û lêbelê netewistiya kurd ji şer bıke. Em armancın ku yekitiya gelan welata çêbe.

Dı pırsa netewiyê de lı Tırkiye mesela bıngehi mesela netewiye kurde. Lı gel zımanê Tırk pêwiste kurdji bı zimanê xwe çapkırın bıkın.

TKP/ML(BOLŞEVİK) III. Konferansı yapıldı! Bolşevizm yenecektir!

Dünyadaki tüm Marksist-Leninist güçler!.. Erkek ve kadın yoldaşlar!
Türk ve Kürt milletinden ve çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli işçiler!..
Devrimciler!..
Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçileri, köylüleri, emekçileri!..

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist içindeki oportünist kanada karşı mücadele içinde Mart 1981'de kurulan Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist(Bolşevik), III. Konferansını 1986 başında gerçekleştirdi.

TKP/ML(B), TKP/ML'in geçmişinde doğru olan, Marksist-Leninist olan herşeyi savunma ve geliştirme, oportünist ve revizyonist yanlışları özeleştiri ile aşma, ve TKP/ML'i gerçek bir bolşevik parti yönünde inşa etme amacı ile ortaya çıktı.

III. Konferansımız, TKP/ML(B)'nin II. Konferansını yapmış olduğu Şubat 1982'den, III. Konferansını

1986 başına kadar geçen dönem içinde yaptığı çalışmaları Marksizm-Leninizm bilimi ışığında değerlendirmek, özeleştirici bir denetimden geçirmek, önümüzdeki dönemde yapılacak çalışmanın yönünü tayin etmek, planını çıkarmak için toplandı.

* * *

Konferansımız, konferans öncesinde Parti tarafından tespit edilen kurallar çerçevesinde, Parti Hücrelerinde yapılan demokratik seçimlerde, Parti üyelerini temsilen **s e ç i l e n** delege yoldaşlardan oluştu. Konferansımız bileşimi itibarı ile, Parti içinde var olan bütün köklü görüş ayrılıklarının doğrudan doğruya temsil edildiği; Parti içindeki ideolojik mücadelede var olan bütün kutup ve eğilimlerin doğrudan doğruya yansıdığı ve çatıştığı bir alan oldu.

* * *

Konferansımızda, konferans öncesinde Parti içinde tartışmaya sunulan bir dizi karar tasarısı üzerinde, -- daha önce açık ve kamuoyu önünde de yürütülen tartışmaların da ışığında -- canlı ve çekişmeli bir tartışma yürütüldü. Tartışmalar ve ideolojik mücadele sonrasında Konferansımız, tartışmanın yeterli görüldüğü (bazı durumlarda çoğunluk olarak) her noktada önemli tespitler yaptı, kararlar aldı. Bu kararların bazılarında hâlâ temel çelişmeler varlığını korumaktadır.

* * *

Konferansımızın en önemli gündem maddelerinden biri, "İki aşamalı Bolşevik Parti inşası öğretisi" sorunu idi. Konferansımızda bu öğretinin esas unsurlarının ne olduğu, ve bugün bu öğretinin Marksist-Leninist Parti Öğretisinin en önemli unsurlarından biri olarak vurgulanarak savunulmasının önemi üzerine yürütülen tartışma sonrasında şu karar oybirliği ile alındı:

'BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI' SORUNU ÜZERİNE

III. Konferansımız, II. Konferansımızdan bu yana "Bolşevik Parti İnşası" konusunda yürütülen tartışmaların ışığında şunları karara bağlar:

* Bolşevik bir partinin inşasında -- devrim öncesinde -- **iki aşamanın** yaşanacağı (iki aşamalı parti inşası) öğretisi bütün ülkelerde, bütün Marksist-Leninist partiler için geçerli olan (evrensel) bir öğretidir.

Bu öğreti, Stalin'in "Leninizmin Temelleri" başlıklı yazısının "Parti" bölümünde özelliklerini saydığı Marksist-Leninist bir parti hedefine varmak için hangi yoldan yürünmesi gerektiğini gösteren; böyle bir partiye nasıl varılabileceğini, böyle bir partinin nasıl yaratılabileceğini gösteren bir öğretidir.

* Bu öğretiye göre:

Her parti, inşa sürecinde (devrim öncesinde) iki aşamadan geçerek inşa edilecektir. Bu aşamalar:

a) Bu aşamalar içinde çözülmesi komünistlerin önünde duran ESAS GÖREV açısından:

1. aşama: "Proletaryanın öncüsünü Komünizm davası için kazanmak"
2. aşama: "Geniş işçi ve köylü kitleleri, Partiye, proletaryanın öncüsüne kazanmak";

b) Bu aşamalar içinde yürütülecek faaliyetlerde **DİKKATİN VE KAYGUNUN MERKEZİNDE** neyin bulunacağı açısından:

1. aşama: "Partinin dikkatinin ve kaygusunun merkezinde **partinin kendisi**, varlığı, varlığının korunması vardır. **Parti** bu dönemde **kendi kendine yeterli bir güç** olarak görülmektedir."
2. aşama: "Bu dönemde parti artık yalnızca kendi kendine yeterli bir güç olamaz, çünkü varlığı ve gelişmesi için şimdiden sağlam garantiler vardır. Şimdi o, kendi kendine yeterli bir güç olmaktan çıkarak, **işçi-köylü kitlelerinin kazanılması**, sermayenin iktidarının devrilmesi

için **kitlelerin mücadelesine önderlik etmenin bir aracına** dönüşmüştür." (Stalin, Eserler, cilt 5, Almanca, s.89)

c) Bu aşamalar içinde yürütülecek çalışmanın **ESAS BİÇİMİ** açısından:

1. aşama: Öncünün kazanılması sözkonusu olduğu sürece ve ölçüde, çalışmanın esas biçimi propagandadır. "Kitle eylemi örgütü" - "kitle ajitasyonu örgütü" bağıntısında parti bu aşamada kitle ajitasyonu örgütüdür.
2. aşama: Çalışmanın esas biçimi, kesin savaşlar öncesinde kitlelerin pratik eylemidir.

d) Bu aşamalar içinde partinin **STRATEJİ** ve **TAKTİK** açısından durumu bağıntısında:

1. aşama: Partinin stratejisi zorunlu olarak sınırlı ve oldukça fakirdir. Parti bu dönemde kendini hareketin stratejik planını çizmekle, yani hareketin gitmek zorunda olduğu yolu çizmekle yetinir. Partinin güçsüzlüğü sonucu özellikle düşman kampı içindeki çelişmelerden, ya hiç, ya da hemen hemen hiç yararlanılamaz.
Partinin taktiği de zorunlu olarak sınırlı ve atılımdan yoksundur.
2. aşama: Partinin stratejisi bu dönemde atılım kazanır. Artık sorun stratejik planın uygulanmasıdır ve parti bu planı başarı ile uygulayacak durumdadır.
Partinin taktiği de atılım kazanır

biçiminde ayrılır.

Birinci aşama, Stalin'in deyimi ile "Partinin biçimlendirilmesi, yaratılması aşaması"dır. İkinci aşama ise "geniş işçi-köylu yığınlarının partiye, proletaryanın oncüsüne kazanılması aşaması"dır.

Konferansımız, Lenin ve Stalin'in parti inşasının (devrim öncesinde) iki aşaması konusundaki öğretilerini yukarıdaki biçimde bir şema içinde özetlerken, hiç bir şema'nın, şema'nın konusu olan şeyin butün yanlarını kapsayamayacağının, konu ile ilgili bütün sorulara cevap veremeyeceğinin, bütün sorunları çozemeyeceğinin; boyle bir şema'nın ancak temel noktalarda, temel gorüşleri kabaca aktarabileceğinin butunuyle bilincindedir. Bütün yoldaşlarımızı ve devrimcileri de bu şemaya bu bilinçle yaklaşmaları konusunda uyarır.

* Konferansımız, bugün içinde bulunduğumuz ortam ve durumda, Marksist-Leninist Parti öğretisinin en temel taşlarından biri olan "İki Aşamalı Parti İnşası Öğretisi"nin saldırgan bir biçimde savunulması ve propagandasının ozel önemini vurgular.

Bugün **Marksist-Leninist Dünya Hareketinin** ve **tek tek ülkelerde Marksist-Leninist Partilerin yeniden şekillendirilmesi, yaratılması** donemi yaşanmak durumunda, ve zorundadır.

Bu görev, Kruşçev tipi modern revizyonizmin Marksizm-Leninizme karşı giriştiği saldırılar; bu saldırılara karşı direnmeye çalışanların yaptığı önemli hatalar; Kruşçev revizyonizmine karşı direnenlerin başını çeken Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi'nin giderek kendilerinin Marksizm-Leninizme saldırı cephesinin önemli unsurları haline gelmesi sonucunda, Marksizm-Leninizmin bir dizi temel öğreti ve önermesinin açıkça revizyondan geçirilerek Marksizm-Leninizm adına savunulduğu; Marksizm-Leninizmin bir dizi temel öğreti ve önermesinin nerdeyse bir arkeolojik kazı ile yeniden gün ışığına çıkarılması ve savunulmasının zorunlu hale gelmiş olduğu; ne uluslararası planda ve ne de tek tek ulkelerde Marksist-Leninistlerin üzerinde birleşebileceği sağlam, bilimsel bir platformun bulunmadığı ve böyle bir platformun yaratılmasının temel görev olarak Marksist-Leninistlerin önünde durduğu; Marksizm-Leninizme sempati duyan kadroların ideolojik-siyasi seviyelerinin ve teorik birikimlerinin olağanüstü ölçüde duşük seviyede olduğu bir ortamda çözülmek için onümüzde durmaktadır.

İşte böyle bir ortam, Marksist-Leninist Parti oğretisinin temel taşlarından biri olan "İki Aşamalı Parti İnşası Öğretisi"nin iyice unutulmuş olduğu olgusu ile de birleşince, tam da bu öğretinin üzerinde özel olarak durulması, bu öğretinin öneminin özel olarak vurgulanması ve evet, bu öğretiyi kabul veya reddin; ve bu öğretiye pratikte uygun davranıp davranmamanın **bugün** Marksist-Leninist olmanın veya olmamanın en önemli kıstaslarından biri olarak ortaya konmasının gerekliliğini ve doğruluğunu gerekçelendirmektedir.

Bugün Marksist-Leninist veya Marksizm-Leninizme yönelmiş hiç bir grup, "Proletaryanın öncüsünü Komünizm için kazanmış" durumda değildir. (Geçmişte bu görevı çözerek, daha sonra milyonlarca kitleyi de devrimci mevzilere yerleştirmeyi, ve devrime önderlik etmeyi başarmış ve iktidar olmuş bütün komünist partiler -- en son olarak Arnavutluk Emek Partisi'nin de revizyonistleşmesi ile -- 'in tümü yozlaşmıştır. Bu yüzden bu ülkelerde de komünistler bir anlamda "yeniden başlamak" görevi ile karşı karşıyadır.) Bu esas görevin yerine getirilmemiş olduğu şartlarda, "Proletaryanın öncüsünün ideolojik olarak kazanılmamış olduğu" şartlarda, "Bu önşart yerine getirilmeden zafere doğru bir adım bile atılamaz." (Lenin, Eserler, c.31, Almanca, s.80) Zafere doğru ilerleyebilmek için bu önşartın yerine getirilmesi; bütün gücün bu önşartın yerine getirilmesi çalışmasında yoğunlaştırılması, bugün bütün dünyada Marksist-Leninistlerin önünde duran zorunlu taleptir. Bugünün esas görevi budur.

Bütün birinci inşa aşamasının esas görevi olan "Proletaryanın öncüsünün ideolojık olarak kazanılması" görevinin esasta çözülmesi; süreç ıçinde çözülecek olan, birbirleri ile kopmaz bir bağ içinde olan, birbirlerini karşılıklı etkileyen şu görevlerin çözülmesi anlamına gelir: — Teori alanında: "Programın ve taktik ilkelerin yaratılması", — Kadro alanında: "En iyı, en aktif, proletarya davasına en bağlı işçi sınıfı güçlerini kazanma, — Örgüt alanında: Leninist örgütlenme ilkeleri üzerinde yükselen, merkezinde meslekten devrimcilerin bulunduğu, işçi sınıfı ile kopmaz bağlara sahip, vb. bir orgütsel yapının yaratılması.

* * *

Yıne aynı sorunla bağıntılı tartışmada, Konferansta üzerinde şiddetli bir tartışma yürüyen, Rusya'daki Bolşevik Partinin yaşadığı tarıhi aşamalardan nasıl öğrenilmesi gerektiği konusunda Konferansımız çoğunlukla şu sonuçlara vardı:

* Konferansımız, özellikle Konferans sırasındaki tartışmaları gözönünde bulundurarak, şunları vurgulamayı gerekli görür:

- Bir anlamda, ortaya çıktığı ilk andan ıtibaren, Sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliğinin ifadesi olan Marksist-Leninist partinin somut gelişmesi, her ülkede ayrılıklar göstermiştir, ve gosterecektir.

- Bu bağıntıda Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin gelişmesi, ondan öğrenmek amacı ile incelenirken, öncelikle Leninist ilk parti olan bu partinin gelişmesinden Marksist-Leninist klasiklerimizden Lenin ve Stalin'in çıkardığı evrensel geçerliliğe sahip olan ilkesel öğretiler ile, bu partinin somut gelişme aşamalarında Rusya'ya özgü olanı birbirinden ayırmasını bilmek gerekir.

- Bu ikisinin (genel, evrensel geçerliliğe sahip olan ilkesel öğretiler ile Rusya'daki somut gelişme içinde ortaya çıkan ve Rusya'daki şekillenmede ona özgü olanın) birbirıne karıştırılması, ve Rusya'daki özel gelişmenin Rusya'ya özgü olan özelliklerinin, uygulamaların Rusya'nın somutundan kaynaklanan bölumlerinın genel, evrensel oğreti haline getirilmeye çalışılması -- bu yer yer şablonculuğa karşı mücadele adına bile yapılsa -- şablonculuğun ta kendısidir.

- Rusya'daki Bolşevik Partinin somut gelişmelerinin sonradan geri dönüp yapılan bır değerlendirmesinde, bir bağıntıda Stalın tarafından partinin birinci inşa aşamasının "1900 sonları' ile başlatılmış olduğu olgusundan yola çıkarak; her ülkede bir Marksist-Lenınist parti kurulması, ya da Marksıst-Leninist parti isminin kullanılması, ya da Marksist-Leninist Parti inşasının bırinci aşaması içinde bulunulduğu tespitinin yapılabilmesı için, 1900 sonlarında Rusya'da Bolşeviklerin sahip olduğu bir teorik seviyeye, kadrolara, örgüte, çalışma biçimi ve yontemlerine sahip olmayı talep etmek, özel olanla genel olanı birbirine karışmaktır.

Konferansımız bu bağıntıda şunları açıklar:

- Marksist-Leninist Parti adlandırmasını kullanmak için yeterli önşart, sosyalizmi işçı sınıfı içine taşıma gerekliliğini kavramış, ve bu yönde çalışan, Marksist-Leninist bir partı olmadan devrim olmayacağını kavramış, boyle bir partının yaratılmasının görev olduğunu kavramış; Marksist-Leni-

nist bilimi belli ölçülerde kavramış az sayıda öncü devrimci unsurun varlığıdır. Açıktır ki, böyle unsurların kurduklarını ilan ettikleri **parti**, kurulduğu sırada, henüz "kitlelere önderlik etme"yi bir yana bırakalım; henüz kelimenin tam anlamı ile kendi kendine yeterli bir güç olduğu bile kuşkulu olan bir yapıdır. Burada kuruluş ilanı, bir anlamda yalnızca bir amacın, hedefin ifadesi; bir savaş ilanıdır.

- Açıktır ki, **parti kuruluşu** daha önce devrimci bir birikimin; işçi hareketinin varlığını, belirli bir teorik ve pratik birikime sahip Marksist-Leninist devrimcilerin varlığını önşart olarak gerektirir. Ama bu bugun açısından hemen her ülkede mevcuttur. Açıktır ki, bir kere kurulan partinin gerçekten işçi sınıfı partısine doğru gelişip gelişmeyeceğini daha sonraki süreç belirleyecektir. Bir savaş ilanı anlamında parti isminin haklı olup olmadığını, içinde bulunulan anda bu partiyi kuranların gerçekten hareketin içinde bulunulan anda **Marksizm-Leninizmi temsil eden unsurlar** olup olmadığı belirler. Bu ismin gerçeğe dönuşup donuşmeyeceğini belirleyecek olan ise daha sonraki sureçtir.

* * *

Aynı sorunla bağıntı içinde, bızım durumumuzda ve bizim açımızdan ikı aşamalı parti inşası öğretisının ne anlama geldiği; bızim somut durumumuzun ne olduğu; önümüzdeki somut görevlerın ne olduğu sorunları üzerine yürütülen çatışmalı tartışmalardan sonra, Konferansımızın çoğunluğu şu görüşlere vardı:

Konferansımız bugün bizim durumumuzu, ve bu duruma uygun faaliyetleri şoyle değerlendirir:

- TKP/ML(B), bugünku durumu ile, sahip olduğu teorik temeli itibarı ile, ve bugun savunduğu görüşlerı, çizgisi itibarı ile, oportünist gruplardan nitelik olarak ayrı; Marksizm-Leninızme sadık kalmaya kararlı, kavradığı her noktada hatalarını aşmaya hazır olduğunu pratikte gostermiş olan, az sayıda Marksist-Leninistın oluşturduğu; Turkiye işçi sınıfının kitle hareketı ile hemen hemen hiç bir bağı olmayan, amacını gerçek bir Bolşevik Partinin yaratılması, Türkiye işçi sınıfına önderlik ederek Türkiye'de Demokratik Halk Devriminin gerçekleştirilmesi, durmaksızın Işçilerin-Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğu şartlarında sınıf mücadelesinin, devrimin sürdürülmesi, Sosyalist Devrimin gerçekleştirilmesi, Proletarya Diktatorlüğü şartlarında sosyalizmın inşası, Komünizme ilerleme, ve dünya çapında Komünizmin kesin zaferi için mücadele olarak tespit etmiş Marksist-Leninist bir partidir.

  Bolşevik Parti isimlendirmesi, gerçek anlamda bir Bolşevik Parti bağıntısında, yanı teorik bakımdan yetkinleşmiş, Marksizm-Leninizmi bütünlük içinde kavramış, uygulamada ustalaşmış kadrolara sahip, ulke devrımının program ve taktiklerinde her temel noktada berraklığa kavuşmuş, Marksizm-Leninizmi işçi sınıfına taşıma işinde ustalaşmış kadrolara, sürekliliği sağlanmış sağlam bir örgütsel yapıya, işçi sınıfının kitle hareketi ile sağlam bağlara sahip yetkin bir Bolşevik Parti olma anlamında, gerçek durumumuzun değil, varmak istediğimiz hedefin bir ifadesidir.

  Bu anlamda Bolşevik Parti isimlendirmesi, bizim için oportunizme-revizyonizme karşı Marksizm-Leninizmi savunmanın savaş ilanı, ve varmayı istedığimiz hedefin ilanıdır.

  TKP/ML(B), Bolşevik Parti inşasını önüne görev olarak koymuştur. Biz bu görevi çözmek için gidilecek uzun yolun henüz başındayız. Biz Bolşevik Partı inşasının birinci aşamasındayız. Bu aşamanın da çok başlarındayız.

  Konferansımız, Parti inşasının birinci aşaması içinde olduğumuz tespitini yaparken, bugün bizim çözmek zorunda olduğumuz gorevler dizisinin içinde önemli bir bölümünün, Rusya'daki Bolşevik Partinin somut şekillenme sureci gözönüne alındığında, Stalın'in "Iktidarı Ele Geçirmeden Önce ve Sonra Partı" başlıklı yazısında, birinci inşa aşamasının başladığı tarih olarak ortaya koyduğu 1900 sonları öncesinde çozülmüş olduğunun bilincindedir.

  Konferansımız bu aşamada temel görevimizin, Partinin biçimlendirilmesı, öncünün kazanılması görevi olduğu yönundeki Ikinci Konferans tespıtlerimizi bir kez daha onaylar.

****

"TKP/ML(B) ve Proleter Enternasyonalizmi" başlıklı broşürde eski kardeş örgütlerimizin getirdiği eleştiri ve suçlamalar hakkında Konferansımızın aldığı kararlar şöyledir:

1- PROLETER ENTERNASYONALİZMİ ALANINDA TKP/ML(B)'NİN TEMEL GÖREVLERİ İLE İLGİLİ

Bütün ülkelerin ve ulusların **işçilerinin** -- proleter dünya devrimi için -- uluslararası birliği, her komünist programın, ve komünist çalışmanın **çıkış noktası** olmak zorundadır.

"İşçilerin anavatanı yoktur. Bu şu demektir: a) onun ekonomik durumu (le salariat) ulusal değil, uluslararasıdır; b) sınıf düşmanı uluslararasıdır; c) kurtuluşunun şartları da öyledir; ve d) işçilerin enternasyonal birliği onların ulusal birliğinden önemlidir." (Lenin, "İnes Armand'a mektup", Eserler c.35, Almanca, s.223; Marx-Engels-Lenin, Proleter Enternasyonalizmi Üzerine, Almanca, s.431)

"Komünist Enternasyonal'in ulusal soruna ve sömürge sorununa ilişkin tüm siyaseti herşeyden önce BÜTÜN ULUSLARIN PROLETERLERİ İLE EMEKÇİ YIĞINLARININ, TOPRAK SAHİPLERİ VE BURJUVAZİYİ DEVİRMEYİ AMAÇLAYAN ORTAK DEVRİMCİ BİR SAVAŞIM İÇİN DAHA YAKINDAN BİRLİK KURMALARI ESASINA ("Eckstein": köşetaşına) DAYANMALIDIR. Kapitalizme karşı zaferi sağlayacak tek şey bu birliktir." (Lenin, Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, s.397; Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu Üzerine Tezlerin Öntaslağı, Komünist Enternasyonal'in II. Kongresi için.. 4. madde; Marx-Engels-Lenin, Proleter Enternasyonalizmi Üzerine, Almanca, s.573)

"... Proleter enternasyonalizmi, her şeyden önce, herhangi bir ülkedeki proleter savaşımın çıkarlarının, dünya ölçüsündeki savaşımın çıkarlarına bağlı olmasını, ikinci olarak da burjuvazi üzerinde zafer sağlayan bir ulusun, uluslararası sermayeyi devirmek için daha büyük fedakarlıklar yapabilmesini ve yapmaya istekli olmasını gerektirir." (Lenin, age, s.391; Tezler, madde 10, Almanca, Marx-Engels-Lenin, Proleter Enternasyonalizmi Üzerine, s.576)

Bu, bu alanda TKP/ML(B)'nin bugün kabaca **öncelikle** şu iki **temel** görevi yerine getirmek için çalışması gerektiği anlamına gelir:

- Diğer ülkelerden işçi sınıfı ile, Türkiye işçi sınıfı arasındaki -- proleter dünya devrimi mücadelesi için -- birliği sağlamak için çalışma görevi

(Ki bu görev bu alanda çıkış noktası alınmak zorunda olan, ve diğerleri kendisine tabi kılınmak zorunda olan temel görevdir. Çıkış noktası bir bütün olarak PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN; PROLETER DÜNYA DEVRİMİ İÇİN BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN ENTERNASYONALİST BİRLİĞİNİN ÇIKARLARI olmak zorundadır. Bu, kendi ülkesinde (somut olarak Türkiye'de) proletaryanın mücadelesinin çıkarlarının, genelin çıkarları ile çatıştığı noktada -- ki bu özel durumlarda mümkündür --, tercihin **genelin çıkarları lehinde** yapılması anlamına gelir.

Bugün bu görev bizim açımızdan somut olarak, öncelikle uluslararası proletaryanın birliğini sağlayabilmek için bir ön adım olarak Uluslararası Komünist Hareketin ortak bir platformunu yaratmak, ve bu platform temelinde Uluslararası Komünist Hareketin örgütsel birliğini de sağlayabilmek yönünde yapılabileceğin azamisini yapmak; kendi ülkemizde proletaryanın partisini yaratmak için çalışırken, bunu Uluslararası Komünist Hareketin birliğini yaratma çalışmasının bir parçası olarak ele alan bir çalışma yürütmek, diğer ülkelerde Marksist-Leninist örgüt ve gruplara azami desteği vermek anlamına gelir.)

- Türkiye'de "aynı despot devletin baskısı altında yaşayan **değişik milliyetlerden işçilerin**" faşizmi yıkma, emperyalizme bağımlılık zincirini kırma; halkın demokratik diktatörlüğünü kurma, devrimi durmaksızın sürdürme, proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirerek, sosyalizm yolunda ilerleme... mücadelesinde birliğini sağlamak için çalışma görevi

(Türkiye'de değişik milliyetlerden **işçilerin birliğini** sağlama için mücadele;

Türkiye'de komünistlerin, Türkiye'de millı sorunu da çozmek; Türkiye'de milli baskı, zulüm altında inleyen Kürt ulusundan ve çeşitli milliyetlerden ezilen halklar ile ezen ulusun halkının devrım mucadelesinde birliğini sağlamak için yürütmek zorunda olduğu hayati önemdeki mücadelenin çıkış noktasında bulunmak, merkezine konmak zorundadır.

Bu alanda bugünkü somut öncelikli gorev, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden komünistlerin ortak programını yaratmak, ortak komünist örgütünü yaratmak için; Türkiye'de çeşitli milliyetlerden komünistlerin içinde birleştiği bolşevik bir partiyi yaratmak için mücadeledir. Görev bu anlamda somut olarak öncelikle çeşitli milliyetlerden işçilerin **öncü** unsurlarını birleştirme gorevidir.)

****

2- TKP/ML(B)'NİN "PROLETER ENTERNASYONALİZMİ, DİĞER ÜLKELERDEN PROLETERLER İLE BİRLEŞME GÖREVİNİ, ÖZEL VE TEMEL BİR GÖREV OLARAK ORTAYA KOYMADIĞI VE PRATİĞE UYGULAMADIĞI" BİÇİMİNDEKİ GENEL TEZ İLE İLGİLİ

Bu konuda eski kardeş örgütlerin TKP/ML(B)'nin bütün teorısi ve pratiği hakkında yaptığı böyle bir **genel değerlendirmenin** dayandırıldığı tek kanıt, bizım bu konudaki 1 Mayıs 1982'deki tavrımızdır.

Bu konuda önce açıklığa kavuşturulması gerekli olan şey, bir teşkilatın çizgisi hakkında "Proleter enternasyonalizmini özel görev olarak ortaya koymuyor ve uygulamıyor" şeklınde bır genel değerlendirme yapabilmek için, boyle bir tek kanıtın -- o noktada getirilen eleştirilerin tümünün doğru olduğu varsayılsa bile, ki durum bu değildir -- yeterli olup olmadığıdır. Bizce bu soruya Marksist-Leninistlerce verilecek cevap açıktır: Hayır, bir teşkilat hakkında bır konuda genel değerlendirme, onun bir tek eylemde takındığı tavırdan, bir tek eylemdeki teori ve pratiğinden yola çıkılarak, yalnızca buna dayanılarak yapılamaz. Böyle genel değerlendirmeler yapanlar, yalnızca bir şeyi, kendilerinin Marksist-Leninist yöntemleri kullanmadıklarını; tekyanlı, toptancı genel değerlendirmeler yaptıklarını, sapma içinde bulunduklarını gösterir.

Biz TKP/ML(B)'nin bu konudaki bütün teorisi ve pratiği ele alındığında, TKP/ML(B) hakkında yapılan, "Proleter enternasyonalizmini özel bir gorev olarak ortaya koymuyor, pratiğe uygulamıyor" şeklindeki genel değerlendirmeyi kökten reddediyoruz.

1 Mayıs 1982 ile ilgili duruma gelınce:

TKP/ML(B) Merkez Komitesi, 1 Mayıs ile ilgili **genelgesinde**, 1 Mayıs 1982'de mutlaka çözülmesi için mücadele edilmesi gereken uç görev tespitini yaparken; Batı Almanya'da **çeşitli ülkelerden Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin birlikte hareket etmesinin sağlanması gerektiğini**, bunun gerçekleştirilmesi için mücadele edilmesı gereken bir görev olduğunu ortaya koymamıştır. Genelgede "Pratik öneriler" bölümünde bu görev açık ve berrak olmasa da vardır. Ama üç görev tespitinde bu tespitin olmaması hatasını, genelgedeki pratik öneriler bölümündeki tespit ortadan kaldırmamaktadır. Bu hata bu anlamda TKP/ML(B)'nin proleter enternasyonalist çizgisinden bir sapmadır.

Bunun ötesinde, TKP/ML(B) Merkez Komitesi, bu tavrının eleştirisi karşısında polemik içinde takındığı tavırda da (Bkz. Merkez Komitesinın cevabı, "1 Mayıs 1982 konusunda sürdürülen tartışmanın tüm belgeleri") bu hatasını gormemiş; yanlış bir şekilde, saydığı üç görev içinde de proleter enternasyonalizmi görevinin hem geniş ve hem de dar anlamda varolduğu biçiminde bir savunma ile, hatayı aşmayan, onu derinleştiren bir konuma girmiştir. Bu noktadakı sapma, polemiğin daha sonraki gelişme süreci içinde görülebilmiştir.

Yani 1 Mayıs 1982 ile ilgili olarak getirilen, "TKP/ML(B) Merkez Komitesi **1 Mayıs 1982'de** görev tespiti yaparken, proleter enternasyonalızmini özel bir görev

olarak saymadı. Bu proleter enternasyonalizminden sapmadır" vb. biçimindeki bir eleştiri doğrudur. Böyle bir eleştirinin TKP/ML(B)'nin tüm çizgisine, tüm teori ve pratiğine genişletilmesi yanlıştır.

Biz 1 Mayıs 1982'de, teoride diğer ülkelerden komünist ve devrimcilerle birlikte yürümeye önem vermeyen sapmamızı, yaptığımız üç yürüyüşün ikisinde de pratiğe yansıttık. Yaptığımız pratik, proleter enternasyonalizmini özel görev olarak tespit etmeyen sapmanın doğrudan yansıması olan bir pratikti. Bu anlamda bizim teoride doğru şeyler savunduğumuz, pratikte bunu uygulamadığımız biçimindeki bir eleştiri bu bağıntıda yanlıştır.

TKP/ML(B) Merkez Komitesi, 1 Mayıs 1982'de yaptığı bu hataları, içine düştüğü bu sapmaları, gerek eski kardeşlerin, gerekse içimizdeki yoldaşların getirdiği doğru eleştirilere rağmen uzun süre kavramamış ve yanlış konumunda direnmiştir. Süreç içinde bu hatalarını kavrayarak, gerek teoride gerekse pratikte bu hataları aşma yönünde adımlar atmıştır.

Mesela 1 Mayıs 1983, 1984 ve 1985'de, TKP/ML(B), Batı Almanya'daki bütün ülkelerden Marksist-Leninist ve devrimci güçlerle eylembirliği sağlamaya, devrimci bir 1 Mayıs eylemini birlikte gerçekleştirmeye çalışmayı **özel bir görev** olarak tespit etmiş, bu görev tespitini hayata geçirmeye çalışmış, bunun için çaba sarf etmiştir. TKP/ML(B)'e "Proleter enternasyonalizmini özel görev olarak ortaya koymuyor, pratiğe uygulamıyor" şeklinde genel bir eleştiri getiren, lafta çok birlikte hareket etme yanlısı eski kardeş örgutlerimiz, bizim eylembirliği çağrılarımıza cevap bile vermeyi gerekli görmemişlerdir.

> "TKP/ML(B) Merkez Komitesi Batı Almanya'da 1 Mayıs 1982 sorunu etrafındaki tartışma içinde, gerçekte proleter enternasyonalizminden ne anladığını, ona hangi rolü ve önemi verdiğini gösterdi. TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bununla ilgili hatalarının 1 Mayıs'la ilgili olarak ortaya çıkması, bir anlamda anlaşılırdır. ("folgerichtig": başka türlü olamazdı anlamında! ÇN) Çunku tam da 1 Mayıs işçi sınıfının **uluslararası** mücadele günüdür, bu yüzden de proleter enternasyonalizminden sapmalar kendilerini tam da 1 Mayıs konusundaki tavırda, 1 Mayıs pratiğında daha kolaylıkla gösterir"
> (Broşür, Almanca, s.8)

diyen eskı kardeş örgütler, bu söylediklerinin kantarında tartıldıklarında, durum çok kotudur. Bir surü polemik sonrasındaki 1 Mayıs 1983, 1984, 1985 pratikleri, onların "proleter enternasyonalizmine", "Batı Almanya'da 1 Mayıs'ın ırzına geçilmesıne göz yumulmamasına" vb. gerçekte ne kadar değer verdiklerini göstermiş; onların bu konudaki laf radikali tavırları ıle pratiklerinin uyum içinde olmadığını açıkça belgelemiştir.

* * * * *

5 - TKP/ML(B)'NİN "İDEOLOJİK PLANDA KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİNE KARŞI MÜCADELEYİ ESAS ALARAK BÜYÜK-TÜRK ŞÖVENİZMİNİ SAVUNDUĞU" TEZİ İLE İLGİLİ

Bu tez bu hali ile kökten reddettiğimiz bir suçlama ve bir iftiradır.

TKP/ML(B) **parti olarak**, milli meselede esas tehlike sorununu tartıştığı hiç bir yerde, Kürt milliyetçiliğinin esas tehlike olduğu şeklinde bir tez savunmamış; hiç bir yerde ideolojik planda Kürt milliyetçiliğine karşı mücadelenin esas olduğu şeklinde bir tespit yapmamış; pratikte de Kürt milliyetçiliğine karşı mücadeleyi şimdiye kadar hiç bir dönemde esas almamıştır.

Konferansımız, 1982 öncesinde Türk şövenizmine karşı mücadelenin yeterli olmadığını; ve teori ve pratiğimizde Türk şövenıstı sapmaların araştırılması gerektiğini tespit eder, gorev olarak önumüze koyar.

Eski kardeş örgütlerimiz bu genel iftiralarını **partimize** yöneltirken; TKP/ML(B) II. Konferansına sunulan karar tasarılarında milli mesele konusunda yapılan tespitlere, II. Konferans öncesinde Enternasyonal İlişkiler sorumlumuz ile yaptıkları görüşmelere, II. Konferanstaki tartışmalara, 1 Mayıs ile ilgili eylembirliği toplantılarından ikincisinin tutanağında temsilcimizin sözlerine dayandırmaya çalışıyorlar.

Bütün bu saydığımız dayanak noktalarından **parti olarak** TKP/ML(B)'nin "milli sorunda ideolojik alanda esas tehlike Kürt milliyetçiliğidir", "ideolojik alanda esas mücadele ona karşı yönlendirilmelidir" vb. şeklinde bir **genel tez** savunduğu çıkartılamaz.

Üçüncü Konferansımız, konuyla ilgili olarak yapılan **bütün polemik belgelerini inceleyerek, gerçek durumun** şöyle olduğunu açıklar:

- İkinci Konferansa sunulan "Çizgimiz ve Disiplin Anlayışımız" başlıklı belgede, İbrahim Kaypakkaya'nın eserinin değerlendirilmesi denemesinde milli mesele ile ilgili olarak söylenenler, onun bu konudaki kazanımlarını yeterli bir biçimde ortaya koymamakta, onun Kürt ulusunun ayrılma hakkını doğru olarak savunduğunu, Türk şovenizmine karşı mücadeleyi milli meselede mücadelenin merkezine koyduğunu, bunların onun en önemli kazanımlarından olduğunu tespit etmemektedir. Açıktır ki, sorunun böyle konulmuş olması, Türk milliyetçiliğine prim veren, Türk milliyetçisi bir sapma idi. Bu sapma II. Konferans öncesinde ve sırasında eski kardeş örgütler tarafından eleştirilmiş, eleştiri kabul edilmiş, alınan kararda bu hata düzeltilmiştir.

Aynı belgede, önümüzdeki dönemde yapılacak teorik çalışmanın konularının tespit edildiği bölümde, milli mesele ile ilgili olarak "Kürdistan'ın sömürge olup olmadığının araştırılması" milli meselede önümüzdeki dönemde yapılması gereken esas teorik çalışma olarak tespit edilmektedir. Ki bu tespit birden fazla sebepten dolayı **bütünüyle yanlıştır.**

*****

(Belgenin tamamı için bkz. BOLŞEVİK PARTİZAN, Sayı 27)

Ji bo Karkerên bi zanistiya çînî, wezîfa bingehîn eve, ku xwe di erka sazbûna partiyê werdin!

Bihara 1988 di hemû herêmên tekoşîna çînî de pêşveçûnên nû bi xwe re anîn. Valahiya daxwaziya rejîma leşkerî a faşîst ya 12 îlonê ji bo afirandina 'baxçê gulan yê bê stirî', di her roja dibore de, dij pêwîstiya tekoşîna çînî û bi çêbûna grafikeke her diçe bilind dibe careke din berçav bû; ew di her roja dibore de dîsa berbiçav dibe.

BINGEHA ABORÎ YA BILINDBÛNA TEKOŞÎNA ÇÎNÎ LI TIRKIYÊ

Yên bindest, yên keda wan tê xwarin, bi pêşingên xwe yên ku di her roja borî de firehî û cûretî bikar tê, neraziya xwe tînin ziman; mirovên ku bi salan bi zordariya faşîst, 'pêk anîna baweriya can' û bi demagojiyên hwd. ve tên bêdeng kirin, nika dest bi dengbilinkirinê kirin, qehra xwe bi eşkere dixin holê.

Çîna karker, hemû xebatkar, hemû bindest bi encama hunerê rejima 12 îlonê, ya ku weke hewcarekî bi ser wan de hat, di aborîke herifî tirsehêz de jîya û dijî. Di berî 12 îlonê de, gelek mavên demokratîk, ku bi zordayîna tekoşîna çînî dihatin xebitandin, di navendîkê de ku tekoşîna çînî bi terora faşiya herî har tê paşte xistin û dagirtin, di rew'ekê de ku nayê halê xebitandinê, ketina nîve nîv ya rojaniya reel, herî çêbûna mezinbûna bêkari, kirêkarên ku berî 12 îlonê jî bi qitî-mitî dijiyan, bi mena gotina rast ew û birçîtiyê diş hev hişt.

Bê çar-pênc axê xwedanê erdên mezin -u began, rewşa aboriya gundîtiyê ya piştî 12 îlonê bi gotina kurtir "kavil" e. Di hemû tiştên erdçiniyê de (zivil, dove, bûjenên erdçiniyê, perçên dewsok, mazot hwd.) gor bihayê berî 12 îlonê 15-20 qatî zêde bûyîn heye; di zêdebûna bihayê zadê erdçinînî de 2-3 qatî derbaznake. Bi taybetî girêdaniya karkerên hilberînê yên biçûk bi selefan û bankên ku selefiya modern dikin ve her roj diçe zede dibe. Di nava xizanan de yên ku di rewşeke herî jar de ne, gundiyên bê erd, şevreşka birçîtiyê dij gundiyên belengaz weke xetereke reel sekiniye.

Lêbelê dema ku rewşa kirêkaran û belengazan di ketinê de ye, serdestên Tirkiyê yên ku ji emperyalizmê re nokeriyê dikin, çengek kopredor, xwedanê sermaye û erdê mezin di demeke xwe yê herî bi kâr de dijîn. Derametên bankan, yekdestên mezin li ser 100 re 100 dimeyize. Biroqratên mezin, yên ku di "sazûmana birêvebirin" in ku bi yekdestiya emperyalizmê ve girêdayîne "par"a xwe ji kulînçê digrin, rasterast beşekî çîna serdestan pêk tînin, di her demeke ku rêzanî-biroqrasi-aborî dikeve nava hev, ev hîn jî tê berbiçav kirin.

Tirkiyê, di guhartina qeşmaxekî bi emperyalizmê ve girêdayî de weke serê hukûmeta îroyîn ya çîna serdestan bi gotina "qirne qefz" tîne ziman dijî. Raxistina guhertina qeşmaxeki li serê bêhed bi hemû şewşiya emperyalizmê ve girêdayî ye! "Pêşveçûneke" li ser giraniya karkerê hiblerînê rastîn, herî xizanbûna bi milyonan û di her roja borî de bi herî zêde girêdana sermayê emperyalîst ve bareyê gotinê ye. Ev bi "herî

girêdana zêde bi sermayê emperyalist ve"; her ku sermayê emperyalîst mezin dibe, mezinbûna komkirina sermayê bûrjûva Tirk jî yên ku bi wan re hevkarin hevûdu re nakokî na be.

Li alîkî her zêdebûna dewlemendî —weke îfada pêşveçûnê jî didın mêzekirin— di destên mistek sermayê mezin û xwedanê erd, biroqrat, selefî, qirpandokan, û bi çinedîtk tê pêşkirin, li aliyê din zêdebûna xizaniya yên ku di afirandina vê dewlemendiyê de serrol dileyizin, xebatkaran.

Belê bingeha aborî ya nerazîbûnê ya ku nika xebatkar, kirêkar, bindest ji xwe re dikin pêşing ev e. Ev bingeha aborî îro li Tirkıyê sedemê hebûna hemû çînên serdest yên ku girêdayî emperyalizmê ne. Li holê rabûna vê bingehê, li holê rabûna wan e jî. Ji bo vê yekê, die herêma rêzanî de di gotinan de çi diparêzin bira biparêzin, ji bo perpirsiyarên çîna hemu serdestan ev bingeha aborî "mangeke pîroz" e, ku dest jê nayê berdan. Hevûdudana navbera wan hevûdudana li ser ("karsaziya dewlete bi granî?", sermayê radî, çiqas bê tizkirin?", "aborîya pevgihanî bi kîjan giraniyê bê?", "sermayê biyanî re çiqas bê tizkirin" hwd. hwd.) waryasyonên weke hev û weke berê ne. Mesela sesasî, kîjan alî ji berkêşa civatê weke "kulînçe" binav dikin para xwe hîn zêde bistine, pirs ev e. Û ewana vê hevûdudana xwe, weke hewûdudana "paraztina nehfa civakê" didin daqultandin, dikarin bêdin daqultandin.

Qet tu parek ji çînên serdest têkilî hebûna bingeha aborî nabe, nikara têkilî bibe. Reformên wê ku çêbin, reformokên ne bo bayberê; karin hinek guhartinên rûyî bin. Mîna bilinkirina rojaniya kêmtirîn; bilinkirina meheyiya malnîşan; bilinkirina bihayên binî; çêkirina reforma erdçiniyê li hinek herimên belî û hwd. Dij nikarebûna qontrolla hemû pêveçûna kar û barê xebatkaran; an jî ji bo di hılbijartinê de biserkevên, armancên ku bi xebatkaran re xweş werin xûya, bo sedemên uhw., ew an jî ev guhaztina kare pêk bê. Lê bingehî weke berê dimîne.

Û ta ku ev bingeha bi pêvajokê re û di vê qeysê de be jî, pêşveçûn, bilindbûna tekoşina cînî ya komên xebatkaran, bindestan bê rev e.

Ev hêla pirsa bingeha aborî ya tekoşîna çînî —ango ya bindestan, ya çînên tên mêtin, tekoşîna ya dij çîna zordest, kedxwaran— bihev re çiy e, bû.

BÎNGEHÊN RÊZANÎ

Lê yên bindest û tên mêtin ne tenê di bin bandûra aborî de ne. Ji bo pêkhatina bindestbûnê, mêtina wanê aborî bi textê rêzanî yê ku di destê zortest û mêtıngeran da ya girêdayiye. Ger çerxa dewletê hemû, bi organên zagon, daraz, bırêvebirin; parlamento, dadigehan, hukûmet û berî her tiştî jî bi ordî-cendirme, polıs ve ne di destê zorkara, mêtingera be; domandina mêtina aborî li ser karkeran-gundiyan, hemû zehmetkêşan mimkûn nine.

Pirsa texê rêzanî, di aboriyê de jî derheqa çi wê bibe, biqede jî pirseke mifte ye. Destabûna textê rêzanî di destê çîna kedxwara kîmê de yên ku bi emperyalizmê ve girêdayîne, ji bo hemû perçê çîna serdest cardin pirsa hebûneye. Di gotinê de çi dibêjin bire bêjin; tû beşekî çînên serdest, demokrasike, ku divê dawiya wan e, bi rastî napareze. Ji bo ku demokrasiya rast, hema kuta kirina hebûna temamî mêtingera bi mêtinên wan pêş dibîne. Ji herkesî re gor hunere wî ku arîkariya cuvatê dike û qasî ku arıkariya civatê dike jî xwe li hılberîna civate bi par dike, di civata Sosyalist de ji bo çîna kedxwara kîmê ci tune. Di vî warî de xusûsetiya lap berbiçav ya demokrasiya rast —(weke çînên serdest dixwazin em baweriya xwe pê binin di periyodên belide dayına dengan nîne)—, li holê rabûna kedxwarıyê ji hêla mirovan de li ser mirovan e. Di civata ku li ser kedxwariyê sazbûye, bingeha wê kedxwarî ji hêla mirovan de li ser mirovane, ji ber vê bi mena rast "birêvebırîya gel xwe xwe", "karînake gel" (mena gotina demokrasî) mimkûn nine.

Burjûvazi ku di dema tekoşîna dij feodalızmê de jı bo hewcedarîya xwe jê re hebû li ser ala xwe dûrişmên "azadî-wekhevî-biratî" dinivîsî, ji bo astengê ber pêşveçûna xwe bi paş xwe xe, doza demokrasiya rêzanî dikir, di qurna emperyalizmê de li tu welatî hunerê burjûvazî tuneye ku van armancan ta sînorê dawiyê pêk bîne.

Ev dûrişmana êdî tenê di pêşengiya proletarya de bi şoreşan kare wê be pêkanîn.

Li welatê me şoreşeke kêm dij-emperyalîst lê bi navê "şoreşa demokratik" bi reformokên nîşanî jî, çînên serdest tiştên ku dibên demokrasiye bi gel didin daqultandin, di her dewra qurna emperyalîzmê de diktatorya terorkerê vekirî ev an jî ew cûrê faşîzmê bûye.

Bı 12 Îlonê çînên serdest, di demeke alozbar de, ji bo ku karibin tekoşîna çînî bidewisînin û ji ber zordana pêşweçûn û hatina hınek serrastkırinê hewceyên rewşê karibin hîn bı hêsanî karê xwe pêk bînin, maska parlamentıya demokratik li ser rûyê faşîzmê rakirine û avêtine, serrast derbazî dıktatorya faşîzma vekirî bi cûrê lekerî bûne.

Di vê demê de ji xwe bi qeyseke lap teng hinek mav û azadiyên bûrjûvazî, bı çêkırêna zogona hîmî û zegonên din ve bi temamî hatına kurt kirın. Di vê xalê de, bi tekoşîna aborî ve, ji bo ku mirov karibe hema di tekoşînê de bıserkeve, cûdatî di navbera hebûna mavên rêzanî û azadıyan de û pêkanîna wan de pir vekiri hatiye xuyakirın.

Ger karker di tekoşîneke xwe ya ji bo detxistına mavê xwe yê xweserê aborî de ne xwedanê navgînên pêwîst ji bo afirandina rêxıstiniye; ger bi zagonên ku derxıstine em bêjın navgîneke tekoşîna mavê aborî pêkanîna grevê jî "bê mımkûn dıbiye" ango huqas hatıye kurtkirın, wê çaxê jî bo ku ev ew zagona rêzanî - ji bo serketina tekoşîna aborî - bı paşkeve ew dıbe rewşa pirsa bingeh.

Îro lı Tirkıyê demokrasıya rêzanî ya weke heta ya bûrjûvazî jî tuneye.

Jı endamên herî hîmî yê demokrasiya rêzanî "azadiya gıhahevdanîn", tenê ji bo çînên serdest û jı bo yên ku pırsgirıka wanê bingehîn bi rıstê re tunebe heye. Li welatê me ta ku çîna serdest ya bı emperyalizmê ve girêdayî, li ser karker, gundıyan bı nû ve bı maska parlamentoke hovî dıktatorya faşîst ya çînî pêçayî dıdome; 'bi navê qedexekırına tahakuma çînekê li ser çîneke din', propaxanda û gıhahevdanîn qedexeye.

Ya ku bı rastî tê qedexekirin propaxanda ramaniya dıktatorya proleterya û gihanhevdanîna di vê bingehê de ye. Gefên jı bo "propaxanda Komunîzmê" li pêş sazkirêna rêxistınên demokratık yên girsehî weke astengeke mezın sekınîne; li ser yên ku sazbûne weke şûrê Demokles hıldibe.

Heta cerıbandina damezırandına partîke ku bı tenê navê "sosyalist"e, ku ji hêla "sosyalist"ên legal de, yên ku bî dûr û nêzîkî pêwendî wan bi ramaniya diktatorya proleterya ve tunene, dixwazin pêşî lê bigirtin.

Xwe organızasyon kirina karkeren bi bingeha sendikayên çîniyê serbixwe -bi zagonan- hatiye dıj zagonî kirin. Jı karkeran re di herêma organisasyona sendikî de -lê lı paş tekoşîna çînîya îroyîn jî hîn tengtir têgıhanhevîdanîn di çerçıva zagoni de di "sendika bi dewletê re bûye yekpare" de ye.

Gihanhevîdanına memûran, ku ew beşekî girîng ji kırêkaran e, ji xwe di serî de di herêma zagonî de hatiye qedexekirın.

Lı pêş bi awayê cûre cûre de gihanhevîdanîna gundî, karkerên hilberînê de rêzek astengên zagonîn hene.

Weke bi zagona hîmî ya azadiya gihanhevîdanînê ve têgotin ku Komara Tirkiyê "Tırk e", jı bo yen ku ne Tirk ın, jı bo netewa Kurd ya bindest, Êrmenî, Ereb, Rûm, Çerkez û ji bo hemû netewên ku nr Tirk in di serî de li derveyê zagonê hatine hiştin.

Çîna serdesta faşist ya Tirk bi navê demokrasiyê(!!!) 14 salên bakûrê Qibrisê di bin îşgala leşkerî de dihêle.

Mav û azadiya kesî li welatê me bi zagona hîmî û bi zagonên din ji dûrî pirçêbûnê hatiye sînorkirin. Pêkanîn hîn ji wan sînoran jî paştatire.

Li Tirkiyê, bi milyonan kes, yên ku ne Tirk in, azadiya wanê bi zimanê dê xeberdan û imkana wanê perwerdegarîyê tune.

Li Tirkiyê, kesên ku bi vî an jî bi wî cûreyî bi zagonên çîna serdest ve ketiye lecê, netêkilîbûna wana, dema ku ew di deriyê qerqole re dikevin hundır li holê radibe. Dij hemû daxûyaniyên ters yên peyivdarên dewletê û dij "daxûyanıyên dij-êşkencê", eşkence pêkaniya pirçêbûy e.

Li Tirkiyê, azadiya geştê ya sedhezaran kesî -(em li vê derê qala li holê rakirina azadiya geştê ji hêla aborî de ku ya bi dehmilyonan zehmetkêşane nakin)- bi fermî, bi hukmê zagonan ji dest wan hatiye girtin. "Mavê karkirinê" ku di zagona bingeh de tê gotin, li ciyê ku ciyê kar tune, jı bo milyonan zehmetkêşên-bêkar di pêkanînê de tune.

Li Tirkiyê "wekheviya kesan li ba zagonê", li cem netewe û gelêrên bindest; di gelemperî de li ba karker û xebatkaran; li hinda jinan; lı ba yên ku ne bisilman in, - dij vana- bi tenê di gotinê de heye.

Dı gelek rewşan de, zagon bi nakokî di navhevduda, vê newekheviyê tinin ziman.

"Azadiya ramanî", ya ku burjûvazî pir şora wê dike li welatê me bi fermî, ramaniyên jorgotî di qeysa qebûlkirina **rista îroyîn** de heye.

"Azadiya vijdan", "azadiya olî" çawa tê pêkanîn lap vekirî di şexsê Êzidî û Êrmeniya de tê diyarkirin. "Êrmenî"tî xeber e. Ji xwe hemû yên ku ne bisilmanên bi zorkeriyê ve li hember hev in. Talana 6/7 Îlonê (*), tenê nimûneke ji bo yên ne bisilmanên li Tirkiyê di bin gefên ku karin bıgêhîjin merhela lînçê dijîn. Di nava bisilmanan de jî yên ku ne ji mezheba sunnî ya serdestên, cî bı cî - weke li Çorumê/Qehremanmereşê- di bin hêriş û gefên ku ta digehêjin qırkırınê de dijin.

Di mebesa "Azadiya çapgerî" de, azadî bı beryarî tenê bi parêzkariya riste ve bi sînor e.

Ji bo ku karıbin yekdengiyê li ser çapgerî-weşan navgîn û karderıyê, yên ku jê xwe di destên çîna serdest de ne bikarbînin, dı rewşên ku otosansor na xebıte, sansora ku dı cûre cûre qilixan de derdike ve holê dixebite.

Tırkiyê welatek e, li wê her sal bi rêzan pirtûk, rojname, kovar tên komkirin, tên şewitandin, tên tunekirin.

Yên ku weşaneke şoreşger-demokrat derdixin, karin vê yekê bi berçavdanîna cezayên hepsê bilind bıkin.

"Azadiya hunerî" di qeysa ku sansor destûrê dide heye. Lı Tirkiyê bi sedemên hınek "alîgirê tehakkuma çînî", hınek "muzir", hinek "tersê hisên meyê olî" ve pirtûk tên berhevkirin û şewitandin (weke vê dawiyê pırtûka Duygu Asena "Navê Jinê Tune" bû, piştî 30 çap kir, weke ya Ahmet Altan "Şopa Di Avê De"), di mihrîcanan de nîşandana fîliman tê qedexekirin (Fîlimê A. Özgenturk "Av Jî Dişewite", weke fîlmêJ.J. Beineix "Betty Blue"), yên ku kasetên fîlimên Yılmaz Guney weke "Re", "Kerî" di mala xwe de didin dîtin tên girtin û wd.

"Azadıya zanyarî", azadiyeke ku sînorê wê bi destê karderiya YÖK a faşist ku bı destê dewletê hatiye sazkirın tê çêkirin.

Di nava zagonan de tew gotina "ji hemû gelêriyan re mavê wekheviya tam" tune; ji bo dewleta faşîst ya Tırk ji xwe li Komara Tırkıyê bê Tirkan netewê din tunune. "T.C. bi welat-netewe-erdê xwe ve yekparek e, nikare bê parçekirin."

Ordıya faşıst ya çînên serdestên Tırk ji karderiyan karderîk e wisa ye ku ew li Tirkiyê "demokrasî" tiştekî çawa ye lap baş radıxe. Di nava vê ordıyê de leşker -berî her tiştî yên 18 meheyî- meamela mirovıyê nabînıne Bı navê disiplîn çêkirinê êşkencên sadîst, bınlingkırina azadıya kesî ya xurû, dı rojanıya vêordıyê de ye.

Ev ordiya îro dij gelê Kurd tê xıstına şer; lı bakure Qibrisê wezîfa xwe ya îşgalkirinê tînê cî.

***

Erê dı mebesa demokrasiyê de, û di mebesa mavê û azadıyên demokrasıya-burjûva li Tirkıyê bi xêzên tund rewş ev e.

Di rewşeke were de, yên ku ji bo mav û daxwazıyên xwe yê aboriyê lap xurû tekoşınê didin, an jî yên ku ji bo armanca tekoşînê dıkevên rê, dı nava dema pır kurt de lêqelıbandına sınorên-qedexa rezanıyê bê reve.

Bı vê ve gırêdayî, tekoşînên ku jı bo armanc û daxwazıyên aborîyê dıkevın rê jî dı pêvaşokê de gırtına wanê tewrekı rêzani be reve

Wê bıhêle, hîn ji nika ve daxwaziyên rêzanî bı serrastî weke "guhartina zagonên kar", "êşkencê re dawî", "bıra darxistın bê rakirin", "ji sansorê re dawî", "bira YÖK bê râkirin" hatine rewşa daxwaza gelek tevgera girsehiyan.

Îro karker ji alîkî weke "em bırçî ne!" dengê xwe bılind dikın, jı aliyê din bi dûrişmên weke "greva gelemperî mavê me ye, em bi zor û zorê dıstînên", "karker dest dı dest de bo greva gelemperî" ve dengên xwe bilind dıkın.

Dı mitîngên partıyên burjûva yên rûbarî de, dı mıtîngên Turk-Îş'ê de digel "karnan" "azadî", dûrişmên "bimre faşîzm" bılind dıbin.

Jın dûrişma "em bıhêşta ku kotek jî derketiye naxwazın" bilind dıkın.

Di 1.Gulanê de ku ji destên çînên serdest were wê di salnaman de rakin, dij hemû gefan -îro xebardara dehhezar, sedhezarên sibe- bi hezaran xebatkar derdikevin kolanan

Li Kurdistana başûr, dij hemû vêrên "me qedandin, me pelçiqanden", şerê PKK dij dewletê yê ku bı alîkî ve berpirsıyariya serhildana dij bindestkırına mavên netewî yê neteweke bi virtoqî berdewam dike.

Dewleta faşist, dij berxwedana bi şeref di zîndanan de, ku digot Kurd tunene, ku digot kurdî tune, jı bo axaftina wana bi kurdî di zore ma qebûl kir. Di zîndanan de bı berxwedana bi şeref ve yekcûre çek tên qetandin û avêtin.

Ev hemû tekoşînan, akama hebûna kirûyên xuristên objektif, ta ku ev kirûyên objektif nên guhartin jî, pêşketina van tekoşînan bê rev e.

Guhartineke van kirû û danê objektif -hınek guhertınên di şekil de bên kirin mimkunin- di nava çarçiva vê ristê de **di xwerûde** ne mimkune. Wê çaxê, di herêma rêzanıyê de jî her ku diçe tekoşîna çînî pêşketineke pirsa teste rezanı jî dıke rojanıyê û teqıpkırına xêza hışk, bê re veke objektife

BİLINDBÛNA TEKOŞÎNA ÇÎNÎ WÊ BERDEWAMBIKE

Lı Péşıya me, lı Tırkıyé sal hene, ku dı wan de tékoşîna çînî dı her herémé de hî jî wé péşve bıçe û xurtbıbe. Çînen serdest dıbe ku bıkarıbın vé péşveçûn û xurtbûné bı ewlekarıyén cûre cûre bı alosbarî bı derengıvéxın; lé bi objettîvî bıngehé bıguharın -jı bo ev wé dawıya wan be- mımkûn nıne, nıkarén péşıya wé bıgrın.

Eşkere ye, ku lez, şıkıl û şemalén péş veçûn wé çawa be, xwerûkırina wé ne bı tené rewşa Tırkıyé ya hundır ve, weke rewşa rısta emperyalîsta navnetewî, weke akama nakokıya vé rısté û rewşa tékoşîna çînî, konjuktura navnetewıye jî girédavi ye. Dı vé peywendıyé de bı taybetî péşveçûnén di rojhılata navîn de, wé rollekî gırîn di leza péşveçûn, şıkıl û şemala wé de bılevîze.

Wisa yan jî wısa; dı nava "baxçé gulan" yé rejıma faşîst ya 12 îloné de stırıyan, vén ku edî nıkarıbın bı careké ve werin kutkırın û avétin xwe nışandan, û ev bé véna vî van jı wî mırovî vé yan jî wé komıké akama hebûna şerten aborî û ramanıya ye.

Tékoşîna çînî û péşveçûna wé kirûveke objektîv e. Jı bo komunıstan û karkerén bi zanistiva çînî, lı bıl péşveçûna tékoşîna çînî ya objektîv pirsa bıngehîn ev e bi dilsozî, bi kîjan navgîn û taktîkan, divé çawa têkoşîn bé davîn, ku beré vé tékoşîna çînî berbi armanca sosyalîzm-komunîzme here?

TEWRÊN DIJ PEŞVEÇÛNA TÊKOŞÎNA ÇÎNÎ

Di vé xalé de, péşveçûnén tékoşîna çînî yén dawıyé li Tırkıyé û dıj vé tewrén cûda yén berpırsivarén ramanî yén çîna serdest; û yén gelek réxıstinén opurtinîst-revîzyonîst, ku bi navé Marksîzm-Lenînîzmé dıpeyivin ecébmâvîn e.

Ji bo hemû beşén çîna sardast pirsa bıngehîn, péşîlégirtina nefirîn û qehra bindestan û belengazan ya ku bı taybetî xwe dıj bıngehén sazûmané rastdıke ye. Lé lı cem vé vekıtiya anmanca bıngehîn, bo ku her beş di şeré 'jı kulînçé para mezın gırtiné"; kardıke, ku tékoşîna koma kedkaran, bindestan téxe dewsoka xwe.

Hukumata ozal -berdewama rejîma 12 îloné ya rasterast- ya îroyin, jı bo ku péşıyé lı péşveçûna hişkbûna hézén çîna

.karker û komén kedkaran bi taybetî di xala xerabbûna aborî de bigre, ji alîké xebata paşdeavétina deynén derve/fayiz yén ku wexta wan hatiye, ji alîyén di payîna "hewa xweş-zadé rind" de ye. Piştî hevdîtina axén sendiqa Türk-İş re; berpirsiyarén patronan re; berpirsiyrén dewlet û yekdesta emperylî re, bo kedkaran, kirékaran hinek zédekirinén kozme - tikén rojanî; û li cem vé nûhkirina qa - nûnén kar gor standartén İLO ûwv. ve, wé bixwazin péşîyé li heri benjdan û bilind bûna tékoşîna çînî bigrin. Nik vé, çoyé ku di bin ebé de té nîşandin û car caran jî derxisténa wî ya holé, ango rasterastî bi zoré temirandın pékanîn jî medodeke din e. Lé tené va medoda, bi derdé xwe yé cardîn bé hilbijatiné ji aliyé hukumata "sivîl" (!) divé neyé payîn.

Partiyén rûbarî yén weke SHP-DYP, ku vé gavé di nava kampa çîna serdestan de di rewşa alternatifa hukumata özal dane, nika ji alîkî bi pirsén xwe yén hundir re mıjûldibin; ji aliyén din de jî dixwazin péşketina rûbariya kedkaran bi poçika xwe ve girédin. taktîtén wana, ji bo îmkana pénc sal hukumatbûna hukumata ANAPé -bi zor dayîna hilbijartineke zûtur- je bigrin sazbûye. Pékhatin û péknahatiha vé taktiké di qeysa girîng de dıj daxwaza çîna karker û koma kedkarén din û bi dayina çi qeysa tawîzé hukumata ANAPé ve girédayi ye. Vé gavé herçend hemû şematé, lı aso hilbijartine zûtir filan nexuyaye. Ev metodeke rûbariya bûrjûvaziyé klasîk e, ji bo ku livandina çîna karker û livandina koma kedkaran bi poçika xwe ve giréde metodén "weke nîşandana parastina menfeeta aborî" û "hatin birîna hewariyW démoqrasiyé". Wisa ye ku, îro hîmdaré hukumatén M.C. demirelé faşîst jî di gotiné de weke perweré démoqrasiyé herî xas dikare derkeve holé.

Di holeke ku hîn li cem komikén fireh alternatifa komunist xuyanake, bı eşkilé rûbariya burjuva nehatiye péşkirin û cûdakirin de, liva çîna karker û komikén kedkaran ya îroyın, vé gavé di rewşa xwe bı poçıka rûbariya burjuva girédané de ye.

Diyare ku di bi délé ve gırédané de,ji bo koman bı poçıka burjûva ve girédin, pékakîna hebûna îmkanén bi sînûr, rollé opırtınîzm-revîzyonîzme ji girîng e.

Ji bo ku evana bı navé Marksîzm-Lenînîzmé dipeyivın û dı wé qeysé de, bi taybetî dî nava gel de yén ku herî méla wan li ser komunîzmé ye û lé di navbera gere bi komunîzmé ve, bi navê kominîzmé té parastin opirtınîzm-revîzyonîzmé de cûdatiyé nizanin, ew beşa té raydan, bipéşanî pékanîna wana bi déle çîna serdest ve girédiné dibînin.

Jı bo van yén ku herî rastin û beşeke girîng ku bi rasterast perçé dijşoreşé, bi cûre mişraqén "sosyalîtén" legal re yén ku dij-şoreşgerin; nokerén xas yén sosyal-emperyalîzma ûrıs revîsyonîstén TB"K"P bi eşkere banga xwe bi déla rûbariya burjuva girédané dikin. Ji bo bi rastî derdekî wana bi sazûmané ve tune, evana legalîzmé diparézin.

Ji bo va mişraqan taktika îro çi ye, di çapkirina nivîsa sernav "Péşveçûn û imkanén hézén démokratîk" de di héjmara 13. 1 Gulan 1988 "Yeni Yol" (Riya Nû) de bı awakî vekirî dixe holé. Nivîs li cem tiştén din van tespîtan jî dike:

Niha va pêvîst, gere mercên hundir gere yên derve jı bo lı ser hukumatê tînê bıkın gor berê hîn bıdestdan e, ev dı mercên hebûna hukumat û meclîsê de jî, dı rîya dêmoqratıkbûnê de zêdebûna îmakên pevdakırıne pêşveçûnê ve.

Waleke dın ku vê bırvarê dıderıwîne jî, derheqa cıda be bıra be jı hılbijartınên giştî vır de dı her danûsitandınê de hebûna nîşandandına mêla zêdebûna nakokbûn û rabezandına dı navbera herêmên ramanıyên serdest e. Duh, dı danûsıtan - dınên hılbı jartına Serokkomar, bûvera Nuralhan û rapora MİT'ê de be, îro, dı pevvendıyê danûsıtandına çapê de be, nedîtına şopên rasterast van jî nerasterast sıvên danûsıtandıneke di navbera hinek hesên leşkerî û serokwezîr özal û dı navbera hukumata nıha de danûsitandın û pevçınîneke ne mumkûn e. Herêmên leşkerî, yên ku bı 12 îlonê weziveta xwe xurt kirın, dıj destgırtına însıyatîvê jı alıyê özal de û di mêla herêmên gotına wan tê kırin jı cıyê wan yê kevneşopıyê dûrxıstınê de, bûverek weke biniyetbûna gırtınên mewzıvan, pevçınînê mebesa gotinê ve.

Dı van mercan de, mebesên demoqratik - bûnê, bi destxıstına demoqrasivê dı navbera hêzên rûbaryê de mebesa yekemîn va rojanıva ramani ve. Ev mebesa, ger bi cûrekî hevkarıva hemû hêzên demoqrasivê jı îro ve pêkbîne û bı rêvebırina akamekê serfırazke. Jı bo vê pêşniyarên komunîstan vê verisandına rastî pêwıstıyên dıyarî dıgrın. Têgihandına ji îro pêve ji bo şerkirına, ku dı pêşnuma programa TBKP de "mêla guhartına rejîma antı-demoqratık va otorîter dı rıva demoqratıkkırınê de" tê derıwandın.

Dı rewşa îro de paştexistına ramanıva paşverû, mîlîtarîst, di gelek mebesan de bı zordana hukumatê, bı wê gav dan avî'ın bı mımkûn tê xuyakırın, lı ba firehkırına mafên sendîqî, bi qebûlkirına hebûna gelê Kurd sekınandina bındestî û terorê, bı jîkırina mafên mırovî bê kêmasî, bı rawestandına kedexekirina li ser ramanî û gıhahevî danîn va dıj hemdemîn, di rewşa îroda mebesên têkoşînên yekemînên ku dı aqılê mırovan de çê dıbe.

Niha lı pêş hılbıjartınên herêmîn hene. Ta vê gavê, partiyên resmî yên rûbarî bi hemû taktıkên xwe tenê reyên hukumatê bixînin bın sedî ra sî û bizordanê herin hılbijartıneke tavılî xwe dı vê bıngehê de nîşan dıde, ger dı mebesên bingeha pêşveçûna dêmoqrasıyê de bıhev re û ger kırıbın vana qebûl bıkın, bê xwe bı herkesî re hevkarî dıyalogê pêşve bıbın, têkoşîna dêmoqrasiyê, bê akama hılbıjartınên herêmîn, ewê sedîrased lê sedîrased hêz bıgre.

("Yenı Yol" (Riya Nû) 1. Gulan 1988, hêjmar 13, rûpel 10)

Lı vê derê revısyonîstên TB"K"P'ê vê ku dibêjın "demoqratıkbûn", bı rastî "dêmoqrasıke" weke ya berî 12 îlonê ye; birastî serê wê ji ya îro bi şiklekî hinekî çêtir hatiye girtin, bı şıklê "gor standartên civata ewrupî" sergırtî diktaorîke faşîsti ye.

Hêzên ku vê bistînin tew bê sînor "partiyê resmî yê rûbarî" ne, ya ku behsa wan dikin jî berê berê DYP û SHP ye. Teqtika îro ya teslîniyetê ya TB"K"P'ê ya ku rêberê wan dixwazin weke "şerkırin" bi gel bıdin daqûltandın, dı rûbarıya SHP - DYP'ê de aqildan û bang - kırinên xwe bi dila wan ve girêdanê ne. Ev nîşaneke wana ya bi bir yarî parastına riya parlamenî-aşıtıyî Krûşçevî ye.

*

Dij herketa ku bilind dibe, vê hereketê bi dila çînên serdest ve girêdin xuyekarê cûre herî "çep" jî hene. Di vê mebesê de mînaka lapa tîpîk, niha piştî ku leca xulamtıyê bi dest "resmiyan" xist, li wê derê T"K"P/İşçinin Sesı (Dengê Karker) ya ku "revisyonîzm" hîn rind kifşkir heye.

Vana ji alîkî ku ji zımanên xwe gotinên şoreşî yên pir "çep" têndiyarî naxînin, ji aliyê din li hember hereketa pêşveçûn tewrên vana yên gırgîn diyar dike, bi xwe li ber hereketa jixwe secde kirin, bi şemata "çîna karker ya herî mezin", bi navê pêşvanî kırin, xwe bi dêlê ve girêdan e. Ev xwe bı dêlê ve girêdan, xwe Türk-iş'ê weke navgîneke şoreşger dîtin, yan jî Turk-ış'ê şoreşgerkirin weke mimkune di belavkirina siyaseta wê de bi vekirî xwe diyar dıke.

Em naxwazin lı vira bı tundî be jî bı analîzên sıyasetên hemû opurtınîst-revısyonîstan cî û wextê wendabikın. Bo ku me pir ev pır caran di nava nivîsın xwe yên din de kir. Dixwaze weke ras, dixwaze weke "çep" derkevın, idea wan ya "Marksîst-Lenînîst bûnê" qet ya jî yekî bi rastiyê ve lıhev nayê; ideayên çîna karker û sosyalîzmê bı hev ve gırêdan, di pêkhanînê de, hereketa çîna karker û cûrê opurtınîzm-revızyonîzmê bı hev ve girêdan, bi vî awayî karê vê hereketê bi dêla burjuvaziyê ve girêdanê de cî girtine.

Pir girîngıya xuyanîke tevgera gırsehî yê bê guman e. Lê pırs lı vıra, wezîfên ku va tevgera girsehî dike pêşıya me wê çawa bê têgıhîştin, pırs ev e. Ev wezîfana bı dû cûran karın bê têgıhîştin:

Yan, xwe bi bixwebûna vê hereketê ve biperêsin, ango rola hereketa sosyal-demoqrata ji bixwe bı şiklê rola daxıstina xızmetkarê çîna karker, (...) yan jî lê bi şıklê ku ev heremeta girsehî lı pêşıya me datıne, dema ku hereketa gırsehî dernakeve holê qîma xwe bi mıjûlbûna wezîfen pir hîn tevlıhev teorîk, ramanî, wezîfên gihahevîyê.

(Lenîn, "Çibıkin", Afirandîn, c. 5, rûpel 401/402, Elmanî.)

ERKÊN TEQEZ YÊN KU TEVGERA PÊŞVE DIÇE DIXE PÊŞ ME

Şûna ku em yeko yeko li oportunîstan hûrbinêhêrin, em dixwazin li ser erkên teqez yên ku îro tevgera çînî ya pêşvediçe dide ser milên komunîstên rast, karkerên bi zanistiya çînîn, çi ne? bi erêyî bi cih bikin.

Bilindbûna têkoşîna çînî ya çîna karker, bêrazîtiya karkerên hilberîn yên piçûk ku xwe di mêla xistina karûbar de nîşan dide, tevgerên ku di nava girseyê kedkaran, xortan, berî van di nava xwendekarên xortî de bilind dibin, tevgerên netewa Kurd yên pêşve diçin... evena hemû îro hîn ne ev tevgerên ku sazûmanê bikşînin pirsênê; evana babetên tevgera ku dî nava çerçiva sazûmanê de ne. Ev tevgerana bi temamiyekê hîn ne ewên ku sazûmanê; dewleta çînên serdest bipêşxwede; armanca xwe ku sazûmanê dewleta îroj bi şoreşê perçe bike nivisiye nînin; ew

yên ku serrastkirinê di nava vî an jî wî perçê sazûmanê de dixwazên, ew in.

Û ev tevgerana, îro dikarine bên xistina bin perên rûbariya çîna serdest ya burjûvaziyê. Girseyên ku xwe dilivînin, îro bi esasî di hola aborî û ramanî de daxwaza reformê davêjin pêş. Û rêzek komên oportunîst-revîsyonîst ku bi navê Marxîzm-Lenînîzme daxifin, di qeysa ku tevger tê de ye, bi babetekî ku wê gavekê pêşve na be karê propaganda û ajîtasyoneke rêxistinê bi rê ve dibin.

Pir meziniya piraniya van tevgeran, avahiya îro, bi weziyet û gewsînên xwe. îro di rewşa ku di navbera perên babet yê çînên serdestweke qerasê pevcinîna menfaeta hukumatê de tevgerên reformîst di rewşa xebitandinê de ne.

ERK, TÊKOŞINA BO REFORMAN, JI TÊKOŞINEKE REFORMÎST DESXISTIN, ANÎNA REWŞEKE PERÇEKÎ JI TÊKOŞÎNA ŞOREŞ-GERÎ YE.

Ev jî, di vî warî de berî hertiştî di nava çerçiva vê sazûmanê de pêkakîna daxwazên reformê yên ku di piratîkê de bê îmkanin (li holê rakirina hemû astengiyên li ber rêxistina sendîqê; azadiya bê sinûr li ber gîhahevîdaninê; Temamiya wekhevî ji bo hemû netewiyan; mafê veqetandinê bo netewa Kurd; rakirina dagirkirênê li qibrisê qedexekirina loqawtê; rakirina hemû newekhevî li ser jinan) xistina merkezî; tekoşîna ji bo van propaganda ji tekoşîna şoreşgerî pêwîst dike. Di daxwaza bi destxistina hemû reforma de ji di nava çerçiva vê sazûmanê de (zêdekirina rojaniyan; guhartina vê an ji wê qanûna kar; guhartina vê an ji wê xala duemîn ya zagona bingehîn; Ji holê rakirina YOK'ê, uhw.) ya ku tê parastin, di rewşa karker û gundiyan de bi van guhartinan ve ji bingehê wê tiştek neyê guhartin; guhertineke rastî wê bizor bi şoreşê bibe, ev propaganda divê di merkezê de be.

Dij avzêla reformîzmê bizor bi propaganda şoreşgerî û ajîtasyon, îro beşê pêşveçûyî yê çîna karker hin jî pêşvebirin û di refê komunîstan de kombin; herçî bi zanyariya navgîn û paşdemayî, bi ceribandina xwe ya ramanî -ger bi rastiya wê bawerbike- di bin pêşengiya kominîst di demeke pêş de wê arîkariya afirandina mercên yekitiyê bike.

Bizorê ev karekî propaganda û ajîtasyona şoreşgerî ye ku, di pêvajokê de ji xwe têkoşîna çînî, qerase ji pevçînîna çîna serdest ya menfaet û hukumatê de rizgar bike; di aliyê hukma girseyên kedkaran bi xwe de tîne rewşa karûbarê rastî serxwebûn yê dîrokî.

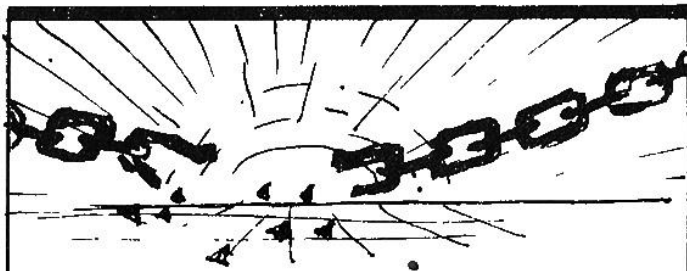
Û erk jî tam vê biserdixe. Erka ku biserkeve, bi gotineke din, liva ji xwe di bin pêşengiya komunist de yekbûn e.

Erê lê vayê çawa bibe? Kî wê vî karî û wê bi kîjan navengiyî û riyan pêkbîne ?

YÊN KU VÎ KARÎ PÊKBÎNIN; BI ZANISTIYA MARXÎZM-LENÎNÎZMÊ VE XWE BI ÇEK KIRINE; XWEDANÊ KANÛNÊN PÊŞVEÇÛNA TEVGERÊ; KOMUNISTÊN KU JI NAVA AGIRÊ TEKOŞÎNA ÇÎNÎ DERKETINE Û DI NAVA VÎ AGIRÎ DE BÛNÊ POLA. EŞKERE YE KU, YEKO YEKO NE KUMINÎST IN. YEKITIYA KOMUNÎSTAN YA BI RÊXISTINÎ; RÊXISTINA KARKERAN YA KU BI TEORIYA MARXÎZM-LENÎNÎZMÊ VE HATIYA PÊÇANDIN, HERÎ FÊDEKAR. HERÎ BI BAWERÎ, HERÎ TEKOŞER, RÊXISTINA KESÊN PÊŞVEÇÛYÎ, PARTÎKE KOMUNÎST YA BOLŞEWÎK E.

Partîke komunîst ya bolşewîk îro li welatê me, di şexsê TKP/ML (B) de, hîn weke dendikeke piçûk heye. Em berdin xebata vê partiyê hîna komunîzm bi tevgera çînî bi yekpareyî bimeşîne, hîna kesên çînê yên herî pêşveçûyî karê li cem xwe komkirin biser nexistiye; hîna di rewşeke destpêka vî karî de ye.

Lê ta ku ev kara bisernekeve; Derketina Karûbarê çîna karker û yê qorê din yê bindest ji nava çerçiva sazûmana burjuvazî nikare mimkûn bibe.

S E R X W E Û N

Bira zanibe pir xweşe serxwebûn
Bi destê weye hatın û tev hebûn
Tu azad û serbest û pir payedar
Bi destê tene tevde rêjım û dar

Xwedî dewlet û leşker û perleman
Xwedî nav û nîşan û ala û nan
Dı nav dewletande dıbî serbılind
Li hındır dibin tev xwedî mal û gund

Lı her dewletek qunselek dê hebî
Şîyarê welat û mirovên tê bî
Hezaranê dezgeh bı dest têne kar
Xwedîke bi wan leşkerek navîdar

Fırokan tu çêke, gelek tang û top
Bi şûnve bıhêle gelek rêç û şop
Tu sînar û derbend û bajar û gund
Biparêze hingî dibî serbılınd

C İ G E R X W Î N

VÊ GAVÊ ÎRO LI WELATÊ ME ERKA ESASÎ YA HEMÛ KOMUNÎSTAN, HEMÛ KARKERÊN BI ZANISTIYA ÇÎNÎ, BERÎ HER TIŞTÎ XWE BI HELQA ERKA MERKEZÎ BI HELQA "DAMEZIRANDIN/AVAKIRINA PARTÎKE BOLŞEWÎK" WERDIN.

BI DÎTINA MÊZEKIRINA HEMÛ PIRS Û NÎŞANÊN TÊKOŞÎNA ÇÎNÎ, VÊ ERKA MERKEZÎ HÎN BAŞTIR JIHEVKIRIN, JI BO JIHEVKIRINA VÊ ERKÊ HERÎ BAŞTIR XIZMET KIRINÊ VE NÊZÎKBÛN PÊWISTÎ YE.

BALDARA RÊDERAN BIN

Di vê pêwendiyê de, ji du rêderên bingehîn ku hîn pir variyasonê van hene baldan û xwewergirtin pêwisti ye.

Rêdera yekemîn, Tu dibêji partike Komunîst ya xurt ji avabûye, pêşeng jî ji bo komunîzmê hatiye kesibandin, yên ku dibêjin qey pirsa esasî bi milyonan girseyan tijekirina mewzîyên şoreşgeri ye û gor vê kar dikin, di ajitasyon-propaganda pratîk te beşê paş û yê navçe re ajîtasyonê bingeh digrin; bi navê taqtiqê akamê de di cîgirta burjuvaziyê de bi war dibin ev rêderan in.

Liva ji xwe hertişt, armanc jî -jî cejnê ta cejna din tê bîranîn-,anjî ji bo çi dixin dawiya belavokan ne xuyaye, bi naverokê ve bê pêwendî bûn kirina rewşa propaganda "Sosyalizm"ê ev rêder, di nava beşê rêdera esasî de îro bi navê Marxizm-Lenînîzmê dipeyve, di rewşa xetera esasî de ye.

Nangenimîya "Herî mezin çîna karker e, wekî din mezin tune" jî; reformvaniya vekirî ya AEP, TD"K"P jî; Halahala "cenga gel" ya TKP/ML mensewîzmê pir cûda cûda were xwenê jî; xala derkenina wan bihev re ye: Partî -di mana hildana pêşengan de- hatiye afirandin. Erk girseyên şoreşger di mewzîyan de bi cîh kirin e! (Ji bo van jî xwe pirensîbên hindekariya avakirina partiyê dugavîn de di rastiyê de pirensîbeke hwd, Marxîst-Leninist nîne.)

Rêdera duemîn, Yên ku erkên avakirina partiya bolşewîk di jî tekoşîna çîna karker cûda dikin destên xwe, yên nagêhêjin, teorî-kadro-rêxistin bizor di nava tekoşîna çînî de, xwe bixwe tevêkirin û jihevkirinê; Rêderin ku lîva ji xwe weke qet tiştekî nabînin in. Ev rêdera di nava yên ku bi navê Marxîzme-Lenînîzmê dipeyivin -li Tirkiyê-belavbûye jî, bi taybetî piştî 12 Îlonê, bi taybetî jî li deryevî welêt rêdereka ku mêla pêşveçûnê daye xuyakirin. Li ba me, yên ku hinek xeterê me jî ji xwe re xala derketinê dikin û didin ber xwe li cem hevrê me yên hinek bandûr, siya wê bûye.

ERKÊN AVAKIRINA PARTIYA BOLŞEWÎK GERE DI NAVA YEKPAREYÎ DE WERE RAHIŞTIN

Erka merkezî ya afirandin/avakirina Partiya Bolşewîk:

ERKÊN AVAKIRINA PARTIYA BOLŞEWÎK DIVÊ DI NAVA TEMAMIYÊ DE BEN DÎTIN

Erka merkezî ya afirandın/-avı-kırına partıya Bolşewîk:

■ **Afirandina teoriyê** (dıvê teorıya Marxîst-Lenînîst dı nava temamî de û di nava herî taybetıya wê de bê têgıhîştın, bê parastın; dıvê dı rohanıya teoriya Marxîst - Lenînîst de bı afırandina platforma tevgera komınîst ya navnetewî ve dı nava pêvendiyê de, programa şoreşa welêt bê holê, teorıya Marxîst - Lenînît pêşve bıbın, bê geşbûn)

■ **Afirandina qedroyan** (dıvê qedroyên jı teorıya Marxîst - Lenînîst re weqıf, her yek dı beşê xwe de pırspor, bı însıyatîva serê xwe weke partıyê bıxebıte bên afırandın)

■ **Afirandina rêxistinê** (dıvê rêxıstıneke dı bın hoyên herî dıjwar de jî karıbe bıxebıte, ya ku jı kesın ku karê wan şoreşgerî ye pêkbê, berdewamıya wê zexmbûnye, xwedıyê naverokeke herdemîn e, bı bıngeheke îlegala xurt e, lê zanıbe her babetê mecalên legal jî heta dawıyê bıkêrbîne bê afırandın) weke, bı hev re dı nava temamıyeke dıyalektîk de bê dîtın, naveroka wê ya ku dıvê bê verısandın jı sê erkan pêk tê

DIVÊ DI DEMA KU MERIV WÊ GAVÊ TÊDE YE, JI VAN HERSÊ ERKAN EV YAN JÎ EW ERKA DERKEVE PÊŞ, QET BI TU BABETÎ, EV ERKANA HEMÛ, DI EYNÎ DEMI DE BI HEVRE DI NAVA PÊWENDIYÊ DE DÎTIN WE KE AVÊTINADER NEYÊ TÊGIHÎŞTIN.

Jı vanan **yek bê qedandin**, bı sûretê **dû wê re dest bi ya din bêkirin, peywendiya pêşanîk-paşanîkê avakirin îdealîzm e.** Danîna gıranıyê, dı dema ku merıv tıdeye, lı ser vanan yekê bıkar anîn, qet bı tu sûretî yên dın ku ev qediya dû re ewê bên destpêkırın nayê têgıhîştın, dıvê ne wısa be jî.

Çı mıxab e ku, lı cem me dı dema borî de pırs cî bı cî wısa hatıye têgıhîştın, dı nava erkên sazbûna partıyê de, dı dema ku em tê de bûn, "sazbûna teorıyê", erka "afirandına teorıyê" ku me derdixıst pêşıyê, di nivîsekê de dı temamê paye sazbûnê de weke erka bıngehîn hatıye holê; lışûna ku yekıtıya dıyalektîkê di navbera erkan de bêzıman; deriyên vekırî jı rava yekê biqede, ya dın wê dû wê re destpêke jî di nava me de karıbû bê parastın hatıbû hêştın.

Çawa ku, di nava erkên sazbûna partıyê de bı cîkirina "erkeke bıngeh", "ewlîn ev erka wê bê verisandın qedandın, yên dın dû wê re bên destpêkırın" nıkare bı vî sûratê bê ravandın û pêkanîn; pêkanîneke wısa çewt, berê pêkanîna dîtıneke ıdealîst e; bı eynî sûretî, bı cîkırına "Sazbûna partıyê erka bingeh e" jî, ewlî "emê partıyê sazbıkin", sazbûna partıyê wê bıqede, dû wê re "emê têkiliyê tekoşîna çînî bikin", ravayeke wısa û pêkanîna wê jî çewt e

Weke me lı jor jî dıyarkır, hîn berê jî dı gelek nıvîsên me de weke bi taybetî hatıbû kırpkirin; bê xwe bı serrestî teve tekoşîna çînî nekırın sazbûna partıyekê jı aliyê Marxîzm -Lenînîzm nayê ramandin.

Pırsgirik, dı vê girêdayıyê de teva têkoşîna çînî bûn yan jî ne bûn nıne, çawa, bı kîjan bıngehê de bi plana gîhanhevdanînêve teva têkoşîna çînî bûn e; çawa têkiliya têkoşîna ji xwe xwe kırınê, wê bê kirin pırsgırık ev e Û ev weke bı rewşa têkoşîna çînî ve gırêdayı ye, dı rewşa ku partî tê de ye, bıcîkırına armanc û erkan ve jî raste rast gırêdayi ye. Me dı dema borî, dıj her babet oportunîst-rewizyonîstan erka rojê ya bıngehîn "erka sazbûna partıyê" bı heterî parast. Ev duh rast bû, îrojî rast e.

Di nava erka sazbûna partıyê de jî, bı taybetî em li ser pırsên sazbûna teorîk bı heterî sekinîn. Me ev pırsgırıkanan derxıstın pêş; û nava pratıka me ya heft salen de di vê herêmê de pırsgirêkin diyarî ku me bıcîkırıbûn verısandin, dı derheqa yên ku çawa bên verısandın me ramana xwe xıst holê, û me xwe jî kir rıya verısandına wana. Dı nava erkên sazbûna partıyê de dı pêşta derxistına pirsgırêkên sazbûba teorîk de; ger rewşa TKP/ML ku em jı nava wê hatıne dı vê mebesê de, ger pirsgirêkên teorîk yên tevgerên ku bı navê Marxîzm-Lenînzmê dipeyivên xwe yên dı "me verısand" tewrên wan yê bı çavekî piçûk dîtın, xwe di vê arqilînê de tîne ber çavê xwe û rewşa tevgera komunîst ya navnetewî tîne berçavan, bi temamî rast bû, rast e Îro jî, pırsgırêkên sazbûna teorîk dı girîngıya çêbûnê de ne. Kî bı navê yekgırtıyan erkan gıranıya sazbûna erkên teorîk dı tewrên ji çavan veşartinê keve; ewê ji armanên hêrişkirına me bibe yek. Îro dûrişma "bê teorıya şoreşî, karûbarê şoreşî na be" dı navbera erkên rojanê de dûrışma pêwîste û derkeve pêşıyê. Me dı dema borî de ev kır, îro jî dıkın

Lê belê, dema ku em lı ser rastıdıj rêderên ku bi babetıya berî sazbûnê dıravandın tekoşîneke têr û xurt bırê ve ne bir, mesela em dı rewşeke dı verısandına pırsgırêkên teorîk bi rastî û dıristî de hewceya verısandına erkên dın jî paralel bi xwe re tîne bı dengnekır de sekınîn Jı vê re di pêkanîna paralel de, bû pêkanîneke ku bı têrî qedrê erkên sazbûna partıyê dın nedan

Dı nava tekoşînê de, bı taybetî jî, dı tekoşîna dij rêdcerên nava me de, hemû kulpıkên sazbûna partıyê dı nav hev de, pêwîste dı nava yekgirtıyê de bê bıdestxıstin, bı taybetî dı ya pırsgırêkên sazbûna teorîk bı heterî dısekınîn û me dıparast, me cî bı cî, yên ku erk bı temamî ne dıkırın destın xwe, û taybetıya pêşanîna pırsgirêkên teorîkên rojane ne didîtın, pêkanînê de ev rêya tenê rast bû, dı nava serketın û binketınên me de ev ders û akaman bû Hîn me dij menşewîkên dı nava tevgera TKP/ML de dı dema cûdabûne de pêşniyarkırına vê teorıyê dı pêk anînê de tê çi manê em dı nava pêvajokê de dı bıngeha cerıbandınên xwe de jî hîn bı kûrayî têgıhêştın.

Bı vê dîtinê ve îro dı nava erkên sazbûna partıyê de lı ser hınek pırsgırêkên **sazbûna rêxistinî** bısekinın; û dı vana de tewrên vekirî bıgrın; dîrektifan bıdın, jı bo pêşveçûnê hatıye rewşeke jıyanî.

DI AFIRANDINA PARTIYEKE BOLŞEWÎK DE HINEK PIRSGIRÊKÊN ERKA SAZBÛNA RÊXISTINÊ!

I. PIRSGIRÊKA RÊDARÊN AVAHIYA/XEBATA RÊXISTINÎ:

Di vê de pirsgırêk were ye·

Em jî tê de, hemû grûbên ku bi navê Marxîzm-Lenînızmê dıpeyêvin destûreke wan heye ku hemû rêdarên rêxistinî dixe holê. Ev rast e jî.

Belê bê me di nav grubên ku bı navê Marxîzm-Lenînîzmê dipêyevın dı destûrên beşekî de, yan jî di belgên ku prensîbên rêxıstinıyên wan dixin holê, her çiqas di gotinê de diparêzên jî, di rastıyê de rêdarên herî pêwîst yên navçeyîn demoqratîk di gelek rewşan de hatiye bernexûnkirın û tê parastin.

Hinek oportunîstên-rewizyonîst, ji xwe di herî serî de prensîbên gîhahevîdanînê yên navçeyîn demoqratîk bı awakî vekirı weke prensîbên gîhahevîdanînê cawdikin; beşekî wan jî (niha dı "Ekım" ê de rawestîne, weke DHB/İlerı/(Devrımcı Kanat) "dı dema şîpa îdeolojîk de" pêknehatinê bang dıdin.

Wê çaxê berî her tiştî divê navçeya demoqratîk weke prensîba Marxîzm-Lenînîzmê, çi ye? Bînin holê û têgihêjîn; dijî hemû tevlivkırinê divê tekoşîneke bê tewîz bê dayîn; rêxistın -ji herî destpêkê de- di vê bıngehê de bê sazbkirın.

Ya duemîm; destûr di gelek rewşan de, bê rêdarên gihanhevdanıyê, weke bangên exlaqî, weke rava destûrê, cî bı cî weke deqê şorevekırêna programêjî bı naverokin.

Ciyê vana hemûyan dı destûrê de tune.

Gere destûrbi rastî bibe belgeke rêdarên xebata rêxistinî.

Ya sêyemîn; jı bo ku destûr dı gelek rewşan de, gor rewşa ku rêxistın tê de ye tê nıvisîn, gelek deqên wê nayên xebitandin, weke deqên bikêrnayên dimînın. Bi vî awayî destûr bi temamî di mana rastî de ji belgeke girêdayîbûnî derdikeve.

Wê çaxê, destûr dı bıngeha rewşa rêxistênê ya rest de -tebî ev rewşa rast gere bı prensîbên Marxîst - Lenînîst ve bê girêdan- gere bê nivısîn.

Ya çaremîn, dı gelek rewşan de, sazbûna ku tê xwastin û pêkanîn, jı jor ber jêr weke pramît, û sazbûneke ku dı navbera hemû qulpikan de pêwendiyên raste rast heye. Akama vê, ku dı xalake pramî dê de merıv kete hindur -hınek faktorên din jî dıbın yek; emê lı jêr behsa wê bıkın- qulpikên dın jî derxe holê, û kûpandına avahiya rêxistinî dikare bê xalakê.

Wê çaxê, dıvê dawıya gıhahevdanîneke dı vî awayî de bê anîn, her yek bi serê xwe dı bın dîrektîfa navçeyî de weke programa rêxistênê de kar dike û bı hev re dı nav pêwendiyekê **raste rast** de (bı navengıya kesên ku dı her du rêxistanen de dixebitin raste rast) pêwendiyê wan tune bin, avahiya rêxistênekê gor hoyanın.

II. PIRSGIRÊKA ÎLEGALÎTÊ:

Bi navdebûna partiya me jî, rêxistinên ku li welatê me bi navê Marxîzm-Lenînîzmê dipeyêvın, di derbxwarina wanê girande ji aliyê çînên serdest, rêxistin ji aliyê xebata îlegalîtê de amator, tewrê bêxem rolê belî lîstiye.

Di vê pêwendiyê de yê belî, bi navê "ji mecalên legal nehîdarbûn," rêdara xebata îlegal ji xebata legal anîn e.

Îro di dema ku mecalên legal di nava qeysên belî de jı nûh derdikevin holê; û hinek kesên çep yên bêfirşk ku pêwendiyê wan bı şoreşê ve nemaye, di holekê de ku bi awayê eşkere xebata legal dıpesinîn; nexwaşıyên bôrî dî vî warî de berdewamkirın wê cardın jı dilêşiyê re rê vebike.

Rêxıstınên şoreşgerê bûrjûwa bıçûk, pêkhatiyên vê dawiyê yê weke Dev-Sol hwd, nîşana eşkere ye ku vî beşî di vi warî de qet derseke biçûk jî negirtıye. Em komunîst divê dı vî warî de tewrekî têkûz û xurt bıgrin.

Îlegalîte, gıhahevdanîna legal, prensîbeke ji herî bingeha gıhahevdanînê be, di vî warî de rêdarên têkûz bên tespîtkırin, dij yên ku vana pêknaynin bêêşbûn, ji bo sazbûna rêxistınî pırsgırêkeke herî girîng e

III. PIRSGIRÊKA TEWRÊ ŞOREŞGERÎ LÎ CEM POLÎS/GIRTINXANÊ DE/DI DADIGEHÊ DE

Polîs, girtînxane, dadigeh herêmek jı hêrêmen ku têkoşîna çînî bı herî hişkîya xwe tê de berdewam dıke. Ev herêmana, ji bo komunîstan dı têkoşîna çînî de ji herêmên azmûnê heri girîng in.

Dı vê herêmê de ji bo hemê rêxıstınên ku bı navê Marxîzm-Lenînîzmê dipeyêvin, jihevnehatıneke teorîk praktîkê bı tırs berhema gotınê ye

Teorî, hema jı bo hemûyan babetê "Ser bıde/Sır me de" ye Belê pratîk jo bo piraniya pir mezın -jı bo piraniya pir mezin yên ku ji her rêxıstinê hatıne girtin- weke di strana ku tê de babetê "li qereqolê rast dibêje li dadıgehê çewt dibe" tê gotin e. Ango pratîk, li cem polîs di bên lêdanê de yên ku dizanê -cî bı cî jî yên ku nizane jî!'- perçe bi perçe yan jî bıcarekê ve gotın; lê belê dûre jî lı dadıstênê û dadıgehê tewrê xwe guhartın e.

Û cardın pêkanîn, yên ku tewrên wan lı Polîs rezîl bûne, jı nûh ve anîna mewkıyên ku merıv dıkare bıje yên bırêve bırına rexistinê ne, yan jî di van cıyên xwe de mayîn e.

Cî bı cî ji vê pêkanînê re qilifê teorîk jî hatiye dîtin; weke **"Sira rêxistinê dayîn, derheqa kesên di rêxistinê de agahdarî kirin xiyanet e"** direktıva tûj ya komunîst tê ketina qeraxekê, "xiyanet" tenê ji bo yên ku diçin cem dewletê re tê gotın, ji bo y-

ên dinan jî teorîyên weke "xeletî" tê dîtin pêşveçûne.

Bi van pêkanîna rezîl û teoriyên ku ji bo wê bûne qilif ve hesabê xwe kirin; ji bo avakirina rêxıstineke xurt girîngiyeke belî ye.

Di nava gihahevdanîneke komunîst de, divê ciyên kesê ku "lı qereqolê rast dıbêje/li dadigehê çewt dibe" tunebe.

Di vê pêwendiyê de pirsgirêkeke provaqatoran jî heye. Di vê xalê de pêkanîn; jı bo hin gelek rêxistinên şoreşger, kesek ta ku di nava rêxistınê de ye baweriya çawgırtî; û her şıkên cûre avitına qeraxekê; dema ku cûdabûna siyasî hwd. Jî derkikeve sucun weke "ajan" yên bê ispat li holê gerandın e. Di dîtına gıştî de ev her du tewır jî tewrên ku dapalîna nava rêxistinê hêsan dıke ne Dı vê manê de jı dîroka tevgera komunîst ya cîhanê de pır tişt hene ku meriv fêr be.

IV. HINEK PIRSGIRÊKÊN BIRÊBIRINÊ:

Ji bo afirandina rêxıstina xurt ev xalana yên girîngıyê ne: Jı bo her demê dıvê berê karê gıhahevdanînê yê esas rast bên bıcîkırın.

Karê gıhahevdanînê, karekî ku rêzek herêman dıxe nava xwe, bi serê xwe temamıya erkê dıxe nava xwe, tevlıhev e

Dı dema ku meriv tê de ye, dı vî karî de berê esas çı ye? Dıvê bê dîtın û derxıstın û esasê hêzan -jı bo karê rêxıstinî- ber bi vî berî anîn, ji bo serketınê elameta pêwistıyê ye.

■ Di karê rêxıstinî de jî -weke dı karên dın de jî- ya esasbûnê ne belavbûn e. Dı eynî demê de jı çar alıya re gurmıst hejandın, tu erkekê raste rast şıronevekırın; dı nava temamıya erkanda ya ku derdıkeve pêş bicîkırın, esasê hêzan jı bo demeke li ser vê komkırın, alternatîfên vê erkê raste şorevekırın, alternatîfa ku em her dijîn e. Çı hevf e ku, dı gelek reşan de, em alternatîfa duemîn hılnabıjêrın

■ Ku carê armanc hate danîn, divê bı heterî e armancên ku hatına danîn bê ajotın, bı heterî bên pêkanîn.

Karê ku dest pê bû divê bê qedandın.

Ev eşkere ye ku, karê bı plan, zanebûna pêwendıyeke rast dı navbera erkanda danînê hece dıke.

■ Çêkırina planeke rast bi tenê ne bes e. Dı eynê demêde **mirovên ku karê di vê planê bi cî bûn e, bikin rast bên hilbijartin** (hilbıjartına qedroyên rast/ bı erkkirın) û gere **dageriya pêkanînê** bê qewîm kirin. Di vî warî de jî em dı avahiya gıhahevdanîna xwe de nedilgeşiyê dibînin.

Jı bo dagereke serrast bi taybetî;

■ Ji bo her mirovê ku bê bı erkkırin, dıvê kar bi temamî bê bı cî kirin û dayîn; dı rêya şirovekirınê divê rêberbûn û jı bo karê ku bê kirın jî dayîna berpırsiyariya şehsî hewce ye.

Dıvê dagerî tenê li ser raporan ne be, dagerıya dı cî de ji bo bırêvebırênê pêwıstı ye.

Belê ev bı tu babetî, nayê mana sîstema xebateke xurt ya raporî neyê bıkaranîn. Bı dijî, sîstemeke raporî ya dırıst û xurt, jı bo avahiya rêxistınekê gırıngıyek e Dı vî warî de jî kêmasıyê me hene

●

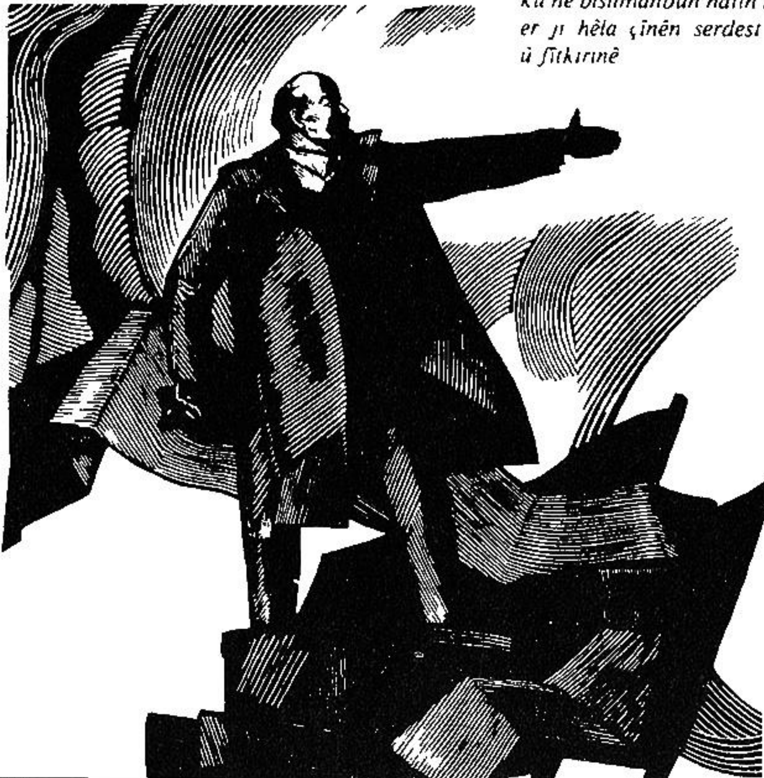
Eşkere ye ku, li vê derê bı navê serenıvîsa hınek pırsgırêkên sazbûna gıhahevdanînê, yên ku me bı tundî bınav kır û derbazkırın, jı vê temamıyê gihahevdanînê, yên ku me bı tundî bınav kır û derbazkırın, jı vê temamıyê her yek bı serê xwe kare be bıdestkırın, divê li ser bê danûsıtandın, û her yek pırsgırêkeke wısa ye ku kare bı serê xwe bibe mebesa nıvîseke fereh

Lê belê armanca me lı vê derê, ne vekolîna van pirsgirêkan yek bı yek e, tenê jı bo bangkırına ku hemû hevrêyên me, Marxîst-Lenînîst, karkerên bı zaniyarıya çînî, di derheqa pirsgirêkên sazbûna rêxistinî serê xwe bêşînın; xeletıyên xwe dı vî warî de bi cî bikin, xwe teve têkoşîna paştexistina wana bikin e.

JI BO ME DI HERÊMA GIHAHEVDANÎNÊ DE JÎ AVAHÎYEKE BOLŞEWÎK PÊWÎST E. AFIRANDINA VÊ AVAHIYÊ ERKA ME YE. DI DESTÊ ME DE YE. TÊKOŞÎNA ÇÎNÎ YA KU NIHA BILIND DIBE Û DI DEMA WÊ BÊ DA JÎ BILINDBÛNÊ BERDEWAM BIKE, JI NAVA PEVÇINÎNA MENFETA ÇÎNA SERDEST JI BO MENFET Û HUKUMATÊ DERXISTIN E; DI NAVA VÊ TÊKOŞÎNÊ DE YA KU ERKA ESASÎ YA ÎROYÎN HEMÛ ERKÊN SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK DI TEMAMIYÊ DE DI ÇI QEYSÊ DE ME ŞIROVEKIRIYE VE GIRÊDAYÎ YE.

10 Gulan 1988
TKP/ML (BOLŞEWÎK)
KOMÎTA MERKEZÎ

** 6 7 Îlonê 1955 de dı mebesa Qıbrısê de, jı alıyê çîna serdest ya Tırkan ve bı dûrişmên "Qıbrıs Tırk e, Wê Tırk bımîn e" ugırdan bın dıjmınatıya Yewnan/ Rûman û gır sehıvan, dı gotinên lı Selanîkê bombe kırıne mala ku M Kemal Ataturk tê de hatıye dınê ve bı gıranî lı Istanbul, Izmîrê ketın karê talankırınê Berê vê Rûman û yên ku ne bısilmanên dûkkunên wana hatın talankırın û xerabkırın Tenê lı Istanbul Beyoğlû û lı der dorên wê 5000 cıvê kar hatên şeıtandın û wêrankırın Dêr û têrb hatın xerabkırın Bı deh kesan yên ku ne bısilmanbûn hatın lînç kırın Hemû bûyer jı hêla çînên serdest de hatıbû plankırın û fitkırınê*

Sınıf bilinçli işçiler için esas görev, parti inşasının tüm görevlerine sarılmaktır!

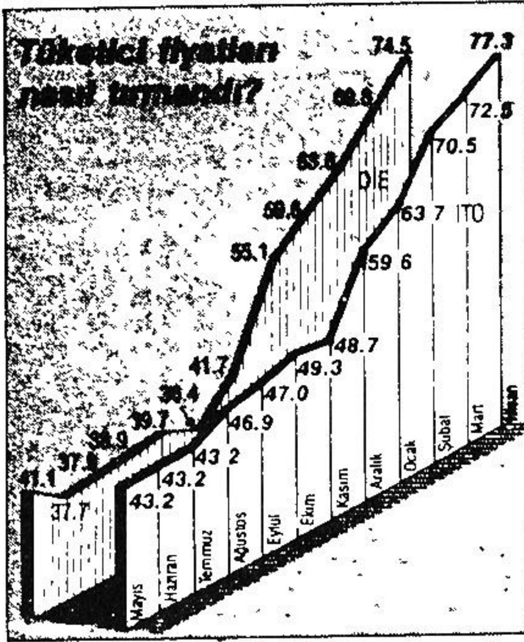
1988 baharı sınıf mücadelesinin her alanında yeni atılımları beraberinde getirdi. 12 Eylül askeri faşist rejiminin yaratmak istediği 'dikensiz gül bahçesi' hayallerinin boşluğu, giderek yükselen bir grafik çizen sınıf mücadelesinin gerçekliği karşısında bir kez daha kanıtlandı; her geçen gün yine kanıtlanıyor.

TÜRKİYE'DE YÜKSELEN SINIF MÜCADELESİNİN EKONOMİK TEMELİ

Ezilenler, sömürülenler, her geçen gün genişlik kazanan ve çeşitlenen eylemlerle hoşnutsuzluklarını dile getiriyor; faşist zorbalıkla ve 'can güvenliğini sağlama' vb. demagojilerle yıllardır susturulan insanlar, şimdi seslerini yükseltmeye, öfkelerini açıkça ortaya koymaya başladılar.

İşçi sınıfı, tüm emekçiler, tüm ezilenler bir karabasan gibi üzerlerine çöken 12 Eylül rejiminin marifeti sonucu korkunç bir ekonomik yıkım yaşadı, yaşıyor. 12 Eylül öncesinde sınıf mücadelesinin zorlaması ile kullanılan bir dizi demokratik hakkın, sınıf mücadelesinin en azılı faşist terörle geriletildiği ve bastırıldığı bir ortamda kullanılamaz hale getirildiği bir durumda, gerçek ücretlerde görülen yarıya yakın düşüşler, boyutları daha da büyüyen işsizlik, 12 Eylül öncesinde de zar-zor geçinen ücretlileri kelimenin gerçek anlamı ile açlık ile karşı karşıya bıraktı.

Üç-beş büyük toprak ağası, beyi dışında köylülüğün 12 Eylül sonrası ekonomik durumunun en kısa ifadelendirilmesi de "yıkım"dır. Tarımın bütün girdilerinde (gübre, tohumluk, tarım aletleri, yedek parça, mazot vb.) 12 Eylül öncesi fiyatlara göre 15-20 kat artış varken; tarım ürünlerinin fiyatlarındaki artış 2-3 katı geçmemektedir. Özellikle küçük üreticilerin tefecilere, ve modern tefecilik yapan bankalara bağımlılığı gün geçtikçe artmaktadır. Yoksulların içinde en yoksullar durumunda olan topraksız köylülerin, yoksul köylülerin karşısında açlık hayaleti gerçek bir tehlike olarak durmaktadır.

(Mayıs ayı itibarıyla son bir yıldaki tüketici fiyatlarındaki artışlar)

Ama ücretlilerin ve yoksulların durumu çöküntü içinde iken, Türkiye'nin emperyalizme uşaklık eden egemenleri, bir avuç komprador, büyük sermaye ve büyük toprak sahibi en kârlı dönemlerinden birini yaşamaktadır. Bankaların, büyük tekellerin kârları %100'ün çok üstünde seyretmektedir. Büyük bürokratlar, emperyalizme bağımlı büyük tekellerin "yönetim kurulları"nda pastadan "pay"larını alarak, doğrudan hakim sınıfların bir bölümünü oluşturmakta, siyaset-bürokrasi-ekonominin içiçe geçmişliği her dönemden daha açık bir biçimde gözler önüne serilmektedir. Türkiye, hakim sınıfların bugünkü hükümetinin başının "çağ atlama" deyimi ile ifadelendirdiği emperyalizme bağımlı bir kabuk değiştirme yaşamaktadır. Emperyalizme bağımlılığın bütün çarpıklıklarını en aşırı uçlarda sergileyen bir kabuk değiştirme! Gerçek üreticilerin, milyonların daha da yoksullaşması, ve her geçen gün emperyalist sermayeye daha da fazla bağımlılık pahasına bir "ilerleme" sözkonusudur. Bu "emperyalist sermayeye daha fazla bağımlılık" ile; emperyalist sermaye büyüdükçe, onunla işbirliği içindeki Türk büyük burjuvazisinin sermaye birikiminin büyümesi de birbiriyle çelişmiyor.

Bir yanda bir avuç büyük sermaye ve toprak sahibinin, bürokratın, tefecinin, vurguncunun elinde sürekli artan, ve görgüsüzce teşhir edilen —kalkınmanın ifadesi olarak da gösterilen— zenginlik; diğer yanda bu zenginliğin yaratılmasında baş rolü oynayanların, emekçilerin artan yoksulluğu.

İşte emekçilerin, ücretlilerin, ezilenlerin şimdi eylemlere dökülmeye başlayan hoşnutsuzluğunun ekonomik temeli budur. Bu ekonomik temel bugün Türkiye'de emperyalizme bağımlı hakim sınıfların tümünün varlık nedenidir. Bu temelin ortadan kalkması, onların ortadan kalkması demektir. Bu yüzden, siyasi alanda lafta ne savunurlarsa savunsunlar, tüm hakim sınıf temsilcileri için bu ekonomik temel dokunulmaz 'kutsal inek'tir. Aralarındaki dalaş ("Devlet işletmeleri ağırlıklı mı?", "Özel sermaye ne kadar teşvik edilmeli?", "Karma ekonomi hangi ağırlıklı olmalı?", "Yabancı sermayeye ne kadar teşvik" vb. vb.) aynı özün varyasyonları üzerine dalaştır. Esas mesele, "pasta" diye adlandırdıkları toplumsal üretimden hangi kesimin daha fazla pay alacağı sorunudur. Ve onlar bu dalaşlarını, "yığınların çıkarlarını savunma" dalaşı olarak yutturmakta, yutturabilmektedir.

Hakim sınıfların hiçbir kesimi, varolan ekonomik temele dokunmaz, dokunamaz. Yapılacak reformlar, reformcuklar öze ait olmayan; yüzeydeki bazı değişiklikler olabilir.

Mesela asgari ücretin yükseltilmesi; emekli aylıklarının yükseltilmesi; taban fiyatlarının yükseltilmesi; belli yörelerde

göstermelik tarım reformları vb. gibi. Emekçilerin eylemlerinin boyutlarının kontrol edilemez biçimde gelişmesi karşısında; ya da bir seçim kazanmak için emekçilere hoş görünmek amacıyla, vb. nedenlerle, şu veya bu rötuş yapılabilir. Ama temel aynı kalır.

Ve bu temel aynı kaldığı sürece ve ölçüde de, emekçi yığınların, ezilenlerin sınıf mücadelesinin gelişmesi, yükselmesi kaçınılmazdır.

Bu, sınıf mücadelesinin —yani ezilen, sömürülen sınıfların, ezen, sömüren sınıflara karşı mücadelesinin— ekonomik temelinin ne olduğu sorusu ile ilgili yanıdır.

SİYASİ TEMELLER

Ama ezilen ve sömürülenler, yalnızca ekonomik baskı altında değil. Onların ekonomik olarak sömürülüp, ezilebilmesi; siyasi iktidarın ezenlerin, sömürenlerin elinde olmasına bağlı. Bütün devlet çarkı, yasama, yargı, yürütme organları ile; parlamentosu, mahkemeleri, hükümeti ve herşeyden önce de ordusu-jandarması-polisi ile ezenlerin, sömürenlerin elinde olmasa; işçilerin-köylülerin, tüm emekçilerin ekonomik sömürüsünün sürdürülmesi mümkün değildir.

Siyasi iktidar sorunu, ekonomide de neyin ne olup biteceği açısından da anahtar sorundur. Siyasi iktidarın emperyalizme bağımlı sınıfların, asalak sömürücü sınıfların elinde olması, tüm hakim sınıf kesimleri açısından yine varlık sorunudur. Lafta ne söylerse söylesinler; hakim sınıfların hiçbir kesimi, kendi sonları demek olan gerçek bir demokrasiyi savunmazlar. Çünkü gerçek demokrasi, ancak tüm sömürücülerin sömürücü olarak varlıklarının son bulmasını öngörür. Herkesin yeteneğine göre topluma katkıda bulunduğu ve topluma katkıda bulunduğu ölçüde de toplumun ürünlerinden pay aldığı sosyalist bir toplumda, asalak sömürücü sınıflara yer yoktur. Bu anlamda gerçek demokrasinin en belirgin özelliği —(hakim sınıfların bizi inandırmaya çalıştığı gibi belli periyotlarla verilen oylar değil)—, insanın insan tarafından sömürüsünün ortadan kaldırılmasıdır. Sömürü üzerine kurulu, temeli insanın insan tarafından sömürüsü olan bir toplumda, bu yüzden gerçek anlamda bir "halkın kendi kendini yönetimi", "halk iktidarı" ("demokrasi" nin sözcük anlamı) mümkün değildir.

Feodalizme karşı mücadele sırasında kendi ihtiyaç duyduğu için bayrağına "özgürlük-eşitlik-kardeşlik" şiarlarını yazmış olan, kendi gelişmesinin önündeki engelleri aşmak için siyasi demokrasi talep etmiş olan burjuvazi, emperyalizm çağında hiçbir ülkede bu hedefleri son sınırına kadar gerçekleştirecek yeteneğe sahip değildir.

Bu şiarlar artık yalnızca proletaryanın önderliğinde devrimlerle gerçekleştirilebilir.

Güdük bir anti-emperyalist devrim yaşayan, "demokratik devrim" adına ise göstermelik reformcuklar yaşayan ülkemizde hakim sınıfların yığınlara demokrasi diye yutturduğu şey, her dönemde emperyalizm çağındaki açık terörcü diktatörlük olan faşizmin şu veya bu biçimi olmuştur.

12 Eylül ile hakim sınıflar, geçici bir süre, sınıf mücadelesini bastırabilmek ve gelişme açısından gerekli hale gelen bazı düzenlemeleri daha da rahat yapabilmek için, faşizmin suratındaki parlamenter demokratik maskeyi kaldırıp atmışlar, doğrudan askeri tipte, açık faşist bir diktatörlüğe geçmişlerdir.

Bu dönemde, zaten olağanüstü derecede sınırlı olan bir dizi burjuva hak ve özgürlükler, yeni yapılan anayasa ve yasalarla büsbütün kısıtlanmıştır. Bu noktada, ekonomik hak mücadelesi ile, bu mücadelede bile başarılı olabilmek için siyasi haklara ve özgürlüklere sahip olma, bunları kullanabilme arasındaki bağ çok açık görülmüştür.

Eğer işçinin en basit ekonomik hakkını elde etmek için yürüteceği bir mücadelede gerekli örgütsel araçları yaratma hakkı yoksa; eğer çıkarılan yasalarla diyelim ki ekonomik hak arama mücadelesinin aracı olarak bile bir grev 'imkansız hale getiriliyor' denebilecek kısıtlamalara uğratılmışsa, o zaman o siyasi yasanın aşılması — ekonomik mücadelenin başarısı açısından da— temel sorun haline gelir.

Bugün Türkiye'de burjuva anlamda bile siyasi demokrasi yoktur.

Siyasi demokrasinin en temel unsurlarından olan "örgütlenme özgürlüğü", yalnızca hakim sınıflar için, ve düzenle temelde sorunu olmayanlar için vardır. Ülkemizde emperyalizme bağımlı hakim sınıfların, işçiler, köylüler üzerinde yeniden kaba bir parlamento maskesi ile örtülmüş faşist sınıf diktatörlüğü hüküm sürerken; 'bir sınıfın bir diğer sınıf üzerinde tahakkümü'nü yasaklama adına, komünist propaganda ve örgütlenme yasaktır.

Gerçekte yasaklanan, proletarya diktatörlüğü düşüncesinin propagandası ve bu temelde örgütlenmedir.

"Komünizm propagandası"ndan dolayı yasaklanma tehdidi, demokratik kitle örgütlerinin kurulmasının önünde büyük bir engel olarak durmakta; kurulanların tepesin-

de Demokles'in kılıcı gibi sallanmaktadır.

Proletarya diktatörlüğü düşüncesi ile uzaktan yakından ilgisi olmayan legal "sosyalist"lerin bile, yalnızca adı "sosyalist" olan bir parti kurma girişimi engellenmeye çalışılmaktadır.

İşçilerin bağımsız sınıf sendikacılığı temelinde sendikal örgütlenmesi —kanunlarla— yasadışı edilmiştir. İşçilere sendikal örgütlenme alanında çizilen —ama sınıf mücadelesinin daha bugünkü gelişme seviyesinde bile dar gelen— yasal çerçeve, "devletle bütünleşmiş sendika" içinde örgütlenmedir.

Ücretlilerin önemli bir bölümünü oluşturan memurların örgütlenmesi yasal alanda zaten en baştan yasaklanmıştır.

Köylülerin, küçük üreticilerin çeşitli tipte örgütlenmelerinin önünde bir dizi yasal engeller vardır.

Örgütlenme özgürlüğü, Anayasası ile "Türk" olduğu vurgulanan Türkiye Cumhuriyeti'nde, Türk olmayanlar için, ezilen Kürt ulusu için, Ermeni, Arap, Rum, Çerkez ve Türk olmayan tüm milliyetler için en baştan yasadışında bırakılmıştır.

Faşist Türk hakim sınıfları demokrasi adına(!!!) 14 yıldır Kıbrıs'ın kuzeyini askeri işgal altında tutmaktadır.

Kişi hak ve özgürlükleri ülkemizde Anayasa ve yasalarla olağanüstü sınırlandırılmıştır. Uygulama o sınırların bile gerisindedir.

Türkiye'de milyonlarca kişinin, Türk olmayanların kendi anadilinde konuşma özgürlüğü ve eğitim imkanı yoktur.

Türkiye'de, şu veya bu şekilde hakim sınıfların yasaları ile çatışmaya girmiş kişinin kişi dokunulmazlığı, karakol kapısından içeri girdiğinde ortadan kalkmaktadır. Devletin sözcülerinin tüm tersi açıklamalarına ve imzalanan "anti-işkence açıklamaları"na rağmen, işkence olağan uygulamadır.

Türkiye'de yüzbinlerce kişinin seyahat özgürlüğü —(ekonomik açıdan onmilyonlarla emekçinin seyahat özgürlüğünün zaten ortadan kaldırıldığından burada söz etmiyoruz)— resmen, yasalara dayanarak elinden alınmıştır.

Anayasada sözü edilen "çalışma hakkı", çalışacak işyerinin olmadığı yerde, milyonlarca işsiz-emekçi için uygulamada yoktur.

Türkiye'de "kişilerin yasa karşısında eşitliği", ezilen millet ve milliyetler nezdinde; genelde işçiler ve emekçiler nezdinde; kadınlar nezdinde; müslüman olmayanlar nezdinde, —bunların aleyhine— sadece lafta vardır.

Hatta birçok halde, yasalar birbirleri ile çelişme içinde, bu eşitsizliği ifade de ederler.

Burjuvazinin çok sözünü ettiği "fikir özgürlüğü" ülkemizde resmen, sözkonusu fikirler bugünkü düzeni kabul ettiği ölçüde vardır.

"Vicdan özgürlüğü", "din özgürlüğü"nün nasıl uygulandığı en açık olarak Yezidilerin ve Süryanilerin şahsında görülmektedir. "Ermeni"lik küfürdür. Esasında tüm müslüman olmayanlar aşırı baskılarla karşı karşıyadır. 6/7 Eylül yağmacılığı(*), müslüman olmayanların Türkiye'de linç boyutlarına kadar varabilecek tehditler altında yaşadığının örneklerinden yalnızca biridir. Müslümanlar içinde de, hakim olan Sünni mezhebine dahil olmayanlar, yer yer —Çorum/Kahramanmaraş'ta olduğu gibi— katliamlara kadar varan saldırı ve tehditler altında yaşamaktadır.

"Basın özgürlüğü" konusunda, özgürlük kesinlikle düzen savunuculuğu ile sınırlıdır. Zaten hakim sınıfların elinde olan bütün kitlesel basın-yayın araç ve kurumlarında teksesliliği sağlayabilmek için otosansürün işlemediği hallerde, çeşitli kılıklarda ortaya çıkan sansür işlemektedir. Türkiye her yıl düzinelerce kitabın, gazetenin, derginin toplattırılıp, yakıldığı, yok edildiği bir ülkedir.

Demokrat-devrimci bir yayını çıkaranlar, bunu ancak yüksek hapis cezalarını göze alarak yapabilmektedirler.

"Sanat özgürlüğü", sansür izin verdiği ölçüde vardır. Türkiye'de kimi "sınıf tahakkümü yanlısı", kimi "muzır" gerekçeleriyle, kimi "dini duygularımıza ters" gerekçesi ile kitaplar toplatılıp yakılmakta (son olarak 30 baskı yaptıktan sonra Duygu Asena'nın "Kadının Adı Yok"u, Ahmet Altan'ın "Sudaki İz"i vb.), festivallerde film gösterileri yasaklanmakta (A. Özgentürk'ün "Su Da Yanar" filmi, J.J. Beineix'in "Betty Blue" filmi vb.), Yılmaz Güney'in "Yol", "Sürü" vb. filmlerinin kasetlerini evinde bulunduranlar gözaltına alınmakta vb.dir.

"Bilim özgürlüğü", devletin oluşturduğu faşist YÖK kurumu tarafından sınırları çizilen bir "özgürlük"tür.

"Tüm milliyetlere tam hak eşitliği"nin yasalarda lafı bile yoktur; çünkü faşist Türk devleti için Türkiye Cumhuriyeti'nde zaten Türkten başka milliyet yoktur."T.C. vatanı-milleti-toprağı ile bölünmez bir bütündür."

Türk hakim sınıflarının faşist ordusu Türkiye'deki "demokrasi"nin nasıl birşey olduğunu en iyi sergileyen kurumlardan biridir. Bu ordu içinde erler —herşeyden önce de 18 aylıklar— insan muamelesi görmemektedir. Disiplin sağlama adına sadist

Meydan dayağı

işkenceler, kişinin en basit özgürlüklerinin ayaklar altına alınması, bu ordunun gündemindedir.

Bu ordu bugün Kürt milletine karşı savaşa sürülmekte; Kuzey Kıbrıs'ta işgalcilik görevini yerine getirmektedir.

*

İşte demokrasi açısından, ve burjuva-demokratik hak ve özgürlükler açısından Türkiye'de durum kaba hatları ile budur.

Böyle bir durumda, en basit ekonomik hak ve talepleri için mücadele edenlerin, ya da mücadele amacıyla yola çıkanların, çok kısa süre içinde siyasi yasak-sınır duvarına çarpmaları kaçınılmazdır.

Buna bağlı olarak, ekonomik talep ve amaçlarla yola çıkan mücadelelerin de süreç içinde siyasi niteliğe bürünmesi kaçınılmazdır.

Kaldı ki, daha şimdiden, "İş yasalarının değiştirilmesi", "İşkenceye son", "İdamlar kaldırılsın", "Sansüre son", "YÖK kaldırılsın" gibi doğrudan siyasi talepler, birçok kitle eyleminin talebi haline gelmiş durumdadır.

Bugün işçiler eylemlerinde bir yandan "Açız!" seslerini yükseltirken, diğer yandan "Genel grev hakkımız, söke söke alırız", "İşçiler elele genel greve" şiarlarını yükseltiyorlar.

Burjuva muhalefet partilerinin mitinglerinde, Türk-İş mitinglerinde "İş-Ekmek" ile beraber "Özgürlük", "Kahrolsun faşizm" şiarları yükseliyor.

Kadınlar "Dayağın çıktığı cenneti istemiyoruz" şiarlarını yükseltiyor.

Hakim sınıfların ellerinden gelse takvimlerden sileceği 1 Mayıs'ta tüm tehditlere rağmen —bugün yarınki onbinlerin, yüzbinlerin habercisi— binlerce emekçi sokaklara çıkıyor.

Kuzey Kürdistan'da, bütün "Yok ettik, ezdik" palavralarına rağmen, bir yanı ile bir milletin milli haklarının alçakça gaspedilmesine karşı başkaldırıyı temsil eden PKK'nın, devletle savaşı sürüyor.

Faşist devlet, zindanlardaki onurlu direniş karşısında, yok saydığı Kürtlerin, yok saydığı Kürtçe ile konuşmasını kabul etmek zorunda kalıyor.

Tek tip elbise, zindanlardaki onurlu direnişle yırtılıp atılıyor.

Bütün bu mücadeleler, var olan objektif olguların tabii sonucu olan, ve kaçınılmaz olan; bu objektif olgular değişmedikçe de gelişecek olan mücadelelerdir.

Bu objektif olgu ve verilerin ise —şekilde yapılacak bazı değişiklikler mümkündür— bu düzen çerçevesi içinde özde bir değişikliğe uğraması mümkün değildir. O halde, siyasal alanda da sınıf mücadelesinin giderek siyasi iktidar sorununu da gündeme koyacak bir gelişme ve sertleşme çizgisi izlemesi, objektif bir kaçınılmazlıktır.

SINIF MÜCADELESİ YÜKSELMEYE DEVAM EDECEKTİR!

Önümüzde, Türkiye'de sınıf mücadelesinin her alanda daha da gelişip güçleneceği yıllar vardır. Hakim sınıflar, bu gelişme ve güçlenmeyi çeşitli tedbirlerle geçici olarak geciktirebilirler; ama objektif olarak temeli değiştirmeleri —bu sonları demek olduğundan— mümkün olmadığından, engelleyemezler.

Açıktır ki, gelişme hızının ve boyutlarının ne olacağını belirleyecek olan yalnızca Türkiye'nin kendi iç durumu değil, aynı zamanda uluslararası emperyalist sistemin durumu, bu sistemin içindeki çelişmelerin sonucu sınıf mücadelesinin durumu, uluslararası konjonktürdür de. Bu bağıntıda özellikle Ortadoğu'daki gelişmeler, bu gelişmenin hızı ve boyutları açısından çok önemli rol oynayacaktır.

Öyle ya da böyle; 12 Eylül faşist askeri rejiminin "gül bahçesi"nde dikenler artık bir anda budanıp atılamayacak biçimde kendini göstermiştir. Ve bu, şu veya bu insanın, şu veya bu grubun iradesinden bağımsız varolan ekonomik ve siyasi koşulların tabii sonucudur.

SINIF MÜCADELESİ ve onun gelişmesi objektif bir olgudur. Komünistler ve sınıf bilinçli işçiler açısından, objektif olarak gelişen sınıf mücadelesi karşısında esas sorun şudur: İradi olarak, hangi araç ve taktiklerle nasıl mücadele edilmelidir ki, bu sınıf mücadelesi Sosyalizm-Komünizm hedefine yönlendirilebilsin?

SINIF MÜCADELESİ-NİN GELİŞMESİ KARŞISINDA TAVIRLAR

Bu noktada, Türkiye'de sınıf mücadelesinin son gelişmeleri ve buna karşı hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcilerinin tavırları; ve Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi oportünist-revizyonist örgütün tavırları ilginçtir.

Hakim sınıfların tüm kanatları açısından temel sorun, ezilen ve sömürülenlerin nefret ve öfkesinin bizzat düzenin temellerine yönelmesini önlemektir. Ama bu temel amaç birliği yanında, tabii ki her kanat, "pastadan daha fazla pay alabilme" dalaşında; emekçi yığınların, ezilenlerin mücadelesini kendi yedeğine almaya çalışmaktadır.

Bugünkü —12 Eylül rejiminin doğrudan devamı niteliğindeki— Özal hükümeti, şimdi özellikle ekonomik yıkıntı noktasında gelişme eğilimi içinde bulunan işçi sınıfı ve emekçi yığınların hareketinin sertleşmesini engellemek için, bir yandan vadesi gelmiş dış borç/faiz ödemelerini ertelettirme çabaları, diğer yandan "iyi hava-iyi mahsul" beklentileri içindedir. Türk-İş'in sendika ağaları ile; patronların temsilcileri ile; emperyalist devlet ve tekel temsilcileri ile yapılan görüşmeler ertesinde, emekçilere, ücretlilere kozmetik bazı ücret artışları; ve bunun yanında iş yasalarının ILO standartlarına göre yeniden düzenlenmesi vb. ile, sınıf mücadelesinin boyutlarının daha da yükselmesi önlenmeye çalışılacaktır. Bunun yanında, aba altından gösterilen ve ikide birde ortaya çıkartılan sopa, yani doğrudan şiddetle bastırma da kullanılagelen diğer yöntemdir. Ama salt bu yöntemin, yeniden seçilmek diye bir derdi olan "sivil" (!) hükümetçe kullanılması beklenmemelidir.

Özal hükümetinin şu anda hakim sınıf kampı içinde alternatifi durumunda olan SHP-DYP gibi muhalefet partileri, şimdi bir yandan kendi iç sorunları ile uğraşırken; diğer yandan da gelişen emekçi muhalefetini kuyruklarına takmaya çabalıyorlar. Onların taktikleri, ANAP hükümetinin 5 yıl hükümet olma olanağını —onu bir erken seçime zorlayarak— almak üzerine kurulu. Bu taktiğin işleyip işlemeyeceği önemli ölçüde ANAP hükümetinin işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınların talepleri karşısında ne ölçüde taviz vereceğine bağlı. Şimdilik tüm gürültülere rağmen, ufukta bir erken seçim filan gözükmüyor. Bu burjuva muhalefetin işçi sınıfı hareketini ve emekçi yığın hareketini kendi kuyruğuna takmak için kullandığı klasik yöntem, "ekonomik çıkarları savunur görünme" ve "demokrasi havarısi kesilme" yöntemi. Öyle ki, M.C. hükümetlerinin mimarı faşist Demirel bile bugün lafta demokrasinin en has savunucusu olarak ortaya çıkabiliyor.

O Komünist alternatifin, geniş yığınlar
O nezdinde görülmediği, geniş çapta bur-
O juva muhalefetin teşhir ve tecrit edile-
O mediği bir ortamda, işçi sınıfı ve emek-
O çi yığınların bugünkü hareketliliği, şim-
O dilik burjuva muhalefetin kuyruğuna ta-
O kılma durumunda.
O Açıktır ki bu kuyruğa takılmada, var
O olan sınırlı olanakları da, yığınları bur-
O juva muhalefetin kuyruğuna takma için
O kullanan oportünizm-revizyonizmin rolü
O de önemli.

Bunlar Marksizm-Leninizm adına konuştukları için ve o ölçüde, özellikle yığınlar içinde Komünizme en eğilimli olan ve fakat

gerçek Komünizm ile, Komünizm adına savunulan oportünizm-revizyonizm arasındaki farkı bilmeyen kesimi etkileyerek, öncelikle onları hakim sınıfların kuyruğuna takma işlevini görüyorlar.

Bunlar içinde en sağcıları olan ve önemli bir bölümü doğrudan karşı-devrimin parçası, karşı-devrimci olan çeşitli legal "sosyalist" odaklarla; Rus sosyal-emperyalizminin has uşağı TB"K"P revizyonistleri açıkça burjuva muhalefetin kuyruğuna takılma çağrısı yapıyorlar. Düzen ile gerçek anlamda bir dertleri olmadığı için bunlar <u>legalizmi</u> savunuyorlar.

Bu odaklar açısından bugünkü taktiğin ne olduğu, "Yeni Yol"un 1 Mayıs 1988 tarihli 13. sayısında yayınlanan "Gelişmeler ve demokrasi güçlerinin olanakları" başlıklı yazıda açıkça ortaya konmaktadır. Yazıda diğer şeylerin yanında şu tespitler yapılıyor:

Onemli olan, şimdi gerek iç gerekse de dış koşulların hukumet uzerinde etkide bulunmak için eskiye oranla daha elverişli olduğudur, bu hukumet ve meclisin varlığı koşullarında bile, demokratikleşme yolunda ilerleme sağlama olanaklarının artmasıdır

Bu saptamayı gerçekçi kılan bir diğer etmen de hangi konuyla ilgili olarak olursa olsun son genel seçimlerden bu yana meydana gelen her tartışmada varlığını hissettiren, egemen politik çevreler arasındaki artan çelişme ve çatışma eğilimidir Dun cumhurbaskanlığı seçimi Vuralhan olayı ve MIT raporu tartışmasında olsun bugun basınla ilgili tartışmada olsun kimi askeri çevrelerle başbakan Ozal ve yeni hukumet arasında bir tartışma ve kapışmanın doğrudan ya da dolaylı izlerini, golgelerini gormemek olanaksızdır 12 Eylul'le konumlarını guçlendirmiş olan askeri çevrelerin Ozal'ın inisyatifi ele alması ve sozkonusu çevrelerı geleneksel etki alanlarının da dısına itmeye yonelmesi karsısında mevzi cıkışlara çatışmalara niyetlenmesi gibi bir olay sozkonusudur

Bu kosullarda demokratikleşme demokrasinin kazanılması konuları muhalefet guçleri açısından politik gundemin baslica konusudur Bu konu, butun demokrasi guclerinin işbirligini bugunden saglayacak şekilde yapıcı bir politika yurutmekle bağlı ele alınırsa gercekci ve sonuc alıcı bir içerik kazanacaktır Bu açıdan komunistlerin gercekci cozum onerileri belirgin onem kazanıyor TBKP Programın Tasarısındaki 'anti demokratik otoriter rejimi demokratiklestirme yonunde degiştirmek için bugunden mucadele verme anlayışı dogrulanıyor

Bugunku durumda da militarist gerici politikaları geriletme bircok konuda hukumete baskı uygulayarak onu adım atmaya zorlamak olanaklı goruluyor Sendikal haklarin genisletilmesinin yanısıra Kurt halkının varlığının kabulu ile baskı ve terorun durdurulması insan haklarının eksiksiz yaşama geçirilmesi ile dusunme ve orgutlenme uzerindeki çağdısı yasaklara son verilmesi guncel durumda ilk akla gelen mucadele konuları oluyor

Şimdi onde yerel secimler var Şu ana kadar tum taktiklerini salt hukumetin oylarını yuzde 30'un altına indirerek erken seçimlere zorlama politikası temeline belirleyen yasal muhalefet partileri eger demokratik gelişmenin en temel konularında birbirleriyle ve bunları kabule yanaşan kendileri dışında her kesle diyalog ve işbirliklerini geliştire bilirse, demokrasi mucadelesi, yerel secimlerin sonuçlarından bagımsız olarak mutlaka ama mutlaka guc kazanacaktır

("Yeni Yol", 1 Mayıs 1988, sayı 13, s.10)

Burada TB"K"P revizyonistlerinin "demokratikleşme" dediği şey, gerçekte 1980 12 Eylül öncesi tipinde bir "demokrasi"; gerçekte, üzeri bugünkünden biraz daha iyi bir biçimde örtülmüş, "Avrupa Topluluğu standartlarına uygun" biçimde örtülmüş bir faşist diktatörlüktür.

Bunu kazanacak güçler hiç sınırlamasız "yasal muhalefet partileri"dir. Kastettikleri de öncelikle DYP ve SHP'dir. TB"K"P'nin teslimiyeti "savaşım" diye yutturmaya kalkan önderlerinin bugünkü taktiği, SHP-DYP'ye muhalefetlerinde akıl vermek ve onların kuyruğuna takılma çağrıları yapmaktır. Bu onların Kruşçev'ci parlamenter-barışçı yol'un kararlı savunucuları olmasının bir işaretidir.

*

Yükselen hareket karşısında, bu hareketi hakim sınıfların kuyruğuna takmanın daha "sol"cu görünümlü çeşitleri de vardır. Bu konuda en tipik örnek, şimdi Rusya'ya uşaklık yarışını "resmi"lere kaptırdıktan sonra, orada iyice "revizyonizm" keşfeden T"K"P/İşçinin Sesi'nin tavrıdır.

Bunlar bir yandan çok "sol" görünümlü devrim laflarını dillerinden düşürmezken, diğer yandan gelişen hareket karşısında bunların somut tavırlarını belirleyen, <u>kendiliğinden</u> hareket önünde secdeye yatmak, "en büyük işçi sınıfı" yaygaracılığı ile, ona önderlik etmek adına, kuyruğuna takılmaktır. Bu kuyruğa takılma, kendini Türk-İş'i adeta devrimci bir araçmış gibi görme, ya da Türk-İş'i devrimcileştirmek mümkünmüş gibi bir siyasetin yayıcılığında açıkça göstermektedir.

Burada tüm oportünist-revizyonistlerin bugünkü siyasetlerini kabaca da olsa incelemekle yer ve zaman kaybetmek istemiyoruz. Çünkü bunu birçok diğer yazılarımızda yaptık. İster sağ, ister "sol" olarak çıksınlar, bunların hiçbirinin "Marksist-Leninist olma" iddiası gerçekle bağdaşmamakta; işçi sınıfı ile sosyalizmi birleştirme iddiaları,\ uygulamada, işçi sınıfı hareketi ile oportünizmin-revizyonizmin çeşitlerini birleştirme, böylece bu hareketin burjuvaziye bağlanması işlevinde konaklamaktadır.

> Kitle hareketinin çok önemli bir görüngü olduğu kuşkusuzdur. Ama burada sorun, bu kitle hareketinin önümüze koyduğu görevlerin nasıl kavranacağı sorunudur. Bu görevler iki türlü kavranılabilir:
> Ya, bu hareketin <u>kendiliğindenliğine</u> tapma, yani sosyal-demokrat hareketin rolünün kendiliğinden işçi hareketinin basit bir hizmetçisi rolüne indirgenmesi biçiminde, (...) ya da ama bu kitle hareketinin bizim önümüze, kitle hareketinin ortaya çıkmadığı dönemde uğraşmakla yetinebildiğimiz görevlerden çok daha karmaşık teorik, siyasi, örgütsel görevler koyduğu biçiminde. Lenin, "Ne Yapmalı", Eserler, c.5, s.401/402 Alm.

GELİŞEN HAREKETİN ÖNÜMÜZE KOYDUĞU ACİL GÖREVLER

Tek tek oportünistleri inceleyecek yerde, bugün gelişen sınıf hareketinin gerçek komünistlere, sınıf bilinçli işçilere yüklediği acil görevlerin ne olduğunu olumlu olarak tespit etmek istiyoruz.

İşçi sınıfının yükselen sınıf mücadelesi, küçük üreticilerin hoşnutsuzluğu eylemlere dönüşme eğilimi gösteren, emekçi yığınlar arasında, gençlik arasında, öncelikle öğrenci gençlik arasında yükselen hareketler, Kürt ulusunun gelişen hareketleri... bütün bunlar bugün henüz düzeni sorgulayan hareketler değil; düzen çerçevesi içinde hareketler niteliğindedir. Bu hareketler henüz bir bütün olarak düzeni; hakim sınıfların devletini karşısına alan; hedefini bugünkü devlet düzenini devrimle parçalama olarak çizen hareketler değil; düzenin şu veya bu parçasında tadilat, düzeltme isteyen hareketlerdir.

Ve bu hareketler, bugün burjuva hakim sınıf muhalefetin kanatları altına alınabilmektedir. Harekete geçen yığınlar, bugün esas olarak ekonomik ve siyasal alanda reform talepleri ileri sürmektedir. Ve Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi oportünist-revizyonist grup, hareketin olduğu seviyede, onu bir adım ilerletmeyen tarzda bir ajitasyon-propaganda-örgütlenme çalışması yürütmektedir.

Bu hareketlerin çok büyük çoğunluğu, bugünkü yapı, konum ve özellikleri ile, bugün hakim sınıfların çeşitli kanatları arasındaki hükümet-çıkar dalaşının kaldıracı olarak kullanılan reformist hareketler olma durumundadır.

O REFORMLAR UĞRUNA MÜCADELEYİ,
O REFORMİST BİR MÜCADELE OLMAK-
O TAN ÇIKARTIP, DEVRİMCİ MÜCADELE-
O NİN BİR PARÇASI HALİNE GETİRMEK-
O TİR GÖREV.

Bu ise, bu alanda bugün herşeyden önce bu düzen çerçevesi içinde uygulanması pratikte imkansız olan reform taleplerinin (sendika örgütlenmesi önündeki tüm engellerin kaldırılması; sınırsız örgütlenme özgürlüğü; tüm milliyetlere tam hak eşitliği; Kürt ulusuna ayrılma hakkı; Kıbrıs'ta işgalin kaldırılması; lokavtın yasaklanması; kadınlar üzerindeki tüm eşitsizliklerin kaldırılması) merkeze konması; bunlar için mücadelenin devrim mücadelesi olduğunun propagandasını gerektirir. Bu düzen çerçevesi içinde elde edilebilecek tüm reform taleplerinde ise (ücret artışları; şu veya bu iş yasasının değiştirilmesi; Anayasanın şu veya bu ikincil maddesinin değiştirilmesi; YÖK'ün kaldırılması, vb.) savunulurken, işçilerin köylülerin durumunda bu değişikliklerle özde değişen birşey olmayacağının; gerçek bir değişikliğin ancak devrimle olacağının propagandasının merkezde durmasıdır.

Reformizm batağına karşı ancak böyle bir devrimci propaganda ve ajitasyon, bugün işçi sınıfının ileri kesiminin daha da ilerletilmesine ve komünist saflarda toplanmasına; orta ve geri bilinçli kesimin ise, kendi siyasi tecrübesi ile —sınayıp doğruluğunu gördüğünde— komünist önderlik altında ilerde birleşmesinin şartlarını yaratmaya hizmet eder.

Ancak böyle bir ajitasyon-propaganda çalışmasıdır ki, süreç içinde kendiliğinden sınıf mücadelesini, hakim sınıfların hükümet ve çıkar dalaşındaki kaldıraç olmaktan kurtarıp; emekçi yığınların kendi iktidarları doğrultusunda gerçek tarihi bağımsız eylem haline getirir.

Ve görev tam da bunu başarmaktır. Başarılacak görev, bir başka deyişle, kendiliğinden hareketin komünist

önderlik altında birleştirilmesidir.

Peki ama bu nasıl olacaktır? Bu işi kim, hangi araç ve yollarla gerçekleştirecektir?

O BU İŞİ GERÇEKLEŞTİRECEK OLANLAR, MARKSİZM-LENİNİZM BİLİMİ İLE SİLAHLANMIŞ; HAREKETİN GELİŞME YASALARININ BİLGİSİNE SAHİP; SINIF MÜCADELESİ ATEŞİ İÇİNDEN ÇIKAN VE O ATEŞ İÇİNDE ÇELİKLEŞEN KOMÜNİSTLERDİR. AÇIKTIR Kİ, TEK TEK KOMÜNİSTLER DEĞİL. KOMÜNİSTLERİN ÖRGÜTLÜ BİRLİĞİ; İŞÇİ SINIFININ MARKSİZM-LENİNİZM TEORİSİYLE DONANMIŞ, EN FEDAKÂR, EN GÜVENİLİR, EN MÜCADELECİ, İLERİ UNSURLARININ ÖRGÜTÜ, BOLŞEVİK BİR KOMÜNİST PARTİSİDİR.

Bolşevik bir Komünist Partisi bugün ülkemizde, TKP/ML(B)'nin şahsında, henüz küçük bir çekirdek olarak vardır. Henüz bu Parti Komünizmi sınıf hareketi ile birleştirmeyi ve sınıf hareketini bir bütün olarak yönlendirmeyi bırakalım, sınıfın en ileri unsurlarını bile bağrında toplama işini başaramamış; bu işin henüz başında bir durumdadır.

Ama bu iş başarılmadıkça; işçi sınıfının ve diğer ezilen sınıf ve tabakaların eylemlerinin burjuva düzeninin çerçevesi dışına çıkması mümkün değildir.

O O HALDE BUGÜN ÜLKEMİZDE TÜM KOMÜNİSTLERİN, TÜM SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLERİN ESAS GÖREVİ, HERŞEYDEN ÖNCE BUGÜNÜN MERKEZİ GÖREV HALKASI OLAN "BOLŞEVİK BİR PARTİYİ YARATMA/İNŞA ETME" HALKASINA SARILMAKTIR. SINIF MÜCADELESİNİN TÜM SORUN VE GÖRÜNTÜLERİNE, BU MERKEZİ GÖREVİ DAHA İYİ ÇÖZME, BU GÖREVİN ÇÖZÜMÜNE EN İYİ HİZMET ETME BAKIŞ AÇISI İLE YAKLAŞILMAK ZORUNDADIR.

SAPMALARA DİKKAT

Bu bağıntıda, pek çok varyasyonu olan iki temel sapmaya dikkat edilmek, bunlardan sakınılmak zorundadır:

Birinci sapma, sanki yetkin bir Komünist Partisi yaratılmış da, öncü Komünizm için kazanılmış da, esas sorun milyonlarca kitlenin devrimci mevzilere yerleştirilmesi imiş gibi davranan; pratik ajitasyon-propagandada geri ve orta kesime ajitasyonu temel alan; taktik adına sonuçta hakim sınıfların yedekliğinde konaklayan sapmadır.

Kendiliğinden hareketi herşey, amacı adeta —bayramdan bayrama hatırlanan, veya bildirilerin sonuna neden sıkıştırıldığı bile belli olmayan, içerikle bağı olmayan 'sosyalizm' propagandası seviyesine— "hiçbir şey" seviyesine düşüren bu sapma, bugün Marksizm-Leninizm adına konuşan kesim içinde esas sapma, esas tehlike durumundadır.

"En büyük işçi sınıfı, başka büyük yok" yağcılığı da; AEP'ci TD"K"P'nin açık reformculuğu da; TKP/ML menşevizminin "halk savaşı" naraları da çok değişik görünse de, hepsinin çıkış noktası ortaktır: Parti —öncünün kazanılmış olması anlamında— yaratılmıştır. Görev kitleleri devrimci mevzilere yerleştirmektir! (Bunlar için zaten iki aşamalı parti inşası öğretisi gerçekte Marksist-Leninist bir ilke vb. de değildir.)

İkinci sapma, Bolşevik Parti inşası görevlerini sınıf mücadelesinden kopuk bir biçimde ele alan; teori-kadro-örgüt'ün ancak sınıf mücadelesi içinde, ona bizzat katılarak çözülebileceğini kavramayan; kendiliğinden hareketi adeta hiçbir şey gören sapmadır. Bu sapma, Marksizm-Leninizm adına konuşanlar içinde —Türkiye'de— yaygın olmamasına rağmen, özellikle 12 Eylül sonrasında, özellikle de yurtdışında gelişme eğilimi gösteren bir sapma olmuştur. Bizde de,bizim bazı hatalarımızı da kendilerine çıkış noktası ve dayanak alan geçici bazı yol arkadaşlarımız içinde, ve onlarla tutarlı mücadele yürütmediğimiz ölçüde kendimizde, belli etkileri, yansımaları olmuştur.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI GÖREVLERİ BÜTÜNLÜK İÇİNDE ELE ALINMALIDIR!

Bolşevik Parti yaratılması/inşası merkezi görevi:

* Teorinin yaratılması (Marksist-Leninist teorinin bütünlük içinde ve en temel özellikleri içinde kavranılması, savunulması; Marksist-Leninist teori ışığında uluslararası komünist hareketin platformunun yaratılması ile bağ içinde, ülke devrimi programının ortaya konması, Marksist-Leninist teorinin ilerletilmesi, geliştirilmesi)

* Kadroların yaratılması (Marksist-Leninist teoriye vakıf, her biri kendi alanında uzman, kendi başına inisiyatifle parti gibi çalışacak kadroların yaratılması)

* Örgütün yaratılması (En zor şartlar altında bile işleyen, mesleği devrimcilik olanlardan oluşan, sürekliliği sağlanmış istikrarlı bir çekirdeğe sahip, illegal sağlam temeli olan, ama legal her türlü imkandan da sonuna kadar yararlanmasını bilen bir örgütün yaratılması)

gibi, birbiriyle diyalektik bir bütünlük içinde ele alınıp çözülmesi gereken üç temel görevi içerir.

O İÇİNDE BULUNULAN ANDA BU ÜÇ
O GÖREVDEN ŞU VEYA BUNUN ÖNE
O ÇIKMASI, HİÇBİR ŞEKİLDE, BÜTÜN
O BU GÖREVLERİN, AYNI ANDA BİR-
O BİRİ İLE BAĞ İÇİNDE ELE ALINMA-
O SINI DIŞTALAYACAK BİÇİMDE KAV-
O RANMAMALIDIR.

Bunlardan birinin bitirilip, diğerine ondan sonra başlanacağı biçiminde bir öncelik-sonralık ilişkisi kurmak idealizmdir. Ağırlığın içinde bulunulan anda bunlardan birine verilmesi, hiçbir şekılde diğerlerinin, o bitirilip ondan sonra ele alınacağı anlamına gelmez, gelmemelidir.

Ne yazık ki, bizde geçmişte sorun yer yer böyle kavranmış, parti inşası görevleri içinde, içinde bulunduğumuz dönemde öne çıkarttığımız "teorik inşa", "teorinin yaratılması" görevi, bir yazıda bütün birinci inşa aşamasında esas görev olarak ortaya konmuş; görevler arasında diyalektik birliğin vurgulanması yerine; biri bitecek, öteki ondan sonra başlayacak yorumlamasına açık kapılar bırakılan tavırlar da içimizde savunulabilmiştir.

Nasıl ki, parti inşasının görevleri içinde bir "esas görev" tespiti, "önce bu görev çözülüp bitecek, diğerleri ondan sonra ele alınacak" biçiminde yorumlanıp uygulanamaz ise; böyle bir uygulama yanlış, idealist bir anlayışın ürünü bir uygulama ise; aynı biçimde "Parti inşası esas görevdir" tespitinin de, önce "Partiyi inşa edeceğiz", parti inşası bitecek, ondan sonra "sınıf mücadelesine müdahale edeceğiz" biçiminde bir yorum ve uygulaması da yanlıştır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, daha önce de birçok yazımızda özellikle vurguladığımız gibi; sınıf mücadelesine doğrudan katılmadan bir parti inşası Marksizm-Leninizm açısından düşünülemez.

Sorun, bu bağıntıda sınıf mücadelesine katılıp katılmama sorunu değil; nasıl, hangi propaganda ve ajitasyonla, nasıl bir amaçla, öncelikle kimleri ne temelde örgütleme planı ile sınıf mücadelesine katılındığı; kendiliğinden mücadeleye nasıl müdahale edildiği, edileceği sorunudur. Ve bu sınıf mücadelesinin durumuna olduğu gibi, partinin içinde bulunduğu duruma, tespit edilen hedefe ve görevlere de doğrudan doğruya bağlıdır.

*

Biz geçmişte, her türden oportünist-revizyonist karşısında günün esas görevi olarak "Parti inşası görevini" ısrarla savunduk. Bu dün doğru idi, bugün de doğrudur.

Parti inşası görevleri içinde de, özellikle teorik inşa sorunları üzerinde ısrarla durduk. Bu sorunları öne çıkardık; ve 7 yıllık pratiğimiz içinde bu alanda tespit ettiğimiz belirli sorunları çözdük, diğerlerinin nasıl çözüleceği konusunda ne düşündüğümüzü ortaya koyduk. Ve onları da çözme yoluna koyulduk. Parti inşası görevleri içinde teorik inşa sorunlarını öne çıkartmamız da; gerek içinden geldiğimiz TKP/ML'in bu konudaki durumu, gerekse Marksizm-Leninizm adına konuşan hareketlerin teorik sorunları "çözdük" avunması içindeki küçümseyici tavırları gözönüne alındığında ve uluslararası komünist hareketin durumu gözönüne alındığında, bütünüyle doğru idi, doğrudur. Bugün de, teorik inşa sorunları olağanüstü önemdedir. Kim görevlerin birlikteliği adına teorik inşa görevlerinin ağırlığını gözlerden gizleyen tavırlara girerse; o bizim saldırı hedeflerimizden biri olur. Bugün "Devrimci teori olmadan, devrimci eylem olmaz" şiarı güncel görevler açısından öne çıkartılması gereken şiardır. Biz geçmişte bunu yaptık, bugün de yapıyoruz.

Fakat biz, teorik inşa sorunları üzerinde ısrarla durma doğrusunu savunurken, yer yer, görevleri bütünlük içinde ele almayan, ve teorik sorunların güncel önceliğini, inşada önce bu sorun çözülecek biçiminde yorumlayan sapmaya karşı yeterli ve tutarlı bir mücadele yürütmeyerek, mesela teorik sorunların doğru dürüst çözümünün de diğer görevlerin paralel çözümünü gerektirdiğini vurgulamayan bir konumda durduk. Buna paralel uygulama da, parti inşasının diğer görevlerine yeterli önem vermeyen bir uygulama oldu.

Mücadele içinde, özellikle de kendi içimizdeki sapmalara karşı mücadele içinde, parti inşasının bütün halkalarının içiçe, bütünlük içinde ele alınması gerektiği, bizzat uygulamada bunun tek doğru yol olduğu, kendi başarı ve başarısızlıklarımızdan da çıkardığımız ders ve sonuç oldu. Daha TKP/ML içindeki menşeviklerle ayrılık sırasında savunduğumuz bu teorik önermenin uygulamada ne anlama geldiğini süreç içinde kendi tecrübelerimiz temelinde de daha derinlemesine kavradık.

Bu bakış açısı ile bugün Parti inşası görevleri içinde örgütsel inşanın bazı sorunları üzerinde durmak; ve bunlarda açık tavır takınmak; direktifler vermek, ilerleme açısından hayati bir sorun haline gelmiştir.

*

İKTİDARI ELE GEÇİRME MÜCADELESİNDE PROLETARYANIN ÖRGÜTTEN BAŞKA HİÇBİR SİLAHI YOKTUR.
"SBKP/B Tarihi — Kısa Ders."

BOLŞEVİK BİR PARTİNİN YARATILMASINDA ÖRGÜTSEL İNŞA GÖREVLERİNİN BAZI SORUNLARI

I. ÖRGÜTSEL YAPI/İŞLEYİŞ KURALLARI SORUNU:

Bu noktada sorun şöyledir:

Biz de dahil olmak üzere, Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm grupların örgüt kurallarını ortaya koyduğu tüzükleri vardır. Bu doğrudur da.

Ancak dışımızda Marksizm-Leninizm adına konuşan grupların bir bölümünün örgüt tüzüklerinde, ya da örgütlenme ilkelerini ortaya koydukları belgelerinde, lafta savunulmasına rağmen, özde Demokratik Merkeziyetçiliğin en önemli kuralları birçok halde tersyüz edilerek savunulmaktadır.

Bazı oportünist-revizyonistler, zaten en baştan Demokratik Merkeziyetçilik ilkesini örgütlenme ilkesi olarak açıkça reddetmekte; bir bölümü ise (şimdi "Ekim"de konaklayan DHB İleri/Devrimci Kanat gibi) "ideolojik akım döneminde" uygulanamaz ilan etmektedir.

O halde herşeyden önce Marksizm-Leninizmin örgütlenme ilkesi olarak, Demokratik Merkeziyetçiliğin ne olduğu ortaya konup kavranmalı; bütün çarpıtmalara karşı tavizsiz bir mücadele yürütülmeli; örgüt —en başından itibaren— bu temelde inşa edilmelidir.

İkincisi; tüzükler, birçok halde, örgütsel kurallar dışında, ahlaki çağrılar niteliğinde, tüzük yorumu niteliğinde, yer yer program açıklaması niteliğinde maddeleri de içermektedir.

Bütün bunların tüzükte işi yoktur. Tüzük gerçekten örgütsel işleyiş kurallarının bir belgesi haline getirilmelidir.

Üçüncüsü; tüzükler, birçok halde, örgütün durumundan yola çıkılarak kaleme alınmadığı için, birçok maddesi işlemez, kullanılmaz maddeler olarak kalmaktadır. Böylece tüzük bir bütün olarak gerçek anlamda bağlayıcı bir belge olmaktan çıkmaktadır.

O halde, tüzük örgütün gerçek durumu temelinde —tabii ki bu gerçek durum Marksist-Leninist ilkelerle birleştirilerek— kaleme alınmalıdır.

Dördüncüsü; birçok halde, öngörülen ve uygulanan inşa, yukarıdan aşağıya piramit tipte, ve tüm halkalar arasında doğrudan bir ilişki bulunan bir inşadır. Bunun sonucu, piramit bir noktasından içeri girildiğinde —diğer bazı faktörler de birleşince; buna aşağıda değineceğiz— diğer halkaları da ortaya çıkarmak, ve örgütsel yapıyı çökertme noktasına getirmek mümkün olmaktadır.

O halde, bu tipte bir örgütlenmeye son verilmelidir. Her biri kendi başına örgüt programı ve merkezi direktifler doğrultusunda çalışma yürüten ve birbirleri ile doğrudan (iki örgütte de çalışan kişiler aracılığıyla doğrudan) bağı olmayan bir örgüt yapısı, şartlara uygun olandır.

EN AZ da olsa, kim ki illegalite zamanlarında Bolşeviklerin disiplinini ihlal ederse, o ister istemez düşmanımıza, burjuvaziye yardım edecektir.
(Lenin, "Ne Yapmalı?")

II. İLLEGALİTE SORUNU:

Bizim Partimiz de dahil olmak üzere, ülkemizde Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerin hakim sınıflardan ağır darbeler yemesinde, örgütlerin illegal çalışma açısından amatör, vurdumduymaz tavrı belirleyici rol oynamıştır.

Bu bağıntıda belirleyici olan, "legal imkanlardan yararlanma" adına, illegal çalışmanın legal çalışmaya uydurulması sapmasıdır.

Bugün yeniden legal imkanların belli ölçülerde ortaya çıktığı; ve bir bölüm devrimle ilgisi kalmamış dönek "solcu"nun açıkça legalizm övgüsü yaptığı bir ortamda; geçmişin bu alandaki hastalıklarını sürdürmek, yine hüsrana yolaçacaktır.

Küçük-burjuva devrimcisi örgütlerin, Dev-Sol vb.nin son dönemdeki gelişmeleri, bu bölümün bu alanda en küçük bir ders almadığının açık işaretidir. Biz Komünistler bu alanda kesin ve tutarlı bir tavır takınmak zorundayız.

İllegalite, illegal örgütlenme, örgütlenmenin en temel ilkelerinden biri olmak, bu alanda kesin kurallar tespit etmek, uygulamayanlara karşı acımasız olmak, örgütsel

inşanın en önemli sorunlarından biridir.

> Böyle bir örgüt için gizlilik öyle vazgeçilmez bir önkoşuldur ki, onun tüm diğer koşulları (üyelerinin sayısı, seçimi, onların fonksiyonları vb.) buna uydurulmak zorundadır.
>
> (Lenin, "Ne Yapmalı?", c.5, s.493)

III. POLİSTE/TUTUKEVİNDE/MAHKEMEDE DEVRİMCİ TAVIR SORUNU

Polis, tutukevi, mahkeme, sınıf mücadelesinin en sert sürdüğü alanlardan biridir. Bu alanlar, komünistler açısından sınıf mücadelesinde en önemli sınav alanlarındandır.

Bu alanda Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm örgütler açısından, korkunç bir teori/pratik uyumsuzluğu sözkonusudur.

Teori, hemen hepsi açısından "Ser ver/sır verme" biçimindedir.

Pratik ise çok büyük çoğunluk açısından —her örgütten yakalananların çok büyük çoğunluğu açısından— "Karakolda doğru söyler/Mahkemede şaşar" türküsünde ifade edildiği biçimdedir. Yani pratik, poliste işkence altında bildiklerini —yer yer bilmediklerini de!!— parça parça veya toptan anlatma; ama daha sonra savcılıkta ve mahkemede tavrını değiştirmektir.

Ve yine uygulama, poliste tavırları rezil olanların, yeniden örgüt yöneticisi denebilecek mevkilere gelmeleri, ya da bu yerlerinde kalmalarıdır.

Yer yer bu uygulamaya teorik kılıf da bulunmuş; "Örgüt sırrı vermek, örgütlüler hakkında bilgi vermek ihanettir" şeklindeki kesin komünist direktif bir kenara konup, "ihanet" yalnızca devletin yanına geçenlere atfedilir, diğerlerininki "hata" olarak görülür teoriler geliştirilmiştir.

Bu rezil uygulama ve ona kılıf edilen teoriler ile hesaplaşmak; sağlam bir örgütsel yapı oluşturmak için belirleyici önemdedir.

Komünist bir örgütlenme içinde, "Karakolda doğru söyler/Mahkemede şaşanlar"ın yeri olmamalıdır.

Bu bağıntıda bir de provokatörler sorunu vardır. Bu noktada uygulama; birçok devrimci örgüt açısından, bir kişi örgüt içinde bulunduğu sürece gözü kapalı güven; ve her türlü "kuşku"nun bir kenara konması; siyasi ayrılık vb. çıktığında ise ispatsız "ajan" suçlamalarının ortalığı sarmasıdır. Genel yaklaşımda bu iki tavır da örgüt içine sızmaları kolaylaştıran tavırlardır. Bu alanda dünya komünist hareketinin tarihinden öğrenecek çok şey vardır.

IV. BAZI YÖNETİM SORUNLARI:

Şu noktalar, sağlam bir örgüt yaratılmasında belirleyici önemdedir:

* Örgütlenme faaliyetinin her an için esas yönü doğru tayin edilmek zorundadır. Örgütlenme faaliyeti, bir dizi alanı kapsayan, kendi başına bir görevler bütünlüğünü kapsayan karmaşık bir faaliyettir.

İçinde bulunulan anda bu faaliyette esas yönün ne olduğunu bulup çıkarmak, ve güçlerin esasını —örgütsel faaliyet açısından— bu yöne kaydırmak, başarı için belirleyici önemdedir.

* Örgütsel faaliyette de —diğer faaliyetlerde olduğu gibi— esas olan dağılmamaktır. Aynı anda dört bir yana yumruk sallayıp, hiçbir görevi doğru dürüst çözmemek; görevler bütünlüğü içinde öne çıkanı tespit edip, güçlerin esasını bir süre bunun üzerine yoğunlaştırarak bu görevi doğru dürüst çözmek alternatifleri, her zaman yaşadığımız alternatiftir. Ne yazık ki, birçok halde, ikinci alternatifi seçmiyoruz.

* Bir kez hedef kondu mu, konulan hedefler ısrarla takip edilmeli, inatla gerçekleştirilmelidir.

Başlanılan iş bitirilmelidir.

Bu açıktır ki, planlı çalışmayı, görevler arasında doğru bir ilişki kurmayı bilmeyi gerektirir.

* Sadece doğru plan yapmak yetmez. Aynı zamanda bu planda öngörülen işleri yapacak insanları doğru seçmek (doğru kadro seçimi/görevlendirmesi) ve uygulamanın denetlenmesini sağlamak gerekir.

Bu alanda da biz kendi örgütsel yapımızdan, bu alanda durumun iç açıcı olmadığını görüyoruz.

Doğru bir denetim için tabii ki

* Görev verilen her kişiye, işin tam olarak belirlenerek verilmesi; çözüm yolu konusunda yol gösterici olunması ve verilen işin çözümü için de kişisel sorumluluk verilmesi şarttır.

Denetimin yalnızca raporlar üzerinden olmaması, bizzat yerinde denetim de yönetim açısından belirleyici önemdedir.

Ama bu hiçbir şekilde, sağlam bir rapor sisteminin doğru dürüst işletilmemesi anlamına gelmez. Tersine, düzenli sağlam bir rapor sistemi, sağlam bir örgütsel yap. için belirleyici önemdedir. Bu alanda da önemli eksikliklerimiz vardır.

*

Açıktır ki, burada örgütsel inşanın bazı sorunları başlığı altında kabaca adlandırıp geçtiğimiz bütün bu sorunların her biri, kendi başlarına ele alınıp, üzerinde tartışılması gereken, ve her biri kendi başına geniş birer yazı konusu olabilecek sorunlardır.

Ama burada amacımız, bu sorunları tek tek derinlemesine incelemek değil, yalnızca tüm yoldaşlarımızı, Marksist-Leninistleri, sınıf bilinçli işçileri, örgütsel inşa sorunları üzerine kafa yormaya; bu alandaki hataları tespit edip, onları aşma mücadelesine katılmaya çağırmaktır.

O BİZE ÖRGÜTSEL ALANDA DA BOLŞE-
O VİK BİR YAPI GEREKLİDİR. BU YA-
O PIYI YARATMAK BİZİM GÖREVİMİZ-
O DİR. BİZİM ELİMİZDEDİR.
O ŞİMDİ YÜKSELEN, VE ÖNÜMÜZDEKİ
O DÖNEMDE DE YÜKSELMEYE DEVAM
O EDECEK OLAN SINIF MÜCADELESİNİ,
O HAKİM SINIFLARIN HÜKÜMET VE ÇI-
O KAR DALAŞINDA KULLANILAN BİR
O GÜÇ OLMAKTAN ÇIKARIP ÇIKARMA-
O YACAĞIMIZ; BU MÜCADELE İÇİNDE
O BUGÜNÜN ESAS GÖREVİ OLAN BOL-
O ŞEVİK PARTİ İNŞASININ BÜTÜN GÖ-
O REVLERİNİ BÜTÜNLÜK İÇİNDE NE
O ÖLÇÜDE ÇÖZDÜĞÜMÜZE BAĞLIDIR.

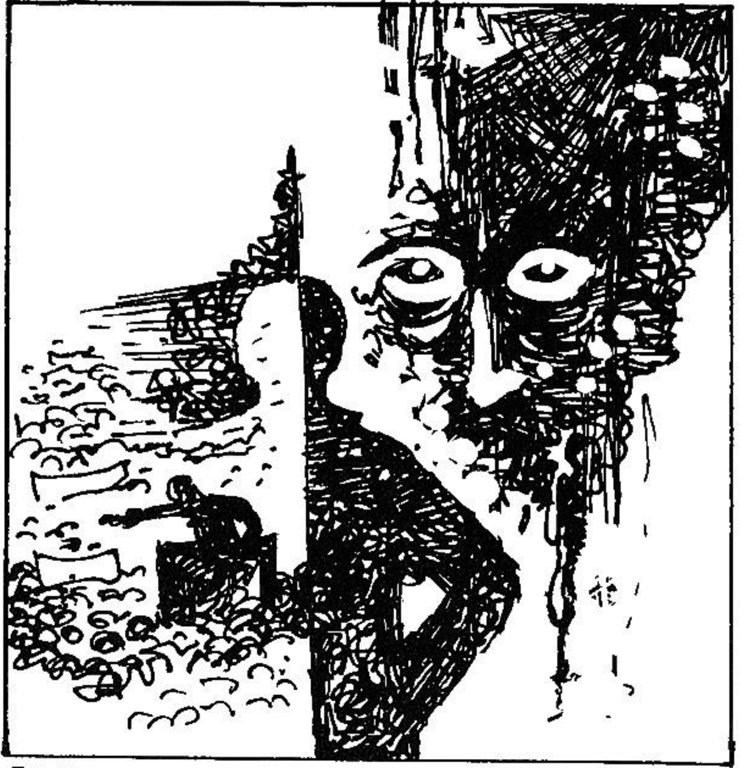
Bütün yoldaşlar, Marksist-Leninistler, sınıf bilinçli işçiler bunun bilincinde davranmalı, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in inşası çalışmasında yerlerini almalı, görevlerini hakkı ile yerine getirmelidir.

10 Mayıs 1988.

TKP/ML(BOLŞEVİK)
MERKEZ KOMİTESİ

(*) 6/7 Eylül 1955'te Kıbrıs konusunda, Türk hakim sınıflarınca "Kıbrıs Türktür, Türk kalacaktır" şiarları ile kışkırtılan, Yunan/Rum-yabancı düşmanlığı ile körüklenen yığınlar, M. Kemal Atatürk'ün Selanik'teki doğduğu eve bomba koyulduğu kışkırtması ile, İstanbul, İzmir ağırlıklı yağmalama eylemlerine giriştiler. Rumlar başta olmak üzere, tüm müslüman olmayanların dükkanları tahrip ve yağma edildi. Yalnızca İstanbul-Beyoğlu ve çevresinde 5000 işyeri yakılarak-yıkılarak tahrip edildi. Kilise ve mezarlar tahrip edildi. Müslüman olmayan onlarca kişi linç edildi.

Tüm olaylar doğrudan hakim sınıflar tarafından kışkırtılmış ve planlanmıştı.

İllegal Çalışmaya Övgü

Güzeldir...
sınıf mücadelesinde söz almak
yüksek sesle, dobra dobra kitleleri mücadeleye
çağırmak...
Ezmek ezenleri,
ezilenleri kurtarmak...

Zordur ve yararlıdır günlük küçük işler...
zordur patronların silah namluları gölgesinde
Parti ağını
gizlice, yorulmadan örmek...
Zordur...
Konuşmak, ama
Konuşmacıyı gizlemek...
Yenmek, ama
yeneni gizlemek...
Ölmek, ama
Ölümü gizlemek...
Ün için kim ne yapmazdı?
Ama ya susmak için?

Ama işte o daracık,
ve nerdeyse yıkılacak gecekondudan
çıkan yoksul seni yemeğe çağırıyor...
Burda büyüklüğün engellenemez...
Ve ün boşuna,
büyük eylemin eylemcilerinin kim olduğunu
öğrenmeye çalışır.

Bir an için çık öne,
bilinmeyen, yüzünü gizleyen,
ve sana teşekkürümüzü kabul et!

Bertolt Brecht

Komara Tırkiye ya faşist hepisxaneke gelan ê... Gelekî ku gelên din bindest dike nikare azad be!

Dema ku dewleta Osmanî di şerê parvekirina yekemîn ya emperyalîst de bi binketî derket û axa wê ya li Asyapêşin ji alî emperyalıştên yekitî kete bin îşxalê, komên xebatkarên ku li vêderê dijîn û ji cûre cûre netewan pêk hatibûn, dij vê îşxalê fedekarî çekdarî kirin. Rêbirdinên çînên ser - dest yên Tirk Kemalîstan pêşengiya vê tevgera rizgarî ya çekdarî xistin destê xwe. Şerê rizgariya netewî bi arîkariya sift ya daringî û ramanî ya dewleta dîktatorya proleterya ya yekemîn Sovyet Rûsya jî biser - ket. Lê belê ev serketina bitenê serketine ke ku ciyê bi babetê mêtingeh, nîvmêtingeh nîv-feodalî, nîv-mêtingehî girt de ma.

Dewleta Tirk T.C. ya ku piştî şerê rizgariyê dameziri, li cem mavên civakî yên komên xebatkaran ku ji cûre cûre netewan pêkhatibûn û bi hemû hêzên xwe ve dij emperyalîstan şerkiribûn û biserketibûn, mavê netewî yê netewa Kurd û kêmnetewan jî tiştek nehesiband û di akama lihevhatina lepos bi emperyalîstan re di paş deriyên girtî de ku tixûbên "Misak-i Milli" bicî bû, ev tixûba weke "Dayik Niştimanî" netewa Tirk daxuyanî.

Deweta T.C. hîn dûre, bi rêk û pêka "referandûma demokratik" ya ku Elmanya Hîtler jî pêkanîbû, Hatay jî gaspkir, ev herêma ku ya gelê Ereb bû jî kire nava tixûbe "Misak-i Milli" û bi vê yekê qereqterê wxe yê bindeskirin, îlhaqkirin careke din li ber çavan raxist.

Di 1974 de di dema sosyal şoven hukumeta Ecevit de ku "kevokên aşitî" difirand, Bakûre Qibrisê yê ku faşistên Tirk "Kur Niştiman" daxuyanî kiribûn, hat "rizgarkirin" û dûre jî KKTC kûkla hat pêkanîn. Maska faşizma Tirk ya dadiger careke din ket.

Di şexsiyeta dewleta T.C. ya ku li ser netewa Kurd û Ereb-Ermenî-Çerkez û netewên din yê herî xwezayî de ku ji aliyê çina serdest ya Tirk û Kemalîstên faşîst bê hempa tê cûyîn dameziriye, netewa Tirk hîn di dema serketina serxwebûna dewletê de, azadiya xwe ya rast wendakiriye. Ji bo ku netewek ku neteweke din dixe bin nîrê xwe yê nîjadperest-şoven çiqas azad e, netewa Tirk jî îro wiqas azad e...

Bi dûrişmên sernewq yên weke "Dewleta T C. bi dewlet, welat û netewa xwe ve temamîke bê dubeş e", "Dewleta T.C. wê ji bo herdem bimîne" ûhw. Ji aliyê çînên serdest yên Tirk û Kemalistên faşîst ku di her firsendê de tê ducarkirin, dixwazin bi van ev' tixûbên fermî yên ku îro li ser axa ku di nava wan de dimîne, li cem netewa Tirk, netewa Kurd û Ereb-Çerkez-Ermenî û kêm netewê din jî hene.

Ango Tirkiye ya ku dibêjin "bi welat û netewa xwe temamîke bê dubeş e", bi rastî jî ji bo yên ku ne Tirk in bi temamî hepisxaneke gelan e. "Temamiya" îroj ya ku di nav tixûbên ku ji aliyê çînên serdest yên Tirk û emperyalîstan li paş deriyên girtî bê ku bi gelên ku li ser vê axê dijîn bişêwirin hatine nîşan kirin temamîke derewîn, ya ku çînên serdest yên Tirk yên faşîst bi rêya zorê avakirin temamîke alosbar e.

Dewleta ku li ser yekitiya kambax ya netewe û yên kêmnetewên din ku bi zorê û li ser mavê wanê xwezayî yê ku bêhempe tê binling kirin çêbûye, wê ta çiwextê "payidar" bimîne; dîroka ku kulika wê bi hilweşandin û bi erdê ve yekbûna dewletên ku di demeke kurt de ku bi zorê yekitiya kambax û bi ezab ji netewan û kêmnetewan pêkhatibûn tijî ye şahîd e.

Rojên ku dewleta Tirk ya faşîst ya ku li ser yekitiya bi ezab û kambax ya netewa Kurd, Çerkez, Ermenî, Ereb û kêmnetewên din sazbûye, bi erdê ve bibe yek, wê were avêtina ser kulika dîrokê ne dûrin.

Şiyarbûn û berxwedana gelê Kurd ya netewî, mizgîndayineke ji wan rojan...

Ji bo têkoşîna şureşa proleter û xebatkarên netewa Kurd û Tirk yê kêmnetewên Ereb, Çerkez, Ermenî û yên din, yekitiya ku di nava têkoşîna şoreşê çêbibe bawediya vê ye.

NEBZÊ ROJHİLATA NAVÎN Lİ KURDISTANÊ DAVÊJE !

Kemalistên faşîst yên ku ji têkoşîna çekdarî ya ku PKK di heyva Tebaxê sala 1984 de li Kurdistana Bakûr (Kurdistana Tirkiyê) destpêkir re digotin (bêser û bar, 4-5

eşqiyayên talanker" in, têgihîştin ku wana li dij birînên ku ji şerkerên netewekar yên HRNK girtin, bivirê xwe li kevir xistine, şerê Iran û Iraqê jî ji bo Iranê pêşveçûyên girîng anîne û li Kurdistana Başûr Hêzên Kurd yên xudmuxtarî dij Iraqê ku di şer de peritî bû dager zû de xistibûn destê xwe.

Bi serketinên li van herdu perçên Kurdistanê ku bi pêkanîna rêxistinên netewekar yên Kurd PKK (Partiya Karkerên Kurdistan), PDK (Partiya Demokrat ya Kurdistan) û YNK (Yekitiya Nistimani Kurdistan) amade bûn, bi taybetî jî ji aliyê çînên serdest yên Tirk ku hebûna Pirsa Kurda qebûl nake, bi duristiya xwe û bi temamî giraniya xwe careke din bi nû ve hat ket gotara rojê ya rayê gelemperê herêm û cîhanê.

Kemalistên faşîst, yên ku tecrüba ittihat û terakki berdewam dike ku di Imparatoriya Osmani de di hingilma şerê parvekirinê yê yekemîn de netewa Ermenî bi barbarî serjêkir û yên ku şûnde man jî surgûna Suriyê kir ku neteweke biqedîne, ji alîkî ve bi bîranînên serhildana Şêx Said, Dêrsim, Agirî, Palo uhw. yên Kurd veciniqîn û ber ji Perçebûna "dewleta Tirk ya dawîyê" bigrin, ji aliyê din weke li Lozan, Hatay û Qibrisê daxwazên xwe yên îlheqî raxistin, "firsend ev firsendaye" tixubê xwe yên "Misak-i Milli" bi armanca ta nava Iraqê firehbikin, beşekî girîng yê ordiya faşîst ya Tirk li Kurdistanê seferber kir.

Bayê zilmê ku Kemalîstên faşîst îro li her çar dorên Kurdistanê berdidin, kulîlkên ji nû ve şiyarbûna zanyariya netewa Kurd dihejîne. Ordiya faşîst ya Tirk bi êrişên xwe yê hewayî li Kurdistana Başûr herêma polîtîka xwe ya qirkirinê fireh dike. Lê belê heylo! Axa Kurdistanê çawa ji zivistanê re bi berxwedan e, netewa Kurd jî dij van zilmê, êrişên qirkirinên amade ye.

NETEWA KURD NAHA JÎ BI RÊK Û PÊKA KOCA ZORÊ DIXWAZÊN BÊN TUNEKIRIN !

Kemalîstên faşîst bi zilm, lêdan û qetilkirinên ku digêhêjin qirkirinan qîma xwe naynin. Weke di her demê de îro jî piştî zilm û qirkirinê dest bi pêkanîna ku di kevneşopî de dajo ji bo polîtîka xwe ya sirgûnê, di bin navê koçkirinê de neteweke tunebikin.

Ji sazbûna dewleta Tirkiyê virde li Kurdistane Bakur piştî derketina her serhildanê li dû qetilkirin û qirkirinê pêk anîna sirgûnan, li nava Anadoliyê gundên Kurda li ser safiran pêdandi ye.

Kurdên ku li Kurdistanê li herêmên firehê şepal, ciyên ku nikarên bi hêsanî bên kontrolkirin ji welatê dê tên qetandin û li rojava tên bicî kirin ku hoyên meriv karibe wana hîn bi hêsanî bipêşêfe û bike Tirk çêbikin;

Li Kurdistana Bakur ciyên ku bi akama koça zorî ve vala bibin Bulgar û Efxanên ku ji ber bindestiya sosyal-faşîzmê reviyane û hatine Tirkiyê, macîrên şovenîstê Tirk yên ku bi anti-komunistî xwedî bûne bicî bikin û nufûsa vê herêmê bikin Tirk;

Piştgiriya gel ji bo hêzên netewekar û şoreşger yên ku li herêma şepalên Kurdistana Bukar dij dewleta Tirk ya faşîst têkoşîna aktif didin tunebikin;

Dema ku ordiya Tirk ya faşîst dest bi işxala Kêrkûk û Mûsûlê kir paş cepê xwe li Kurdistanê bigre qewîmê... wv.

Evana hinek rastî ne ku di bingeha Kemalîstên faşîst de ku bi carekê ve "Daristan perwer" bûn. Ango Kemalistên faşîst bi mena "Daristan parastinê" dixwazin qanûnên xwe yê hov bikar bînin.

Divê xweza bê parastin. Tê xuya Kemalistên faşîst ev derihandine... Lê belê ya ku ew nikarin bideribînên û ta ku bi zimanê ew jê fêmbikin neyê gotin jî wê nikaribin bideribînin, dest bi tunekirina neteweke bi qirkirin û sirgûnan tê çi manê û diyeta vê ciy e.

Proletarya Kurd û Tirk, koma xebatkaran wê bibe di rêxistinên xwe yên meyan de di pêşengiya partiyên Bolşewîk de werin cem hev, ji Kemalistên faşîst û ji çînên serdest yên Tirk re ev tê ci manê bi zimanekî ku ew jê fêmdikin bêjin û diyeta vê bi darpe zorê dewleta Tirk bi erdê ve bikin yek û di demeke dûr an jî nêzîk de ji çînenen serdest yê Tirk bistînin!

Baweriya me ya nahêje û têkoşîna me ya bi bîr û bawerî di vî alî de ye!

MUTLU TÜRKÜM DİYENE

XAPANDINÊN DÎROKÎ YÊN ÇÎNÊN SERDEST YÊN TİRK û YÊN FAŞÎSTÊN KEMALÎST

Faşistên Kemalîst, yên ku di damezirandina dewleta Tirk ya faşist virde li Kurdistana Bakur bi asımilasyona ku dan çespandin û pêkaninên qetliyamên qirkirinê, koçên bizorê, akamên ku çinên serdest yên Tirk dixwastin nedan. Faşistên Kemalîst weke dı hewlên porkirina koça bizor ya ve dawiyê bi navê "parastına daristanan" de, di xireta tenikkirenê de, îrojî bi pêkanina rêkûpêkên berê dixwazin daxwazên çinên serdest pêkbinin.

Bi kîjan navengî u bi kîjan rêkûpêkan be bırabe, daxwaza çînên serdest yên Tirk wê di dilê wan de bimine.

Jı bo ku, ya ku, faşişstên Kemalîst dixwazın tunebikin; di pêvajoka dîrokê de, bi şiklê ruhî û yekitiya zimên, bi xwedanê yekitıya ax û aboriya jîyanî netewek e.

Herema ku di lîteratûra fermî ya dewleta faşîst ya Tirk de weke "Anadoluya Rojhılata-Başur" tê binavkirin, navê wê yê rast Kurdistan e (perçkî Kurdistanê ye).

Pıraniya gelerî ku li ser vê axe dijî jî, weke ku îdeolojıya fermî dixwaze bi me bide daqultandin ne "Tirkên Çiya" (!) uhw. ne KURD e.

Zimanê ku ew civata bi gure gur (dij qanunên ku faşiştên Kemalîst danine) dipeyive, ne weke îdeolojiya fermî dibeje "ber - devkî Tirki ye" (!); bi rêzimanê xwe, ji avahiya Tirkî ji bingehê de cuda, zimanekî xwesere KURDÎ YE.

Toreyên kevneşopên bi kok, edetên kolettîv, yên ku di domahiya dîroke de pêkhatine û pêşweçûne, koma çanda ku xwe berdide kurahiya dîrokê yên wê civata mirovan heye.

Di dîrokê de her tişt carekê dije. Dîrok xwe du car nake. Dîrok nayê du car kirin!

Rastiya netewebûnê bi derketina holê ya kapîtalîzmê ve careke din hat jiyin. û di temaî cihanê de Mirovatî weke komên cuda cuda kete qaliban. Di mercên emperyalîzmê de mecala ku meriv van qalibana bişikîne û neteweke bızifirîne neteweke din tune.

Bêguman ev qalibana ne ebedî ne. Wên bivê ne vê bên guhartin. Lê ji bo vê guhartinê qomployên sêfil bi qetliyamên virtoqî yên çinên serdest yên Tirk û yên faşistên Kemalîst qîmnakın. Ji bo guhartinê, jı bo dinêke kû bê tikûb, zimanekî dıpeyive, di bingeha seza daraz de, bi biratî ve keliyaye, pêwîste ku hewceyên babetên hilberînî bên avakirin. Ev ji karek e, ku tenê proleterya dikare bike. Bê wê tu hêz nikare çitên netewî ji holê rake.

Proleterya wê vê gav bı gav pêkbîne. Li Tirkiyê û li Kurdistana Bakur gavên yekê - mîn yên ku di vî alî de werin avêtin, proleterya ku ji hemû netewe û kemnetewan e, di pêşenga rêxistina kedkaran ya xwe bi xwe Partiya Bolşewîk de, bi xilandina dewleta Tirk ya faşist û bi avakirina îqtidara gel ya şoreşger û demoqratîk û di nava pirsgirêkên din de bi taybetî jî verîsandina pirsgirêka netewî li Tirkıyê, amedekirina mercên ku gelê Kurd karibe mavê xwe yê veqetandinê te de bi babetekî aza bikarbîne, ji bo kêmnetewa hemû mayên kêmnetewayî, ji bo hemû netewan mafê temamî wekhevî ama kirin de ne. Rê ya çîtên netewî ji holê rakirin di vê derê re derbazdibe.

PİRSA NETEWÎ Lİ TİRKİYÊ û SOSYAL - ŞOVEN

Piştî ku pirsgirêka Kurdistanê xwe bi hemû giraniya xwe da ser qapana gelempêrî;rexistınên ku li Tirkiyê bi navê demoqrasî, sosyalîzm û komunîzmê dipeyivin û rêzek "kar" dikin, dema ku ev pirsgirêka hîn berê bi qapana xwe diwezinandin, eşkere dest bi huziyên ewre dikirin careke din derkete holê.

Di welatekî ku ji pir netewan pêkhatiye de, ji mercên demoqratbunê yê ku heri pîş de tê jî, naskirina hemû mafê netewa serdest bê pêveberdan tekoşin kirin e.

Naxwe, li Tirkiyê jî, ku hepisxaneke gelan e, mercên ku meriv karibe pê bibe demoqrat yê ku li herî pêş de tê, naskirina

hemû mafên netewa bindest ya Kurd, Ereb, Ermenî, Çerkez û yên kêmnetewên din e, dij şovenîzma mezin ya çînên serdest yên Tirk ku ev mafana şelandine tekoşîneke bê pêveberdan bide.

Di gel vê qase, li Tirkiyê gelek mirov û sazende yên ku navê sosyalist an jî sosyal-demoqrat lê xwe tînin û dema ku bi navê hêzên sosyalîst daxêfin û karê xwe bi rê ve dibin, tew hebûna gelê Kurd û kêmnetewên bindest jî qebulnakin.

Ji serokên vana yek jî ku B. Ecevit te, di daxuyaniya derheqa pirsgirêka Kurdistanê de, ya ku bi kovara "Yeni Gündem" re çê kiriye, wisa dibeje;

"Esas li Tirkiyê gel cudakirina Kurd - Tirk nake. Ji xwe kirina wê jî ne hêsan e. Ji bo ku di şeşsed saliya dewra Osmanî de gelê Tirkiyê di qeyseke pir mezin de binav hev ketiye. Di vî warî de meriv dikare netewa Tirk û ya Emerîkî wekehev bibîne. Ji aliye din, yên ku jî re dibêjin Kurd an jî hemwelatîyên me yên ku xwe Kurd dibînin ji aliyê mafan de tu kêmasiyê wana tuneke. Mesela, hemwelatiyên me yên ku di parlamento ya her dewrê de, di hîkumatên wê de, di birêvebirina jorin ya hemû partiyan de, di mewqiyên bilind yên ordîyê de, yên ku meriv karibe ji re ji aliyê etnîkî de bêje Kurd e, yan jî dibejîn Kurd e, bê ku cudakatiyekê bîne ber çavan, dikarin erkê bigrin.

"Ku sitatûyeke kêmnetewî ji bo Kurdan hatibûya dayîn, nikaribûn di vê qeysê de ji wekheviyê bipar bûna. Di parlamentoyê de, di birêvebirinê de, di partiyan de, bi vê qeysê nikaribûn bên temsîl kirin."

Bi gotinên "li Tirkiyê gel cudakirina Kurd -Tirk nake" ku çînen serdest yên Tirk û faşîstên Kemalîst dike bin hesîrê, îfada rûreşî û bihirîbûna siyasî ye.

Pirsgirêk, pêwendiyên gelê Tirk ku ji cure cure netewan pêkhatiye bi hev re çawa ye, ev pirsgirêka nine. Pirsgirêk, faşîstên Kemalîst ji bo hesabê çînên serdest yên Tirk, di temamî dîroka komarê de, çi anîne serê netewa Kurd û kêmnetewên din. B. Ecevit qet destnavêje vê çaviyê. Ji bo ku ew bi xwe jî serokên faşistên Kemalîst, yê ku polîtîka dewleta faşist ya Tirk ya ku ji bo asîmîlasyon û qirkirina netewa Kurd dideriwîne û dewr bi dewr jî ev pekaniye.

Li aliyê din jî, derewên sîstematîk û tîr ku çînên serdest yên faşıstên Tirk ber bezîdikin yên weke şovenîzma Tîrk, ku berbeziya sergewreyiya Tirkan dike û di nava çina karkeran de jî cî dibîne nedftin;divê meriv an kûr an jî sextekar be.

Di bin despotîzma Osmanî de tevlihevbûna gelên cuda cuda ya bêdirexbûn di yekiti ya bizorê de, çêbûna netewa Emerîkî ya berê kapîtalîzma têkûz ya Emerîka rûberê hev kirin divê meriv an doqekî serhişk, an qel pezanekî siyasî be. B. Ecevit ji yê duemîne. Ev bêguman e.

B. Ecevit di qelpezaniya siyasî de ew - qas pêşte çûye ku, di şexsî Kurdên noker, ku eslê wan Kurd e, di parlamentoya Tirk de, ku maska zelal ya dîktatorya çîna serdest ya faşîst Kemalîstên Tirk e, yên ku berewberên vî an jî wî beşê çînên serdest yên Tirk in, di hîkumetên Tirk de û disa berewberên beşê cuda yên çînên serdest yên Tirk in, di birêvebirêna partiyan de cî digrin, xizmeta çînên serdest yên faşîstên Tirk dikin de, dikariye bêje netewa Kurd xwedanê her maviye.

Kamuran İnan, Kinyas Kartal û xayênên netewî yên wek wan, mafên ku ev sosyal-şovena qala wan dike bikartînên. Lê belê, di van kesan de bê benê genetîk bi Kurditiyê ve tu pêwendiyê wan nemaye.

Ango gor vî qelpezanê siyasî, herkes yên ku îdentita xwe ya netewî reddike, dikare ji nametê dewleta T.C. biparbe. Bê vi ya tu maf ne hejayê gotinê ye.

B. Ecevit ku hebûna netewa Kurd qebûl nake, polîtîka asîmîlasyon û qirkirinê ya çînên serdest yên Tirk, di rûkarê serokwezîrtiyê de bikartîne û didomîne, çawa dika re bibe demoqrat?

B. Ecevit biberyarî ne demoqrat e. Ew sosyal-şovenekî tam, qelpezanekî siyasi ye.

Ew talî nokerekî dilsoz yê çînên serdest yên Tirk, faşistekî Kemalîst yê zane, raye dar û dinya ditî ye.

Lê belê ne bi tenê peyivdarên çînên ser dest yên Ecevit "çepê demoqratîk"; yê din jî, ji bo karibin partiya legal damezirî - nin, heta newêrin gotina Kurd jî têxin devên xwe, hîn dixebitin ku pirsgirêkan bi "pirsgirêka rojhilat" ya salên 1960î ve derbas bikin; û di vê derheqê de jî pirsin biqeh dı panêlan de weke Murat Belge "provokasyon" dibeje, yên weke Doğu Perinçek "sosyalistên me yên legal" yê tomar, li Tirkiyê di pirsa netewî de ne demoqratbûna xwetomar dikin.

T"K"P -ku hîn nebûbû TB"K"P-, nokerê sosyal-emperyaliya ûris, dij şoreşger, ku bi navê sosyalîzm-komunîzmê dipeyive,bi de ve çînên serdest yên Tirk di şexsê kar u barê PKK de hêrişa ser tevgera gelê Kurd, ya ku di esasî de li Kurdistana Bakur di bin pêşengiya PKK'a netewekar de geş dibe, dike. T"K"P, hin berî ku bibe TB"K"P di belavokeke xwe de:

"Di mercên ku dij gelê Kurd kampanyên şovenî tên ajotin, di mercên ku operasyonên leşkerî yên ji tıxûb wê de milîtarîzmê fîtdikin DERBASBÛNA DEMOQRASİYÊ Bİ XETERAN VE RÛ RÛ YE" dibeje û bi teza ku kar û barê PKK jî vê derbasbûnê tîne ber van xeteran berdide, derdikete holê. Ango ya ku wê pêşniyardikir careke din, weke herdemê "çênekirina provakasyon", eman ha! dıj çînên serdest derbasî hêrişên ku wê wana biqeherînin nebûn e. Lêtan lêtan rûniştin, koletî qebûlkirin e. Di vê navberê de di arîkariya sosyal faşistên T"K"P yi de, eniyeke ji Demirelan ta Ecevîtan ji wana ta Erbakan, İnönü wê demoqrasiyê sazbike, bi arîkarî û piştgiriya Sovyetê jî T"K"P wê ber bi îxtidarê bimeşe... û helbet mafê çarenûsiya gelê Kurd jî wê çareser be. Weke li Efganîtanê mafê çarenûsiya gelên Efganîstanê tê "çareser" kirin!

"Türkıye Postası" ya ku di bin kontrola T"K"P de ye, hîn vekirî dipeyive: "Di akama qetlîama gundê Taşdelen ya Qeza Uludere ya Hakkari de, li ser kuştina 14 kesî, berpêyin dij hêrişen ku ji aliyê hêzên çekdari de li başûrê rojhilatê destpekir û li wî aliyê tikûb berdewam dike didomin." Ji xwe re "Türkiye Postası" gotina vê rojnamê, ji xwe xwe neheqî kirin e. Navekî din weke "Xwediyê Dengê Xwe", "Türkiye Postası ya Heqîqî" hîn lê tê.

Ne tene dij-şoreşger, nokerên sosyal emperyalîstên ûris T"K"P; yên ku çavên wan bi dijminatiya PKK wergeriyane, rêzek nêzên oportunîstên ku bi navê Marksîzm Lenînîzmê dipeyîvin jî nava vê dijminatiyê de, di tekdşîna PKK de hebûna dij zilma netewî derketin û pûxta demoqratîk nabînin, lı cem wê tewrê eşkere nagrin û di herêma şovenîzma Tirk de hereketkirinê dıdomînin. Oportinistên HK, di "Emeğin Sesi" de û di karûbarê derveyî welat de, di gelek rewşan de, gavakarûbarê PKK dij parez gêrên gundan dişermînin, bi T"K"P ve di eynî paralelê de hereket diken. Dema ku digotin, "Bira ji bîr nebe ku, yên ku ji wan re parîkar tê gotin, ku dest bi karûbaren babetî dikin, bihgeha wan ya objektîv di bin nîr de girtina gelê Kurd bûyin e. Dema ke ev bingeha objektîv ji holê ra be, karûbarê parıyî jî wê jiyanê nebînin" beri vê 16 sal, ne bi xwe, di nava mijulbûna îspatkirina parîkariya çinên serdest de, revizyonîstên "Şefak" ku dixebitîn xwe weke parezkarê heqîqî yê "Mîsak-î Millî" bidin îspat kirin, di derheqa rêya dast ya "dagerkirina parîkaran" de ji bo çînên serdest di rewşa taktîkdanan de disekinin.

Mensewikên Partîzan, di taxa komelên girseyi de, yên ku propaganda vê siyasetê dikin di ser "Mücadele" re, ji alikî "mafê carenûsiya netewa gelê Kurd parastın", ji aliyê din jî karê (!) PKK'ê nehesibandin nîşan dide. Di İKK'ê de jî bi alîkî ve ji hinek dîtinên PKK yên çewt re rexnan tîne, ji aliyê din karûbarê PKK'ê ta ku mimkûn e, biçûk dike û tewrên ku di van de pûxta netewî nedîtin digrin, uhw.

Va Menşewîkana di konferansa xwe ya III de di lezakirina gelemperî de PKK'ê weke "dij şoreşger" dirastînin; xeta aliyê dewletê ku Doğu Perinçek serê vê dikşine jî weke "xeka navber" lezadike û bi vê jî xwe piçûk dike, dijmintiya PKK'êdi çi taxan de ye raxistine.

*

Di dema dawî de, rêzek hêzên ku di esasa xwe de di rewşa sosyal-şovenan de ne pirsa Kurdan kifş kirine, ev pirsa di na-

vengıya karê ajîtasyan-propagandayê de yên gelek rêxistinan de sekiniye, raste rast geşbûnên li Kurdistanê; di vê navberê de bi akama rêzek karûbarê ku PKK pêşengiya wan dike pirsgirêk kirine rojane. Cî bi cî jî netewekariya, kurdî re çav kurç kirin, bi tawîz dana wê jî di kokê de, alîkî wê bi sosyal-şovenîzmê ve lihev nê tune. Ji bo vê yekê rexistinên ku herî şovenin jî îro weke parêzkarên mafê netewa Kurd derdikevin holê divê me nedinxa - pandin. Rewş hatiye cîyekî ku, çînên serdest yên faşistên Tirk jî hebûna "pirsgirika Kurdan" di qeysên pêwist de mecbûr mane qebûl kirine. Aqilmendê wanên "pêşverû" êdî pirsgirêka Kurdan qebûl dikin, ji bo "çareserên" nû dest bi propaganda û amadekirine raya gelemperî kirıne.

"Pirsgırêka Kurdan" di 19 Çileyê Paşın de, piştî 12 Ilonê virde cara yekemîn dı axurê parlamentoya çînên serdest de hatiye ziman û xırecireke mezin çêkırıye. Di axavtina xwe ya ne di rojene de newengerê SHP M. Ali Eren gotiye, wisa ye:

"Zagonên me li Rojnilatê cûde li Rojava cûde hatiye qedexekirin... (li ser şor avêtinê...) Ger dilê we heye, yên ku em di bêjin çewtin, werin ji vêderê bibersivbikin. Wezîrê karûbarê derve bensa stembari ya li ser Tirkan li Yewnenîstanê û li Bûlgarîstanê kir... Em demoqratın, emê her dem li dij stembariyê bin. Emê dij stembariya li ser Tirkan jî bibin... Ger li welâtê me jî li ser kêmnetewan stembarî dibe, navê wan tênhugartin... hûn jî werin vêderê wê bişermînin. Ez wê ji we dipêm."
(Cumhuriyet, 20 Çileyê Paşin '88)

*

Iro li Tirkiyê, beşek ji çinên serdest, di ciyê ku ew ti de ne, eḋi hebûna Kurdan -ne weke neteweke tabîî, ji bo wan êdi di xala herî peş de kêmneteweqebulnekirin li ber gesbunan lihevnehatin; nikarebuna siyaseta ku hebuna Kurdan redbike di demeke dirêj de li ser lingan sekinîn û li hem - ber sîyasetê wilo potansiyela Kurd ya netewî wê bikaribe ji bin kontrolê derkeve ditıne. Evana jı bo hinekî nermkırıne vê siyasetê, qebûlkırina hebûna Kurdan û dı bin dûrêşmîn "di pêşweçûnê de rêdayına Rojhılatê" de uhw., herêma Kurdistanê hin ji ta nika zêdetir divê bê berbi cavkirin prensîba "Beparikirina Komara Tirkiyê bı netewe û dewleta xwe" di xala nika de êdi tenê bi "qamçî" nikare bê parastin; pêwistiya lêkirina hinek şekır li qamçiyê; xûyakirina Kurdistanê di bın îşxala eşkere ya leşkerî "di çavê dostên rojavayî de" ji bo demoqrasiyê jî nexweş e, uhw. diparêzin. Diyare ku, yê ku ewana anin vê xale, mirovhezkirina wan, mafê gele Kurd parastın nine; Fikra jı bo ku menfeata wan ya çinî di demeke dirêj de dikare bi vî awayî bêparastin e. Hişyarbûn û berxwedana netewî ya Kurd ku xwe weke bûyînekê diyar dıke û diyariya meziniya bingeha girsehiya vê potansiyela berxwedane ye.

Berê hertiştî di şexsê tekoşina ku PKK didomine, berxwedana Kurd ya netewî ke xwe weke buyînekê nîşandide, dij vê, qe - bulkirina hebûna pirsgirêka Kurdan û da - xwaziya "siyasetên nû çêkirın, -bi armanca parastina bêparîkirina Komara Tirkiyê bi netewe û dewleta xwe- dı kovarên sosyalîstên me yên legal de, weke ji aliyê gelek sosyalîstên sexte tê parastin; ji aliyê M. Ali Birand uhw. di çapderiya rojane yê rengîn bi awakî ku dengê wê hertim zidedibe destpêkiriye.

Axaftina M. Ali Eren axaftineke ku beşe kî çînên serdest di pirgirêka Kurdan de di çarçiva lêgerîna "polîtika nû" de daxwaz dikin e. Axaftina M. Ali Eren, bi rastî hebûna netewa Kurd û mafê çarenûsiya wî reddike, dernakeve derê tixûbên şo-

venîzma Tırk, "Tabu şikandin" ancax di nava tixûbên vê tabûyê de ditine. Ew bi ditinên hemû beşên çînân serdest yên ku li ser pirsgirêkê bi hikumin, di nava tixû - bên T.C. yê heyinî bê parastin. Lê belê ev jî, di vê xala pir tenik de, ji allilê piraniya axaftkarên çînên serdest de bı - perpeyi tê ditin. Di gel vê axaftina M. Ali Eren axurê meclîsî pir tev lihev bû; xeberên kêm dayin, xavintiya biberamberî, sûcên parîkirin, tehdîtên dengbirînê bidengkiribûn. O ji bo ev axaftina li der meclîsê belav ne be jî, meclîsî biryar girt. Ev biryara behêşî jî, siyasetvanên di axurê meclîsa çînên serdest de eciziya pirsgirêka Kurd/Kurdistanê de îfada panikê ye.

Ev axaftina bi temamî gelê Kurd dide hember xwe, fîtkireneke nû, ya di kampanya şovenîşt ji aliyê hemû navengiyên çapdariyên çînên serdest de hatiya xebitan - din.

Hîn dûre M. Ali Eren, bi zordayina partiya wî SHP jî, tîka dike, şirovedike ku çewt hatiye têgehistin; Li Tirkiyê "tabîî ku" (!) gelşiya Tirk/Kurd tine, şirovekirineke wisa kiriye; şerokê SHP'ê Înönü da xuyanî kiriye ku, li Tirkiyê gor peymana Lozanê hemwelatî yên kêmnetewe bi tene yên Xiristiyan û Mûsevî gere bê hesapkirin; gutiye hemwelatiyên me yên ku bi "Kurdî, Erebî, Lazî an jî zimanên din xeberdidin kêmnetewatiyê nayinin qadê". Ango guya Sosyal,Demokrat (hûn sosyal,şoven/sosyal emperyalîst bîxwînin!) netewekar (hûn dijminên gel bixînin!) siyaseta îro ya resmî ya partiyê, qebulkirina Kurdan weke netewe li alîkî, weke kêmnetewe jî nabîne.

Dîtînên M. Ali Eren di bingehê de bi siseta partyê, ya gelempere ve di lihevhatinê de ye, di vê partiyê de jî vê gavê dîtînên grûpeke pıçûk in. Lê belê geşbûna tevgera netewî ya Kurd nîşan dike, ku çînên serdest di polîtîkên xwe yên vê mebese de hinekî berbiçav bike. Axawtin di vî warf da nîşanek e.

*

"Pirsgirêka Kurd" ji bo Kurdan li cîyên ku ew lê dijîn hinek mafên belî yên bi texûb, mesela otonomiya çandî naskirin "çareserkirin" û statûkoya, ku heye, di bingeha vê "çareserkirinê" de domandin; pêşniyariyeke ku, ji aliyê axaftkarên beşeke emperyalîstan, sosyal,emperyalîstan di vê dema davî de tînên ziman.

Di Senatoya ABD de li ser vê "çareserkirinê" dîtin tên çêkirin; li Elmanya Rojava, di kovarekê de, ku di bin kontrola wezereta parastinê de derdikeve, ev çareserkirina bi navê nivîskarekî eşkere têye parastin.

Nivîseke, ku bi navê Günter Knabe di kovara "Heer" (Ordî) çiriya paşin 1987 de derketiye, bi vi awayî hatiye girêdan:

"Di akamê de; Azadiya ku ji bingeha çêbûna NATOyê re esas e, parastina demokrasî û mafê mirovatî weke ramanên ku qîmeta siyasî ne, sedemên hevikirinê yê ji bo Tirkiyê jî pirsgirêka Kurd bı awakî aşitî çareser bike. Mirov qe nebe aşitiyekê û otonomiya çandî ji bo Kurdan daxwaz dike."

Ya ku emperyalistan jî bi vi awayi dide axaftin, bi rasti jî bilindbûna tekoşîna netewî ya Kurd e.

*

Marksîst-Lenînîstên Tirkiyeyî 16 sal ji berî vê di şexsê hevrê Îbrahîm KAYPAKKAYA de di vî babetî de tewrên xwe usa xistine holê:

KURTAYİYA DITİNÊN TEVGERA MARKSIST-LENINIST Lİ SER PIRSGIRÊKA NETEWI

Tevgera Marksîst-Lenînîst, îro dijminê herî bê eman û herî bi biryar yê çespandinên stembariya netewî li ser netewa Kurd û li ser kêmnetewiyan yên çînên ser - dest yên Tirk e; ew dıjî stembariyên netewî; yên li ser zimanên din, yên îmtiyazên (rûdanên) netewî di herî pêş de ditekoşîne.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, mafê çarenûsiya netewa Kurd ya ku ji aliyê burjuva Tirk û axan tê bindestkirin, ango mafê veqetandin û dewleteke serbixwe çêkirin di her dewrê de û bê şert û şûrt nasdike û dipareze. Tevgera Marksîst-Lenînîst, di babetê mafê dewlet sazkirenê de jî dij.îmtiyazeye. Pirensîbên lap yên demoqrasiya gel ve yeke pêwîst dike. Di eynî wextê de stembariyên ku burjuva Tirk u axa li Tirkiyê li ser kêmnettewiyan diçespînin, stembariyên netewî yên ku heta niha nehatine dîtin jî vê yekê pêwîst dikin. Ev di eynî wextê de jî xwe ji aliyê tekoşîna azadî ya karker û kedkarên Tirk de jî tê pêwîstkirin, bo ku ew, eger netewekarıya Tirk nerûxînin, ji bo wan rizgarî wê bê mecal be.

Mafê çarenûsiya netewan, dive bi pêwîstiya veqetandina neteweke beli ve qet ne ye tevlihevkirin. Tevgera Marksîst-Lenînîst, pirsgirêka veketandinê di her mesela taybetî de bi nêrbari (somut) dixe dest xwe, "bi temamîke ji bo pêşveçûna civatî û sosyalîzme, di nêhirtina menfeeta tekoşîna çînî ya proleterya didarêze û tayin dike". Tevgera Marksîst-Lenînîst, di biryareke ku veqetandinê taswip nake de jî zor bikaranînê, astengî û dijwarî derxistinê biberyarî red dike. Tixûb divê bi îrada milet bi xwe werin tespîtkirin. Ev, ji bo baweriya beramberiya komên karker û kedkarên ji cûre cûre netewiyan, bo dostiya wana qewîm û yetiya wana bi dil û can pêwîst e.

Tevgera Marksîst,Lenînîst, bi gelemperî tekoşîna netewiyên bindest û bi taybetî ya netewa Kurd dij stembariya netewî, ya ku berê xwe dide dij zilm û îmtiyazan bi biryarî piştgiriya wê dike.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, dij burjuva û axe xwedanê erdên biçûk, yên ku serê tevgera netewî ya Kurd dikişînên ji tekoşîna çînî ya proleterya û kedkarên Kurd bi rê ve dibe û dager dike. Dij kar û barên burjuva biçûk û xwedanê erdan yên ku armanca wan xurtkirina netewekariyê ye, karker û kedkaren Kurd pêdinesîne. Tevgera Marksîst-Lenînîst, dij ketina tekoşînên ku ji bo serdestiya çînên xwe yên burjuva û xwedanê erdan yên ji cûre cûre netewiyan in, bê qeyd e.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, têkoşîna dij stembariyên netewî, dij yên ku dicehdînin bi xurtkirina rewşa axê erdan, şêxan, mellan uwv. vê lihevbînînê dike.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, hewlên feodal begên mezin yên ku bi çînên serdest yên Tirk ve hevkariyê dikin, yên mirovên olê, yen burjuva mezin, ku karker û kedkaran vebirîne, di bin destan de bi burjuva Tirk û axê erdan ve, hewlên birêvebirina dalewêrên alehiyên kedkarên hemû netewan, yên dixwazen karker û kedkaran dixewke, bi xebata pir caran ya serporkirıne bi durişmên dızane û dij wana dıtekoşîne.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, weke hevrê Lenîn jî nîşandide, xapandinên dewletên emperyalîst yên ku bi rêk û êk tên çespandin li pêşiya komên kedkarên fireh yê kedkarên hemû welatan û bi taybetî jî yên bindest bê acizbûn, bê vizbûn di warê

Pirsgirêk divê bi tenê rizgariya netewa Kurd ve nikare bê sînorkirin. Bêguman rizgariya netewî di dereca jiyanê de grîng e. Lê belê pirsgirêka esas, rizgarbûna civakî ya proleterya Kurd û komên kedkaran e.

siysî de di bin maska damezirandina dewletên serbxwe de, bi rastî jî di herêmên aborî, malî û leşkerî de dewletên ku bi temamî bi wan ve giredayî ne diafirîne şorevedike û bisûc dike.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, çîna karker û kedkarên din di dewleteke belî, di rêxistinên yekbûyî de nevkelandina wanê siyasî, sendîkî, kooperatîf, perwerdegarî ûwv. dipareze. Dij mêlên komkirina karker û kedkaran gor neteweiyên wana di rêxistinan de ditekoşîne. Jiber ko, karker û kedkarên neteweiyên cûda, dij sermiyanê navnetewî û paşverûyi dikarên bi vî awayî bigihêjên mecalên meşandina tekoşîna serketinê; dij propaganda û daxwazên paşverû yên axên erdan yên hemû netewiyan, yên mirovên olê û yên netewetarên burjuva dikare bi vî awayî bi serfirazî bigêhêje mecalên tekoşîndanê.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, plana "xudmuxtariya çanda-netewî" ku li welatê me bi gelemperî ji aliyê partî û hêrikên oportunîst yên burjuva û burjuva biçûk ji her netewiyan tê xwestin biberyarî red dike. Jiber ko ev plana, karên perwerdegarî yê tek dewletekê gor netewiyan dabeşkirinê pêşniyar dike; bi vî awayî, ew karker û kedkarên neteweke, bi çanda burjuva û axên erdan ve gededanê û di ware manewî de jî kolekirine wana ji xwe re oike armanc. Ji bo vê, him di warê demoqrasî de, him jî di warê menfeeta tekoşîna çîna proleterya de pir û pir ziyandar e.

Ferisandina ku tevgera Marksîst-Lenînîst di sîstema dîktatoriya gel ya demoqratîk de ji bo pirsgirêka netewî bîne ev e:

Di sîstema dîktatoriya gel ya demoqratîk de wekheviya hemû netewiyan û ya zimanê wan wê bê garantikirin. Tu zimanek bi zorê wê neyê naskirin, ji bo gel wê dibistanên ku tê de hemû ziman bên hînkirin wê çêbin. Zagona hîmî ya dewleta gel, wê xwedî bûna îmtiyazan ji bo netewekê û tecawuzkirina mafên hûnetewê wê biryarî bê qedexekirin. Ji bo her netewê wê mafê çarenûsî bê naskirin. Ji bo pêkanîna van hemûyan, bi taybetî xudmuxtariya nevçeyî ya fireh û xwe dagera heremî ya bi temamî demoqratîk pêwîste. Tixûbên van herêmên xudmuxtarî û xwe xwe dager dikin, wê ji aliyê mercên sosyal, li ser hevgîyiya gelerî wv. bi taybetî ji aliyê gelerıya mehelî bên tayîn kirin.

Em dûrişma xwe ya bingeh ya derheqa pırsgirêka netewî de careke din ducar dikin:

"Ji bo hemû netewan mafê wekhevî yê tam; mafê çarenûsiya netewî; yekbûna karkerên (û gelên bindest) yên hemû welatan."

(Îbrahîm Kaypakkaya: "Türkiye'de Milli Mesele", Seçme Yazılar, rupêl 256-259, Weşanên Ocak.)

LÊGERÎNÊN FERÎSANDÎNÊN DÎN Û NETEWEKARÊN KURD

Îro li ciyê ku tekoşîn lê geşdibe Tirkiye- û Kurdistana Îraqê, babetê îdolojîk - siyasî yên hêzên bi rêxistin yên ku şer dikin netewekariya burjuva ye. Li Kurdistana Îraqê rêxistinên netewekarên Kurd ku dagerê di destê xwe de digrin PDK û YNK, di vî perçê Kurdistanê de li dû "xudmuxtariyê" direvin. Li Kurdistana Tirkiyê PKK ya ku serê tekoşînê dikêşînê, di bingeha yekkirina hemû perçên Kurdistanê de,tê xuya ku dixwaze veqete û dewleteke cûda damezirîne...

De were pratika PKK li van programatîkên dîtinên ku diparêze ve jî lihevhatinê nîşan nade. PKK ku dûrişma "Serxwebûna Netewî" li ser ala xwe nivîsiye û tu bê hema hemû hêzên ne ji "xain" yan ji "sosyal şoven" îlan dike; sosyal-emperyalîzma Ûris ya ku îro li cîhanê yek ji dijminên herî mezin yê serxwebûna netewî ye, weke "hêza sosyalîst" nasdike. Ji şerê emperyalîst yê sosyal-emperyalîzma Ûris dij gelên Efxanîstanê re çepikan lidixe!

PKK ku di bingeha yekitiye çar perçan de damezirandina dewleta cûda diparêze, dij Suriyê û Îranê yên ku herdû perçên Kurdistanê yên din şêlandine tewrê xwe kifş nake, tew bi wan re hetâ îro "îtifaqê taqtîkî" dajot, hesabê "îtifaqen stratejîk" bi wan re dike!

Çawa çînên serdest yên Îranê Komara Mahabat ya Kurd rûxandin di nava belgên dîroka nû de ne.

Gelê Kurd hîn di bin tîna encamên dramatîk yên ku hevkariya Berzanî ewil bi rejîma Şahê faşîst ve, dûre bi baasên Îraqe ve bidest xwe xit dijî.

Di navbena Şahê faşîst û Xumeyniyê faşist de di pêwendiyên babetî de ma ferqek heye?

Dema meriv bi dîtina dijgiraniyên hêzan

dinêhêre; ku wexta wê were, ya ku Şahê faşist anî serê Berzanî, Xumeynî jî wê yekê ji "Apo" texsîrneke!

Daxwazên xudmuxtarî yên ku ji aliyê PDK û YNK, him jî daxwazên PKK di pêşengiya - van rêxistinan de dikare jiyanê bibîne. Bi hemû dijwariyan ve jî, rê vekiri ye. Jiber ko pirsgirêk, pirsgirêka îdentîtet û serxwebûna dewleta netewekê ye.

De were, dema me dema emperyalîzm û şoreşên proleter e. Di demeke usa de, hemû şoreşên ku bê di bin pêşengiya proleterya de pêk bên, weke bê hinek serfiraziyên siyasî di avahiya jor de bidestxistin der - baznebe; Çînên ku serê var şoreşan dikêşînên jî hîn di sere kar de (berî şoreşê) wê nikaribin hereketkirina xwe ji bindestiya van, yan jî hêzên emperyalîst, piştî şoreşê ji giredana xwe ya bi hezar bendî bi hêza emperyalîst ve û ji qûlkole bûnê wê rizgarbin.

Delîlê vê yên berbiçav di boriya nêzik de û niha jî yên ku PDK û YNK kirin û di eynî wextê de dramên siyasî û civakî bi gelê Kurd dan jiyandin in.

Îro cehdên PDK, YNK u PKK yên (ji des - tên seemîn) paldana sosyal-emperyalîstan û qûr kirinê, piştî pêkanîna daxwaziya xudmuxtarî yan jî dewlet damezirandinê, mizgîniya drama civata ku proleterya Kurd û komên kedkaran tê de mecbûr bimînin bijîn e.

Pirsgirêk divê bi tenê rizgariya netewa Kurd ve nikare bê sînorkirin. Bêguman rizgariya netewî di dereca jiyanê de grîng e. Lê belê pirsgirêka esas, rizgarbûna civakî ya proleterya Kurd û komên kedkaran e. Komunîst ferisandina pirsgirêka netewî bi ferisandina pirsgirêka civakî ve dixin dest xwe! Di mercên ku Karker-Gundî dîktakorya xwe ya şoreşger-demoqratîk damezi - randin, netewa Kurd bi biryara xwe ya azad, ger bixwaze bi proleterya Tirk, Ereb yan jî Fars û bi kedkarên wan ve di binge ha temamiya mafê wekhevî de bi hev re; ger bixwaze wê dewlete xwe ya serbixwe û azad (lê bi rastî azad) damezirîne û bijî.

Rêxistinên netewekar, di dema kurt de (di ware siyasî de) serfirazbîn jî, wê enerjiya proleterya Kurd û komên kedkar birjînin qalibên netewekar pêkanina serfiraziyê jî yan zû yan dereng wê mecbûr bimînin teslîma sosyal-emperyalîzmê yan ji emperyalizmê bikin.

Rizgariya rast ne ev e! ■

PESN JI XEBATA ÎLEGAL RE

Bertolt Brecht

Xweş e...
Di têkoşîna çînî de soz girtin
Bı dengê bilınd, raste rast girseyen bang têkoşînê kırin...

Perçiqandina yên diperçiqînin,
Rizgarkirina yên diperçiqın...

Dijar û kêrhatî ye karên rojane yên bi çûk...
Dıjwar e di bın siya lûlê çekên patrona de,
kronikê partiyêe bi dizi, bê westan hûnandin...
Dijwar e...
Axaftin, lê
Axaftkar veşartin...
Serketin, lê
Serketinkar veşartin...
Mirın, lê
Mirin veşartin...
Ji bo nav kê çi ne dikir?
Lê belê ji bo haşbûnê?

Lê xizanê ku di wê kolîta tengik,
û dike hema hilweşe derdikeve te banga xwarinê dike...
Li vê derê meziniya te nayê astengkirin...
Û nav berbayî,
Dixwaze bizane karkerên karûbarê mezin kı ye.

Ji bo demekê derkeve pêş,
Yê nayê zanîn, rûyê xwe vedişêre,
û jı bo te spasıya me qebûl bike!

Faşist Türkiye Cumhuriyeti bir halklar hapishanesidir! Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz!

Birinci emperyalist paylaşım savaşından yenik çıkan Osmanlı devletinin Ön-Asya'daki toprakları İttifak emperyalistleri tarafından işgal altına alındığında, burada yaşayan çeşitli milliyetlerden emekçi yığınlar bu işgale karşı fedakâr bir silahlı direnişe geçtiler. Bu silahlı kurtuluş hareketinin önderliğini Türk hakim sınıflarının temsilcileri Kemalistler ele geçirdi. Milli kurtuluş savaşı, ilk proletarya diktatörlüğü devleti olan Sovyet Rusya'nın da yoğun maddi ve manevi desteği ile başarıya ulaştı. Ama bu başarı yalnızca sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal yapının yerini, yarı-sömürge yarı-feodal bir yapının alması biçiminde bir başarı olarak kaldı.

Kurtuluş savaşının ardından kurulan T.C. devleti, bütün güçleriyle emperyalistlere karşı savaşarak zaferi kazanan çeşitli milliyetlerden emekçi yığınların sosyal haklarının yanısıra, Kürt ulusu ile azınlık milliyetlerin milli haklarını da hiçe sayarak; emperyalistlerle kapalı kapılar ardında yaptığı iğrenç pazarlıklar sonucu belirlenen "Misak-ı Milli" sınırlarını Türk ulusunun "anavatanı" olarak ilan etti.

T.C. devleti daha sonra, Hitler Almanyasının da uyguladığı "demokratik referandum" yöntemiyle, Hatay'ı da gaspederek, Arap halkına ait bu bölgeyi de "Misak-ı Milli" sınırlarına katıp, yayılmacı-ilhakçı karakterini bir kez daha gözler önüne serdi.

1974'te "barış güvercinli" sosyal-şöven Ecevit hükümeti döneminde, Türk faşistlerinin "yavru vatan" ilan ettiği Kıbrıs'ın Kuzeyi "kurtarılarak" daha sonra kukla KKTC oluşturuldu. Bir kez daha yayılmacı Türk faşizminin maskesi düştü.

*

Kürt ulusu ile Arap-Ermeni-Çerkez ve öteki milliyetlerin Türk hakim sınıfları ve Kemalist faşistler tarafından hayasızca çiğnenen en doğal hakları üzerinde kurulan faşist T.C. devletinin şahsında, Türk ulusu daha devlet bağımsızlığını kazandığı anda, kendi gerçek özgürlüğünü yitirmiştir. Çünkü başka ulusları ve milliyetleri kendi ırkçı-şöven sultası altında tutan bir ulus ne kadar özgürse, Türk ulusu da bugün ancak o kadar özgürdür...

Türk hakim sınıfları ve Kemalist faşistler tarafından her fırsatta tekrarlanan: "T.C. devleti ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür", "T.C. devleti ilelebet payidar kalacaktır" vb. aşağılık sloganlar ile pekiştirilmeye çalışılan bugünkü resmi sınırlar içerisinde kalan topraklarda, Türk ulusunun yanısıra Kürt ulusu ve Arap-Çerkez-Ermeni ve öteki milliyetler de vardır.

Yani: "Ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütün" olduğu iddia edilen Türkiye, Türk olmayanlar için gerçekte tam bir halklar hapishanesidir. Bu topraklar üzerinde yaşayan halklara danışılmadan kapalı kapılar ardında Türk hakim sınıfları ve emperyalistler tarafından belirlenen sınırlar içerisindeki bugünkü görece "bütünlük", faşist Türk hakim sınıflarının zor yoluyla sağladıkları geçici bir bütünlüktür.

Başka ulusların ve milliyetlerin zor yoluyla sağlanan mutsuz birliği ve onların hayasızca çiğnenen en doğal hakları üzerinde kurulan bir devletin nereye kadar "payidar" kaldığına; çöplüğü başka ulusların ve milliyetlerin zoraki birliği ve azaplı mutsuzluğu üzerine kurulu devletlerin kısa zamanda yerle bir olmuş olmalarıyla dolu olan tarih tanıktır.

Kürt ulusu ile, Çerkez, Ermeni, Arap ve öteki milliyetlerin zoraki birliği ve azaplı mutsuzluğu üzerine kurulu olan faşist Türk devletinin yerle bir edilerek tarihin çöplüğüne atılacağı günler uzak değildir.

Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve direnişi, o günlerin müjdecilerinden biridir...

Kürt ve Türk ulusu ile Arap, Çerkez, Ermeni ve öteki milliyetlerin proleterleri ve emekçi yığınlarının devrim mücadelesi için, devrim mücadelesi içinde yaratılacak birlikteliği bunun güvencesidir.

*

ORTADOĞU'NUN NABZI KÜRDİSTAN'DA ATIYOR!

PKK'nın 1984 Ağustos'unda Kuzey Kürdistan'da (Türkiye Kürdistanı) başlattığı silahlı mücadeleyi "başıbozuk üç-beş eşkiyanın çapulculuğu" olarak tanıtmaya çalışan Kemalist faşistler, milliyetçi HRK savaşçılarından yedikleri darbeler karşısında baltayı taşa vurduklarını anladıklarında, İran-Irak savaşı da İran'ın lehine önemli gelişmeler kaydetmiş ve iyice yıpranan Irak'a karşı Güney Kürdistan'daki "özerklikçi" Kürt kuvvetleri Irak-Kürdistanı'nda denetimi çoktan ele geçirmişlerdi.

Kürdistan'ın bu iki parçasında birden milliyetçi Kürt örgütleri PKK (Kürdistan İşçi Partisi), KDP (Kürdistan Demokratik Partisi) ve KYB'nin (Kürdistan Yurtseverler Birliği) sağladığı önemli başarılar, özellikle Türk hakim sınıfları tarafından yok sayılan Kürdisten sorununu bütün ciddiyeti ve ağırlığıyla yeniden bölge ve dünya kamuoyunun gündemine getirdi.

Osmanlı imparatorluğunda Ermeni ulusunun birinci paylaşım savaşının hengâmesi içinde barbarca boğazlayıp, geride kalanları da Suriye'ye sürgün ederek bir ulusu yok etmeye çalışan İttihat ve Terakki şurekasının deneyimli sürdürücüsü olan Kemalist faşistler, bir yandan Şeyh Sait, Dersim, Ağrı, Palu vb. Kürt isyanlarının anılarıyla irkilerek, "son Türk devleti"nin bölünmesini önlemek; öte yandan Lozan, Hatay ve Kıbrıs'ta sergiledikleri ilhakçı güdülerinin gemlenmez itilimiyle "Misak-ı Milli" sınırlarını, "Fırsat bu fırsat!" Irak içlerine doğru genişletmek amacıyla da faşist Türk ordusunun önemli bir bölümünü Kürdistan'a seferber ettiler.

Bugün Kuzey Kürdistan'ın dört bir yanında Kemalist faşistlerin estirdiği zulüm rüzgarları, Kürt ulusunun yeniden uyanan ulusal bilincinin tomurcuklarını örseliyor. Faşist Türk ordusu Güney Kürdistan'a düzenlediği hava saldırılarıyla soykırım politikasının alanını genişletiyor. Ama heyhat! Kürdistan toprağı zemheriye nasıl dayanıklıysa, Kürt ulusu da bu tür zulüm rüzgarlarına ve soykırımcı saldırılara karşı bağışıklıdır!

KÜRT ULUSU ŞİMDİ DE ZORAKİ GÖÇ YÖNTEMİ İLE YOKEDİLMEYE ÇALIŞILIYOR!

Kemalist faşistler zulüm-işkence ve soykırım boyutlarına ulaşan katliamlarla yetinmiyorlar. Her dönem olduğu gibi bugün de zulüm ve soykırımın ardından geleneksel olarak uyguladıkları sürgün politikalarını uygulamanın gerekçelerini şimdiden hazırlayarak kamuoyu oluşturmaya başladılar.

Silahsız-savunmasız yığınlara zulmetmek ve onları sürgüne yollamak, göç ettirme adı altında bir ulusu yok etmeye çalışmak Kemalist faşistlerin geleneğindedir.

Türk devletinin kuruluşundan bu yana Kuzey Kürdistan'da çıkan her isyandan sonra yaptıkları soykırımcı katliamın ardından gerçekleştirdikleri sürgünler, İç Anadolu bozkırının dört bir yanına serpilmiş olan Kürt köyleriyle sabittir.

- Kürdistan'daki kontrolü güç olan geniş kırlık alanlardaki Kürtleri anavatanından koparıp batıya yerleştirerek onları daha kolay asimile edip Türkleştirmenin koşullarını yaratmak;
- Kuzey Kürdistan'da zorunlu göç sonucu boşalacak olan yerlere Bulgar ve Afgan

sosyal-faşizminin baskısından kaçarak Türkiye'ye sığınan, anti-komünizmle bilenmiş şövenist Türk muhacirlerini yerleştirerek bölge nüfusunu Türkleştirmek;

• Kuzey Kürdistan'ın kırlık bölgelerinde faşist Türk devletine karşı aktif mücadele veren milliyetçi ve devrimci güçlerin kitle dayanaklarını yok etmek;

• Kerkük ve Musul'un işgaline giriştiğinde faşist Türk ordusunun Kürdistan'da cephe gerisini sağlama almak... vb.

Kemalist faşistlerin birdenbire "ormansever" kesilmelerinin altında yatan bazı gerçekler bunlardır. Yani Kemalist faşistler "ormanları koruma" bahanesiyle, kendi "orman kanunlarını" uygulamaya koymak istiyorlar.

Doğayı korumak gerekir. Kemalist faşistler bunu idrak etmiş görünüyorlar... Fakat onların idrak edemediği, anladıkları dille anlatılmadığı sürece de idrak edemeyecekleri; bir ulusu katliam ve sürgünlerle yoketmeye kalkışmanın ne anlama geldiği, ve bunun diyetinin ne olduğudur.

Kürt ve Türk proletaryası ile emekçi yığınları, kendi öz örgütleri Bolşevik Partilerinin önderliğinde eninde-sonunda biraraya gelerek, bunun ne anlama geldiğini Kemalist faşistlere ve Türk hakim sınıflarına anladıkları tek dilden anlatacak ve bunun diyetini faşist Türk devletini şiddet yoluyla yerle bir ederek Türk hakim sınıflarına er geç ödetecektir!

Bizim sarsılmaz inancımız ve kararlı mücadelemiz bu yöndedir!

TÜRK HAKİM SINIFLARININ VE KEMALİST FAŞİSTLERİN TARİHSEL AÇMAZLARI

Kemalist faşistlerin, faşist Türk devletinin kuruluşundan bu yana Kuzey Kürdistan'da uyguladıkları asimilasyon ve gerçekleştirdikleri soykırımcı katliamlar, zorunlu göçler, Türk hakim sınıflarının arzu ettikleri sonucu vermedi. Kemalist faşistler son zorunlu göçü, "ormanları koruma" kisvesine büründürme gayretlerinde olduğu gibi, inceltme çabası içinde, bugün de aynı faşist yöntemlere başvurarak hakim sınıfların arzularını gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

Hangi araç ve yönteme başvurulursa vurulsun, Türk hakim sınıflarının hevesi kursağında kalacaktır.

Çünkü Kemalist faşistlerin yoketmek istedikleri; tarihi süreç içinde oluşmuş, ruhi şekillenme ve dil birliği ile, toprak ve iktisadi yaşam birliğine sahip bir ulustur.

Faşist Türk devletinin resmi literatüründe Doğu ve Güney-Doğu Anadolu olarak adlandırılan bölgenin gerçek adı Kürdistan'dır (Kürdistan'ın bir parçasıdır).

Bu topraklarda yaşayan insanların ezici çoğunluğu, resmi ideolojinin yutturmaya çalıştığı gibi "dağ Türkleri"(!) vb. değil, KÜRT'tür.

Aynı insan topluluğunun (Kemalist faşistlerin koyduğu yasaklara rağmen) gürül gürül konuştuğu dil, resmi ideolojinin uydurduğu gibi "Türkçenin bir lehçesi"(!) değil; grameri, yapısı Türkçeden kökten farklı özgün bir dil olan KÜRTÇE'dir.

Bu insan topluluğunun tarih boyunca oluşup şekillenmiş köklü ananevi gelenekleri, kollektif âdetleri; kökleri tarihin derinliklerinde olan yoğun kültürel birikimleri vardır.

Tarihte herşey bir kez yaşanır. Tarih tekerrür etmez. Tarih tekerrür ettirilemez!

Kapitalizmin ortaya çıkmasıyla yaşanan uluslaşma gerçeği bir kez yaşandı. Ve bütün dünyada insanlık değişik özellikler taşıyan gruplar halinde kalıplara döküldü.

Emperyalizm koşullarında bu kalıpları kırıp bir ulusu bir başka ulusa dönüştürmenin olanağı yoktur.

Kuşkusuz bu kalıplar ebedi değildir. Mutlaka değişecektir. Ama bu değişim için Türk hakim sınıfları ve Kemalist faşistlerin sefil komploları ile alçakça katliamları yetmez. Değişim için, yani sınırsız, tek dil konuşan, kollektif değer yargıları temelinde kardeşçe kaynaşmış bir dünya için gerekli olan üretim biçimi ve üretim ilişkilerinin oluşturulması zorunludur. Bu da ancak proletaryanın yapacağı bir iştir. Onun dışında hiçbir güç, ulusal çitleri ortadan kaldıramaz. Proletarya bunu adım adım gerçekleştirecektir. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da bu yönde atılması gereken ilk adım, bütün ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin öz örgütü Bolşevik Partisi önderliğinde, faşist Türk devletini yıkarak devrimci-demokratik halk iktidarını kurmak ve öteki sorunların içinde öncelikle Türkiye'deki ulusal sorunu çözümlemek, Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratmak, milli azınlıklara bütün milli haklarını, tüm milliyetlere tam hak eşitliğini sağlamaktır. Ulusal çitleri ortadan kaldırmanın yolu buradan geçer.

TÜRKİYE'DE ULUSAL SORUN VE SOSYAL-ŞÖVENLER

Kürdistan sorununun bütün ağırlığıyla kamuoyunun kantarına yüklenmesinden bu yana; Türkiye'de demokrasi, sosyalizm ve komünizm adına konuşan, bir dizi "ış" yapan örgütlerin aynı sorunu daha önce kendi kantarlarında tartarlarken resmen dara hilelerine başvurdukları bir kez daha ortaya çıktı.

Çok uluslu bir ülkede demokrat olabilmenin önde gelen kıstaslarından birisi de ezilen ulus ve azınlıkların bütün haklarını tanıyıp, pratikte tutarlı bir şekilde savunmak, ezen ulus şövenizmine karşı ödünsüz mücadele etmektir.

Öyleyse, tam bir halklar hapishanesi olan Türkiye'de de demokrat olabilmenin önde gelen kıstaslarından biri, ezilen Kürt ulusu ile, Arap, Ermeni, Çerkez ve öteki azınlık halkların bütün haklarını tanıyıp, bu hakları gaspeden Türk hakim sınıflarının Büyük-Türk şövenizmine karşı ödünsüz bir mücadele olmak zorundadır.

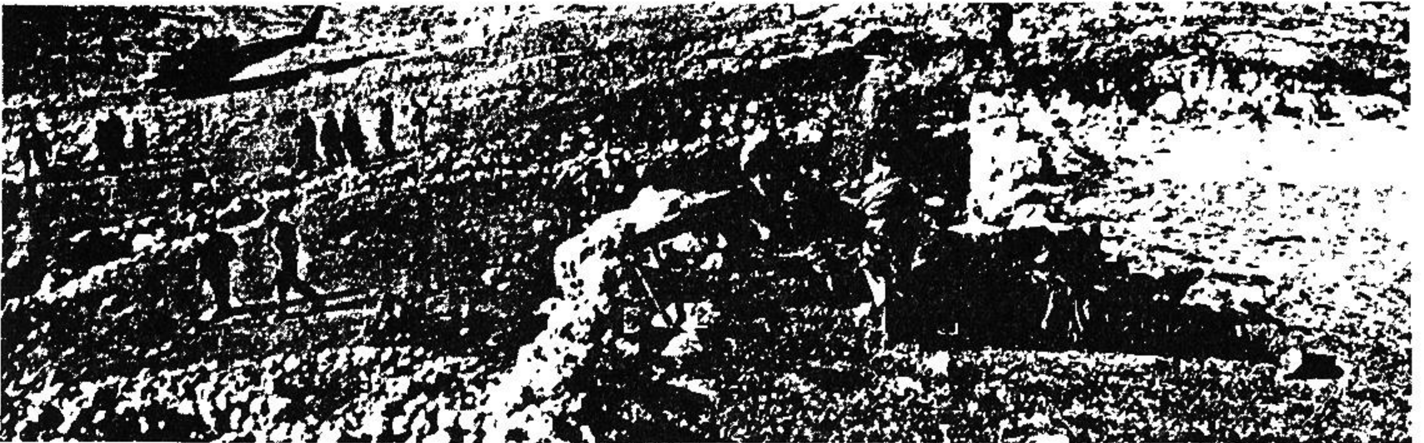
Buna rağmen Türkiye'de kendisine demokrat ya da sosyal-demokrat yakıştırmasını yapan pekçok kişi ve kurum, demokrasi ve sosyalizm güçleri adına ahkâm kesip faaliyet yürütürlerken, Kürt ulusu ile ezilen milliyetlerin varlığını bile kabullenmiyorlar.

Bunların elebaşılarından biri olan B. Ecevit, "YeniGündem" dergisine Kürdistan sorununa ilişkin yaptığı açıklamada şunları söylüyor:

> "Aslında Türkiye'de halk Kürt-Türk ayrımı yapmaz. Zaten yapılması da kolay değildir. Çünkü altı yüzyıllık Osmanlı döneminde Türkiye'nin halkı çok büyük ölçüde karışmıştır. Bu bakımdan Türk ulusu ile Amerikan ulusu benzetilebilir. Öte yandan, Kürt denen ya da kendilerini Kürt sayan yurttaşlarımızın haklar bakımından hiçbir eksiklikleri yoktur Örneğin, her dönemin parlamentosunda, hükümetlerinde, bütün partilerin üst düzey yönetimlerinde, ordunun yüksek mevkilerinde etnik bakımdan Kürt denen ya da denilebilecek olan yurttaşlarımız, hiçbir ayrım gözetilmeksizin görev alabılmektedır."
>
> "Kürtlere bir azınlık statüsü verilecek olursa, bu ölçüde eşitlikten yararlanamazlardı. Parlamentoda, yönetimde, partilerde bu ölçüde temsil edilemezlerdi."

Türk hakım sınıfları ile Kemalist faşıstleri hasıraltı edip, "Türkiye'de halk Kürt-Türk ayrımı yapmaz" demek, siyasal pışkinliğin ve yüzsüzlüğün ifadesidir.

Sorun, çeşitli milliyetlerden Türkıye halkının bırbırlerıne nasıl davrandığı sorunu değıldır. Sorun, Kemalıst faşistlerin Türk hakım sınıfları hesabına Cumhuriyet tarihi boyunca, başta Kürt ulusu olmak uzere öteki ezilen milliyetlere neler yaptığıdır. B. Ecevit bu gozeye hiç basmıyor. Çünkü ken-

disı faşist Türk devletının Kürt ulusuna yonelik asimılasyon ve soykırım politikalarını onaylayan ve donem dönem doğrudan uygulayan Kemalist faşistlerın elebaşılarından birisidır.

Kaldı ki, Türk faşist hakim sınıflarının sistemlı ve yoğun bır şekilde yaygınlaştırdıkları Türk şövenizminin, Türklerin üstünlüğü safsatalarının bızzat ışçı sınıfı ve emekçıler içınde taban bulduğunu görmemek için ya kör, ya da sahtekar olmak gerekir!

Osmanlı despotızminın altında çeşitli halkların zoraki birliğinden kaynaklanan kaçınılmaz nıspi karışımını, güçlü Amerikan kapitalızminin yetkın ürünü olan Amerikan ulusunun oluşumuna benzetebilmek ıçın insanın ya kalın kafalı bir hödük, ya da gerçek bır siyasi kalpazan olması gerekır B. Ecevıt'in ikıncısı olduğundan kuşku yoktur.

B. Ecevıt sıyası kalpazanlıkta o denli ilerı gıtmıştır kı, Türk hakım sınıflarının Kemalist faşist diktatörlüğünün şeffaf maskesi olan Türk parlamentosunda, Türk hakım sınıflarının şu ya da bu kesımının temsilcileri olan Türk hükumetlerinde ve yine Türk hakim sınıflarının değışık kesimlerının siyasal temsilcılerı olan partilerin yönetimlerınde yer alarak faşist Türk hakim sınıflarına hızmet eden Kürt kokenli uşakların şahsında Kürt ulusunun her türlü hakka sahip olduğunu öne sürebilmektedır.

Kâmuran İnan, Kınyas Kartal vb. ulusal hainler bu sosyal-şövenin sözünü ettiği hakları tepe tepe kullanıyorlar. Gelgelelim, sözkonusu unsurların genetik bağ dışında Kürtlükle ilgılerı kalmamıştır.

Yanı bu sıyası kalpazana göre, ulusal benliğini reddeden herkes T.C. devletının nimetlerınden yararlanabılir Bunun ötesınde hiçbir hak sözkonusu değıldır.

Kürt ulusunun varlığını kabullenmediği gıbi, Türk hakım sınıflarının asimilasyon ve soykırım polıtıkalarını başbakanlık düzeyinde uygulayıp sürdüren B. Ecevıt nasıl demokrat olabılır?

B. Ecevit kesinlıkle demokrat değildir. O tam bir sosyalşoven, gerçek bir siyasi kalpazandır.

O nihayet Türk hakım sınıflarının sadık bir uşağı, bilinçli, yetkin ve deneyimli bir Kemalıst faşisttir.

*

Ama yalnızca hakim sınıfların Ecevit gibi "demokratik sol" sözcülerı; legal parti kurabilmek için ağızlarına Kürt lafını bile almaktan çekinen, hala 1960'lı yılların "Doğu sorunu" lafları ile sorunları geçiştirmeye çalışan; ve bu konuda panellerde sorulan haklı soruları "provokasyon" olarak niteleyen Murat Belge, Doğu Perinçek gibi tescilli "legal sosyalist"lerimiz değil, Türkiye'de milli sorunda demokrat olmadıklarını tescil edenler.

Sosyalizm-komünizm adına konuşan Rus sosyal-emperyalizmının uşağı karşı-devrimci T"K"P —henüz TB"K"P'leşmeden—, bugün Kuzey Kürdistan'da esasta mılliyetçi PKK önderliğinde gelişen Kürt milli hareketine, PKK'nın eylemlerı şahsında Türk hakım sınıflarının ağzı ile saldırıyordu. T"K"P, henüz TB"K"P'leşmeden önce çıkardığı bir bildiride:

! "Kürt halkına karşı şöve-
! nıst kampanyaların yürütül-
! düğü, sınır-ötesi askeri
! operasyonların militarizmi
! kışkırttığı koşullarda DE-
! MOKRASİYE GEÇİŞ TEHLİ-
! KELERLE YÜZYÜZEDİR"

diyor ve PKK'nın eylemlerının de bu geçişi tehlikeler karşısında bıraktığı teziyle ortaya çıkıyordu. Yani önerdığı yine, her zaman olduğu gıbı "provokasyon yapmamak", sakın ha! hakim sınıflara karşı onları kızdıracak saldırılara geçmemektir. Uslu uslu oturmak, köleliğı kabul etmektir. Bu arada T"K"P'li sosyal-faşistlerin desteğindeki Demırellerden Ecevıtlere, onlardan Erbakan'a, İnönü'ye uzanan bır cephe "demokrasi"yi kuracak, Sovyetler Birliği'nın de yardımı ve desteğiyle T"K"P iktidara yürüyecek... ve elbette Kürt halkının kaderı "tayın edilecek"tir. Şımdı Afganistan'da Afganistan halklarının kaderinin "tayin" edildiği gibi!

T"K"P denetimindekı "Türkiye Postası" daha açık konuşuyor: "Hakkarı'nın Uludere ilçesi Taşdelen köyünde yapılan katliam sonucu 14 kışının öldürülmesi üzerine sılahlı kuvvetler tarafından başlatılan saldırının Güneydoğu Anadolu'yu aşarak sınır ötesinde sürmesıne tepkiler sürüyor."

Bu gazetenın kendıne "Türkıye Postası" demesı, kendı kendıne haksızlık etmektir. "Sahibının Sesi", "Hakıki Türk Postası" vb. bır isım daha yakışır!

*

Sadece karşı-devrimci Rus sosyal-emperyalıstı uşağı T"K"P değil; PKK duşmanlığı ile gözleri dönmüş, Marksizm-Lenınızm adına konuşan bir dizı oportünist güç de bu düşmanlık ıçinde, PKK'nın mücadelesinde varolan, milli zulme karşı çıkan demokratik özü görmeyerek ve onun yanında açık tavır almayarak, Türk şövenizminin alanı içinde hareket etmeye devam ediyorlar.

HK oportünistleri, "Emeğin Sesı"nde ve yurtdışında yapılan eylemlerde birçok halde, PKK'nın köy korucularını hedef alan eylemlerini de kınarken, T"K"P ile aynı paralelde hareket ediyor. "Unutulmasın ki, adına bölücü denenlerin çeşitli eylemlere başvurmasının nesnel temeli Kürt halkının boyunduruk altında tutuluyor olmasıdır. Bu nesnel temel ortadan kalktığında, bölücü eylemler de hayat bulmayacaktır" dediklerinde ise, bundan 16 yıl önce, kendilerinin değil, hakım sınıfların bölücü olduğunu ispatlama çabası içinde, en hakiki "Misak-ı Milli" savunucusu olduklarını ispatlamaya çalışan "Şafak" revizyonistlerinin hakim sınıflara "bölücülüğü bastırmanın" doğru yolu konusunda taktik verıcı konumunda duruyorlar.

Partızan menşevikleri, kıtle dernekleri seviyesınde bu sıyasetin propagandasını yapan "Mücadele" üzerinden, bır yandan "Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunma", diğer yandan ise PKK'yı yok sayma becerisini(!) gösteriyor. İKK'da da bir yanı ile PKK'nın bazı yanlış görüşlerine doğru eleştiriler getırirken, dığer yandan PKK'nın eylemlerini mümkun olduğunca küçültme ve bunlardakı mılli özü görmeme tavrı takınıyorlar, vb.

Bu menşevikler III. Konferanslarında PKK'yı "karşıdevrimci" genel değerlendırmesını onaylarken; Doğu Perinçek'in başını çektiği devlet yanlısı akımı "ara akım" olarak değerlendirecek denlı alçalarak, PKK düşmanlığının ne boyutlarda olduğunu sergilemışlerdır.

*

Son donemde, esasta sosyal-şöven konumda olan bır dizi örgütün Kürt sorununu keşfetmış olması, ajitasyonpropagandada bu sorunun birçok örgütün çalışmasının merkezinde durması, doğrudan doğruya Kürdistan'daki gelışmelerin; bu arada PKK'nın başını çektiği bir dizı eylemin sorunu güncel hale getirmiş olmasının sonucudur. Yer yer Kürt milliyetçiliğine göz kırpmanın, ona taviz vermenin de sosyal-şövenizm ile kökten çelişen bir yanı yoktur. Bu yüzden en şöven örgütlerin bile bugün artık çokça Kürt ulusunun haklarının savunucusu olarak ortaya çıkması bizi şaşırtmamalıdır. Öyle bir yere gelinmiştır ki, artık Türk faşist hakim sınıfları bile bır "Kürt sorunu"nun varlığını önemli ölçüde kabullenmek zorunda kalmışlardır. Onların "ilerici" akıl verıcıleri, artık Kürt sorununun varlığını kabul edıp, yeni "çözümler" aramak gerektiği yönünde propagandaya ve kamuoyu yaratmaya başlamışlardır.

"Kürt sorunu" 19 Ocak'ta, 12 Eylül sonrasında ilk defa hakim sınıfların parlamento ahırında dıle gelmiş ve büyük gürültü koparmıştır. Gürültüyu koparan gündem dışı konuşmasında SHP milletvekili M. Ali Eren'in söyledıkleri aynen şöyledir:

"Yasalarımız Doğuda farklı, Batıda farklı yorumlanmış ve uygulanmışlardır... Kendi dillerini konuşmaları yasaklanmıştır... (Laf atılması üzerine...) Eğer yüreğiniz varsa söylediklerimız yanlışsa gelir buradan yanıtlarsınız... Dışişleri Bakanı Yunanıstan'dakı ve Bulgarıstan'dakı Türklere yapılan baskılardan sözettı.. Biz demokratız, her zaman baskının karşısında olacağız. Türklere de baskı yapılmasına karşı olacağız... Ülkemizde de eğer azınlık milliyetlere baskı yapılıyorsa, onların ısimleri değıştiriliyorsa... sız de gelin buraya kınayın onu. Onu bekliyorum sizden..." (Cumhuriyet, 20 Ocak '88)

*

Bugün Türkiye'de hakim sınıfların bir kesimi gelinen yerde artık Kürtlerin —tabii millet olarak değil, kendıleri için en ileri noktada milli azınlık olarak— varlığını reddetmenin gelişmeler karsışında uygun olmadığını; Kürtlerin varlığını bile reddeden bir siyasetin uzun sürede ayakta tutulamayacağını ve böyle bir siyaset karşısında Kürt

Faşist Türk hakim sınıfları 1915 yılında Ermeni ulusu üzerinde gerçekleştirdikleri yüzyılın ilk soykırımı ıle kötü bir ün yapmışlardır. Bu soykırım Alman Nazi'lerine Yahudilerı yok etmede örnek olmuştur! Bugün de Ermeni düşmanlığı Türk faşıst hakim sınıflarının Türkıye işçi sınıfının ve ezilen halklarının bölünmüşlüğünü sürdürmek için kullandığı temel araçlardan biridır. Sovyetler Bırliği'nde gelişen olaylar karşısında Türk hakim sınıfları yeni Ermenı katliamlarının ıdeolojik hazırlığına girişmiştır. Ermeni milletinin yok edilmesi yönünde tarıhteki katliamı lanetlemek; yurtlarına dönmek ısteyenlerin bu en tabii hakkını savunmak; bugün Ermeniler üzerındeki güncel millı baskı ve tehditlere karşı mücadele etmek, tüm sınıf bılınçli işçilerin ve tüm devrimcilerin görevidir

milli potansiyelinin kontrolden çıkabileceğini görmüştür. Bunlar bu siyasetin biraz yumuşatılmasını, Kürtlerin varlığının kabul edilmesini ve "kalkınmada Doğuya öncelik" vb. sloganları altında, Kürdistan bölgesinin şimdiye kadar olduğundan çok önemli ele alınmasını, "Türkiye cumhuriyetinin devleti ve milleti ile bölünmezliği" ilkesinin şimdi gelinen noktada yalnızca "kırbaç" ile korunamayacağını; kırbaç'a biraz da şeker eklemek gerektiğini; Kürdistan'ı açık askeri işgal altında tutma görünümünün "Batılı dostlar gözünde" demokrasi açısından da hoş olmadığını" vb. savunmaktadırlar.

Açıktır ki, onları bu noktaya getiren, insanseverlikleri, Kürtlerin milli hakkını savunmak vb. değil; kendi sınıf çıkarlarının uzun vadede ancak bu şekilde savunulabileceği düşüncesidir. Kendini bir olgu olarak dayatan Kürt milli uyanışı ve direnişi ve bu direnişin potansiyel kitle temelinin büyüklüğünün görülmesidir.

Öncelikle PKK'nın sürdürdüğü mücadelenin şahsında kendini çok açık bir olgu olarak dayatan Krt milli direnişi karşısında, Kürt sorununun varlığını kabul etme ve "yeni siyasetler üretme" talebi, — tabii "T.C.'nin devleti ve milleti ile bölünmezliği"ni korumak amacıyla— legal sosyalistlerimizin dergilerinde birçok sahte sosyalist tarafından savunulduğu gibi; M. Ali Birand vb.leri tarafından günlük boyalı basında da tonu giderek artan bir şekilde seslendirilmeye başlanmıştır.

M. Ali Eren'in konuşması işte hakim sınıfların bir kesiminin Kürt sorununda "yeni politika" arama-üretme talebi çerçevesi içinde bir konuşmadır.

M. Ali Eren'in konuşması, gerçekte Kürt ulusunun varlığını ve onun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını reddeden, Türk şövenizminin sınırları dışına çıkmayan, "tabu yıkma"yı ancak bu tabunun sınırları içinde ele alan bir konuşmadır. O soruna hakim sınıfların tüm kesimlerinin temel bakış açısı ile, T.C. devletinin varolan sınırlar içindeki bütünlüğü bakış açısı ile yaklaşmaktadır. Bu bütünlüğün daha iyi nasıl korunabileceği konusunda görüşler getirmektedir. Ama bu bile, çok hassas olan bu noktada, hakim sınıfların sözcülerinin büyük çoğunluğunun korkunç bir tepkisi ile karşılanmaktadır. M. Ali Eren'in bu konuşması karşısında Meclis ahırı iyice karışmış; küfürleşmeler, karşılıklı hainlik, bölücülük suçlamaları, susturma tehditleri seslendirilmiştir. Ve evet sözkonusu konuşmanın Meclis dışında yayınlanmaması için de Meclis karar almıştır. Bu aptalca karar bile, hakim sınıfların Meclis ahırındaki siyasetçilerinin Kürt/Kürdistan sorunundaki acizliğinin, paniğinin açık ifadesidir.

Bu konuşma, bütün olarak Kürt milletini karşısına alan yeni bir şövenist kışkırtma kampanyası için de hakim sınıfların bütün basın-yayın araçları tarafından kullanılmıştır.

Daha sonra M. Ali Eren, partisi SHP'nin zorlaması ile de, özür dileyen, yanlış anlaşıldığını açıklayan; Türkiye'de "tabii ki"(!) Türk/Kürt ayrımı olmadığı yollu bir açıklama yapmış; SHP başkanı İnönü de Türkiye'de Lozan anlaşmasına göre azınlık olarak yalnız Hıristiyan ve Musevi vatandaşları saymak gerektiğini belirtmiş; "Kürtçe, Arapça, Lazca veya başka dillerden konuşan vatandaşlarımız azınlık meydana getirmez" demiştir. Yani güya Sosyal-Demokrat (Siz sosyal-şöven/sosyal-emperyalist okuyun!) Halkçı (Siz halk düşmanı okuyun!) Partinin bugünkü resmi siyaseti, Kürtleri bırakın millet olarak kabul etmeyi, milli azınlık olarak bile görmemektedir.

M. Ali Eren'in partinin genel siyaseti ile bu konuda da özde uyum içinde olan görüşleri, bu parti içinde de şimdilik küçük bir azınlığın görüşleridir. Ama Kürt milli hareketinin gelişmesi hakim sınıfların bu konudaki siyasetlerinde belli gözden geçirmeler yapacaklarını göstermektedir. Konuşma bu açıdan bir işarettir.

*

Kürt "sorununun" Kürtlere bulundukları alanlarda belli sınırlı milli haklar, mesela kültürel özerklik tanınarak "çözülmesi" ve varolan statükonun bu "çözüm" temelinde sürdürülmesi; emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin bir bölüm sözcüsünün de son dönemde dile getirdiği bir öneridir.

ABD Senatosunda bu "çözüm" üzerine görüşler üretilmekte; Batı Almanya'da, Batı Alman Savunma Bakanlığı denetiminde çıkan bir dergide, bu çözüm bir yazar adına açıkça savunulmaktadır.

"Heer" (Ordu) dergisinin Kasım 1987 sayısında Günter Knabe adına çıkan bir yazı şöyle bağlanmaktadır:

"Sonuçta; NATO'nun oluşumuna esas olan özgürlük, demokrasi ve insan hakları gibi siyasi değer ve inançların korunması, Türkiye'nin de Kürt sorununu barışçıl bir biçimde çözeceğini umut etmek için sebeptir.

İnsan en azından bir barışı ve Kürtler için kültürel bir otonomiyi arzu ediyor."

Emperyalistleri de bu şekilde konuşturan, gerçekte yükselen Kürt ulusal mücadelesidir.

*

Türkiyeli Marksist-Leninistler İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın şahsında bundan 16 yıl önce bu konuda tavırlarını şöylece ortaya koymuştur:

MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN MİLLİ MESELEYLE İLGİLİ GÖRÜŞLERİNİN ÖZETİ:

Marksist-Leninist hareket, bugün Türk hakim sınıflarının Kürt milliyetine ve azınlık milliyetlere uyguladığı milli baskıların en amansız ve en kararlı düşmanıdır; milli baskılara, diğer diller üzerindeki baskılara, milli imtiyazlara karşı en önde mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılma ve bağımsız bir devlet meydana getirme hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanır ve savunur. Marksist-Leninist hareket, devlet kurma hakkı konusunda da imtiyaza karşıdır. Halk demokrasisinin en temel ilkeleri bunu zorunlu kılmaktadır. Aynı zamanda Türk burjuva ve toprak ağalarının Türkiye'deki azınlık milliyetlere uyguladığı şimdiye dek görülmedik milli baskılar da bunu zorunlu kılıyor. Bu aynı zamanda bizzat Türk işçilerin ve emekçilerin özgürlük mücadelesi tarafından zorunlu kılınmaktadır, çünkü onlar, Türk milliyetçiliğini yıkmazlarsa, onlar için kurtuluş imkansız olacaktır.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, 'bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder'. Marksist-Leninist hareket, tasvip etmediği bir ayrılma kararında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar, milletin kendi iradesiyle tespit edilmelidir. Bu, çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınların karşılıklı güveni, sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zorunludur.

Marksist-Leninist hareket, genel olarak ezilen milliyetlerin ve özel olarak Kürt milletinin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler; ezilen milletin milli hareketindeki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler.

Marksist-Leninist hareket, Kürt milli hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarına karşı da, Kürt proletaryasının ve emekçilerinin sınıf mücadelesini yürütür ve yönetir. Kürt burjuva ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemlerine karşı, Kürt işçi ve emekçilerini uyarır. Marksist-Leninist hareket, çeşitli milliyetlerin burjuva ve toprak ağası sınıflarının kendi üstünlükleri için giriştikleri mücadeleler karşısında kayıtsızdır.

Marksist-Leninist hareket, milli baskılara karşı mücadeleyi toprak ağalarının, şeyhlerin, mollaların vb. durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında olanlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk hakim sınıflarıyla işbirliği yapan Kürt büyük feodal beylerinin, din adamlarının, büyük burjuvalarının, işçileri ve emekçileri bölme çabalarını, el altından Türk burjuva ve toprak ağalarıyla, bütün milliyetlerin emekçi halklarının aleyhine dalavereler yürüterek işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını, çoğu zaman milliyetçi sloganlarla örtbas etmeye çalıştıklarını bilmektedir ve bunlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar.

Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder. Çünkü değişik milliyetlerin işçileri ve emekçileri, uluslararası sermayeye ve gericiliğe karşı ancak bu şekilde başarılı mücadele yürütme imkanına kavuşur; bütün milli-

yetlerin toprak ağalarının, din adamlarının ve burjuva milliyetçilerinin propagandasıyla ve gerici özlemleriyle ancak bu şekilde başarıyla mücadele etme imkanına kavuşur.

Marksist-Leninist hareket, ülkemizde her milliyetten burjuva ve küçük-burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen "kültürel-milli özerklik" planını kesinlikle reddeder. Çünkü bu plan, bir tek devletin eğitim işlerinin milliyetlere göre bölünmesini önermektedir; böylece, her milliyetin işçi ve emekçilerini, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları manevi bakımdan köleleştirmeyi hedef almaktadır. Dolayısıyla, hem demokrasi açısından, hem de proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından son derece zararlıdır.

Marksist-Leninist hareketin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde milli meseleye getireceği çözüm şudur:

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milliyetlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiçbir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası, herhangi bir milletin, herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun bileşimi vb. temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir.

Milli meseledeki temel şiarımızı bir kere daha tekrarlayalım:

"Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi."

(İbrahim Kaypakkaya: "Türkiye'de Milli Mesele", Seçme Yazılar, s.256-259, Ocak Ya.)

ÖTEKİ ÇÖZÜM ARAYIŞLARI VE KÜRT MİLLİYETÇİLERİ

Bugün mücadelenin yoğunlaştığı Türkiye- ve Irak-Kürdistanı'nda savaşan örgütlü güçlerin ideolojik-siyasi nitelikleri burjuva milliyetçidir. Irak Kürdistanı'nda denetimi elinde tutan milliyetçi Kürt örgütleri KDP ve KYB, Kürdistan'ın bu parçasında "özerklik" peşinde koşuyorlar. Türkiye Kürdistanı'nda mücadelenin başını çeken PKK, Kürdistan'ın bütün parçalarının birliği temelinde ayrılıp ayrı devletini kurmaktan yana görünüyor...

Gelgelelim PKK'nın pratiği, savunduğu bu programatik görüşlerle de uyum göstermiyor. "Ulusal bağımsızlık" şiarını bayrağına yazan ve kendi dışındaki nerdeyse tüm güçleri "hain" veya "sosyal-şoven" ilan eden PKK; bugün dünyada ulusal bağımsızlığın en büyük düşmanlarından biri olan Rus sosyal-emperyalizmini "sosyalist güç" olarak tanıtıyor. Afganıstan halklarına karşı Rus sosyal-emperyalizminin emperyalist savaşını alkışlıyor!

Dört parçanın birliği temelinde ayrı devlet kurmayı savunan PKK, Kürdistan'ın öteki iki parçasını gaspetmiş olan Suriye ve İran faşistlerine karşı tavır takınmadığı gibi, tersine onlarla bugüne dek sürdürdüğü "taktik ittifakı" "stratejik ittifaka" dönüştürmenin hesaplarını yapıyor!

İran hakim sınıflarının Mahabat Kürt Cumhuriyeti'ni nasıl yıktıkları yakın tarihin belgeleri arasındadır.

Barzani'nin önce faşist Şah rejimi ile, sonra Irak Baasçıları ile işbirliğinden elde ettiği sonuçların dramatik etkisini Kürt ulusu hala yaşıyor.

Faşist Şah ile faşist Humeyni arasında niteliğe ilişkin bir fark mı vardır?

Güçler dengesi açısından bakıldığında; ortamı oluştuğunda, faşist Şah'ın Barzani'ye yaptığını Humeyni de "Apo" ya yapmaktan çekinmeyecektir!

Hem özerklikçi KDP ile KYB, hem de PKK tarafından öne sürülen talepler, bu örgütlerin önderliğinde hayat bulabilir. Bütün zorluklara rağmen, bunun yolu açıktır. Çünkü sorun, bir ulusun benlik ve devlet bağımsızlığı sorunudur.

Gelgelelim, çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Böyle bir çağda, proletaryanın önderliği dışında gerçekleşecek bütün devrimler, üstyapıda elde edilecek siyasi başarıların ötesine geçemeyeceği gibi; bu tür devrimlerin başını çeken sınıflar daha işin başında (devrimden önce) şu ya da bu emperyalist gücün güdümünde hareket etmekten ve devrimden sonra da o emperyalist güçle binlerce bağ ile bağlanıp onun kulu-kolesi olmaktan kurtulamayacaktır.

KDP ve KYB'nin yakın geçmişte yaşadığı ve aynı zamanda Kürt ulusuna yaşattığı siyasal ve toplumsal dramlar bunun en çarpıcı kanıtlarıdır.

Yine KDP, KYB ve PKK'nın bugün (ikinci-üçüncü elden) sosyal-emperyalistlere yaslanma ve kur yapma çabaları, özerklik ya da ayrı devlet taleplerinin gerçekleşmesinden sonra, Kürt proletaryası ve emekçi yığınlarının yaşamak zorunda kalacakları toplumsal dramın habercisidir.

Sorun bir başına Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu ile sınırlanamaz. Kuşkusuz ulusal kurtuluş hayati derecede önemlidir. Ama asıl sorun, Kürt proletaryası ve emekçi kitlelerinin sosyal kurtuluşudur.

Komünistler ulusal sorunun çözümünü sosyal sorunun çözümüne bağlı olarak ele alırlar! İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüklerini kurdukları şartlarda, Kürt ulusu kendi özgür iradesiyle, isterse Türk, Arap ya da Fars proletaryası ve emekçileri ile tam hak eşitliği temelinde bir arada; istemezse ayrılıp kendi bağımsız ve özgür (ama gerçekten özgür) devletini kurarak yaşayacaktır.

Milliyetçi örgütler, kısa dönemde (siyasal açıdan) başarılı olsalar bile, Kürt proletaryası ve emekçi yığınlarının enerjilerini milliyetçi kalıplara dökerek sağlayacakları başarıyı, eninde sonunda sosyal-emperyalizme ya da emperyalizme teslim etmek zorunda kalacaklardır.

Gerçek kurtuluş bu değildir!

1 Mayıs Kürdistan'da bahardır...Bahar, uyanma, yeniden canlanma, yeşerme ve kök salmadır... Kürdistan'da Newroz'un doruğudur Mayıs... Mayıs diriliştir... direniştir...

Kürdistan toprağı uyanıyor. Zamanıdır... Çünkü 1 Mayıs... Çünkü bahar...

Kürt ulusu uyanıp ayağa kalkıyor.. Kıvamıdır...

Ne İskender takmışım
Ne Sultan Murat,
Oğullarım kızlarım var,
Her biri cihan parçası.

Acının ekmek, ağıdın katık olduğu bu diyardan bir ulusu söküp atmak kimin haddine!

Bağımsızlıktan ve özgürlükten başka hiç birşeyin dindiremeyeceği bu acılar, acıların kaynağı olan faşist Türk devletine karşı çoktan sonsuz bir kine dönüştü. Kürt halkı, dozu her gun biraz daha artan acılarıyla beslenen kinini faşist Türk devletini yıkma mücadelesinde; Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletaryasının önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinde yenilmez bir güce dönüştürmeyi bilecektir!

Halklar hapishanesinin yıkılmaz sanılan duvarları yerle bir edilecektir!

Li ser biryarên konferansa rêxistinî -IV-

Seksiyona Kurdistana Bakur

Ev gêhiştina bi Marksîzm-Lenînîzmê ve nakok dibe -akama tekoşîna ku PKK dide jî di nav hereketa şoreşa Kurdistana Bakur, Tirkiyê de, dı salên dawî de hîn jî zêde xwe di rengê rêberdanîkê de girtiye. Di destpêka ku PKK tekoşîna xwe bi awakî eşkere wergerande rabezandina çekdarî, yên ku çalakîyên wê weke "provokasyon" hêja dikirin, di akama dîtina wergerandina tekoşînê bi pivajokake dirêj û bi geşbûna rêxistinî ya PKK jî, tewrên xwe guhartin, dest biçêkirina teoriya "du şoreşan cûde" kirine. Ji vî tewrî re numûneke herî baş, yên ku bi salan e "cenga gel", teoriya "şoreşek"ê diparêzin, yên ku ji TKP/ML veqetiyan û navê "Devrimci Partizan" girtin, ev in. Ji bo ku armanca gotara me ne tewrên cûre cûre rêxistinan derxistina holê ye, em vê gavê xwe weke numûne didin û bisînor dikin.

Hevrê Stalin, ji ber eynîbûna mercên polîtîk û dijmin, divê navê partiyê çi be, usa derdixe holê:

"Ji berê her tiştî, divê bê bîranîn ku Partiya Sosyal Demokrat ya ku li Rûsyê çalakiyan nîşan dike, ji xwe re dibêje Partiya Sosyal Demokrat li Rûsyayê (ne Partiya Sosyal Demokrat ya Ûris). Ev ji me re bi awakî vekirî nîşan dike ku di bin ala wê de ne tenê proleterên Ûris, proletêren ji hemû mîlliyetan di bin ala xwe de kom dike, ji bo vê sedemê jî, ji bo ku çîtên netewî ku navbera van netewan de hatine daçikandin bên hilkirin, diyar dike ku hemû pêşigirtin bên girtin."

(Stalin, Cild 1, rûpel 56, weşanên Inter).

Yê me jî, em ji xwe re dibêjin *Partiya Komunist/Marksist-Leninist (Bolşewik) ya Tirkiyê*, û nabêjin *TKP/ML(Bolşewik) ya Tirk*, bi nav dike ku e şkere ye, proleterên (komunistên) Tirkiyê yên ji hemû milletan û milliyetan tê de digêhinhev jî. Ji vê binavkirinê re ji hinek netewekarên Kurd û ji cûre cûre rêxistinan rexna "ji bo ku sînorên misak-i milli derbaznabin, hûn di pozisyoneke şovenîst de ne", ji bingeha bi sererû li pirsê nêrînê, ji netwekarîyê û ji xwe di nava netewekariyê de girêdanê de tê û bi vî awayî xwe berbi Lenin û Stalin jî dike, rexneke çewt e. Lenin ji bo xala derketinê di nava welatên pur netewayî de çi ye, vê tespîtê dike:

"Di Rûsyayê de, dewleteke mîlî, serxwe û serbixwe sazkirin, heta niha, cûdatiya yek netewê, ya netewa mezinaRûs mabû. Em proleterên Rûs, tu cûdatiyekê naparêzên û em vê cûdatiyê jî naparêzên. Em di şerkirina xwe de dewleteke bêlu ji xwe re bingeh digrin; em di nava wê dewleta bêlu de karkerên ji hemû welatan dikin yek; em qet geşbûneke taybetiya netewî nikarin biparêzên, em di hemû rê û olaxan de berbi hedefa xwe ya çînî dimeşin (abç). *Lê belê em, dij her cûre netewekariyê şer ne kin, ji bo wekheviya cûre netewan şer ne kin, em nikarin berbi wê hedefê rê bigrin..."*

(Lenin, Mavê çarenûsî, rûpel 74, weşanên çep)

Hevdesaziya bihevra, ya ku xwedîbûna eynî dijminî pêwîst dike, di eynî zemanî de hevdesa-

ziya ji bo rizgariya netewa Kurd jî pêwîst e. Li Kurdistana Bakur, mercê bingeh ji bo sazbûna Kurdistaneke azad, di hevdesaziya bihevre ya proleterên ji cûre netewan û milliyetan re, di dijminê xwe yê ortax tunekirinê re derbaz dibe. Dijminê netewa Kurd jî li Kurdistana Bakur, dewleta faşîst ya Tirk e. Çeka bi tesîr ya tunekirina vî dijminî, ne cûda rêxistin danîn e, rêxistindanîna bihevra ye. Lenin di polemika bi Yurkeviç de pirsê usa datîne holê:

"... Mîrza Yurkeviç bi vî tewrê xwe dixebite ku, serketinê; ya ku wê sitembariya netewî bê îmkan bike, birastî hêza demokratîk perçe û bi vî awayî qels dixe, ne tenê bi gelemperî ji demokrasiya re, ji nehfa welatê xwe yê Ukrayna re jî ixanetê dike. Ger proleterên Rûsya-Mezin û Ukrayna bi hevre hereket bikin, Ukrayna azad dikare bibe rastiyek; bê yekitiya usa Ukrayna azad jî bê olax e."

(Lenin, wnd, rûpel 29)

Birastî jî yên ku dixwazin Kurdistaneke azad biafirînin, divê vê gihêştina Lenin bingeh bigrin. Û em jî, ji bo em vê gihêştinê ji xwe re bingeh digrin, Li Tirkiyê, ku dewleteke pirr netewi ye, riya tevgera bihevra ya proleterên hemû netewe û miliyetan danînê, di partîkê de yekbûnê diparêzin. Ev parastina me ne paraszineke nûh e jî. Hevrê İbrahim KAYPAKKAYA, sazûmankarê TKP/ML ev gihêştina hîn di 1972 de danî bû holê, ku em jî dom û rêvebirê wê yên rast in.

Hevrê İbrahim KAYPAKKAYA pirsgirêkê weha tesbît dike:

"... miliyetî wê çi dibe bila be, proleterya Tirkiyê yê zanyar wê ji bo ku girsehên karker û gundiyan di bin ala xwe de kom bike bixebite, wê ji tekoşîna çînî ya hemû çînên kedkar re pêşengiyê bike. Ewê dewleta Tirkiyê ji xwe re bingeh bigre, wê li Tirkiyê hemû karker û kedkaran yên ji hemû netewan di rêxistinên bihevra yên çînî de biyek e."

(İ. Kaypakkaya, Nivîsên Bijarte, rûpel 227, weşanên Ocak)

"Hereketa Marksist-Leninist, hevkelandina çîna karker û kedkarên din di dewleteke bêlu de, di rêxistinên yekgirtî de, di rêxistinên sendikî, kooperatifî, perwerdekarî ûwv de diparêze. Dij mêlên ku karker û kedkaran gor miletên wan di rêxistinên cû de kom dikin tekoşînê dike. ... (wnd. rûpel 258)

Ku em bikurtî bibêjin, yên ku di bin eynî mercên polîtîk de tekoşînê dikin, proleterên ji cûre cûre netewan û miliyetan ku xwediyê eynî dijminî ne, *di yek partikê de* hevdesazîbûn divê xala derketinê ya komunîstan be. Yên ku xwediyê eynî dijminî ne ji cû de cû de rêxistinan re parvekirin, di sêrî de ji tekoşîna proleterya ya çînî re û di eynî zemanî de ji doza azadiyê ya netewa û miliyên bindest re ixanetkirın e. Di mercên ku yekitî tê de tune, ji bo afirandina vê yekitiyê tekoşîn, divê tekoşîna bingeh e, ku bê birêvebirin. Riya çêkırına yekitiyê jî, di sêri de dişerê dij şovenîzma netewa serdest û dij her texlîd netewekariyê re derbaz dibe.

DI HEVDESAZÎDANÎNÊ DE DI BINGEHA PROGRAMEKÊ BIHEVRE Û GOR MERCÊN HERÊMÎ XWESERÎ

Hebûna eynî mercên polîtîk û eynî dijminî, ne cûre cûre stratejiyên şoreşê û cûre cûre programan, stratejiya şoreşekê û programeke bihevre pêwîst dike. Ji bo xwedîbûna stratejiya şoreşekê û programeke bihevre jî, hevdesazidanînê pêwîst dike. Lê belê, di bingeha programeke bihevre hevdesazîdanînê de, nayê mana ne berbiçavkirina ferqên cûrbecûr herêman.

Me li jor jî gehiştina hevrê İbrahim KAYPAKKAYA ya ku rast datîne holê nîşan da. Digel vê gehiştina wî ya rast, tişti ku hevrê İbrahim KAYPAKKAYA nexistiye holê, Pêwîstiya rêxistindanîneke ciyawazî, ya ku taybetiyên Kurdistana Bakur berbiçav dike ye. Di vê pevgirêkê de konferansa me ya rêxistinî ku di vî alî de xeta me pêşve dibe jî ev aliya ye. Hevdesaziya ku di bingeha programeke bihevre de û taybetiyên Kurdistana Bakur yên netewî dide ber çavê xwe, ne bi temamî di mana partiyeke cûde, cûde rêxistindanînek e, ne jî şiklê rêxistindanîna ku taybetiyên netewî yên Kurdistana Bakur paşçav dike ye.

Weke di bıryarê de jî şirove dibe, "Seksiyon... di hemû pirsgirêkên derheqa Kurdistanê de di çarçiva programa partiyê de xweser e." Dîtina ku di paş rêxistindanîna bi vî şiklî de ye, cardin xwe dide ser Lenin û Stalin.

Lenin di sernivîsara gotara xwe ya "Têzên li ser mafê çare nûsî" de, di têzên ku behsa wan dibe, di ya 8. de usa dibêje:

"8. Di vê rewşê de, hemû mercên aborî û siyasî yên li Rûsyayê, di hemû rêxistinên proleter de (rêxistinên siyasî, yekitiyên karkeran, kooperatîf, rêxistinên perwerdekirinê, uhw.) yên sosyal-demokrasiyê, karkerên ji hemû civatên-netewî, bê hoyan, bê ku her cûdatiyek bê kirin, yekiriniyê hewce dike. Divê partî bi awakî federetîf ne be, grupên netewî sosyal-demokratîk sazneke; divê die herêmeke bêlu de proleterên ji her civatên netewî bike yek, xebatên xwe yên propaganda û şiyarkirinê, divê bi hemû zimanên ku proleterên herêmê bikar tînin birêve bibe; divê şerê bihevre yê hemû proleran yên hemû komên netewî yê dij her babet cûdatiya netewî pêşve bibe, divê xweseriya rêxistinên partiyê yên cihkî û herêmî nas bike." (Lenin, Pirsgirêka-Netewî Û Şerên Rizgariya Netewî, rûpel 101, Weşanên Sol)

Hevrê Stalin ji, di gotara xwe ya bi navê "Marksîzm Û Pirsgirêka Netewî" de, di polemika xwe ya dij sosyal-demokratên Awistirya û Bundê pirsgirêkê usa dixe holê:

"Dijî rewşeke usa, yek rêya derketinê, hevdesazîdanîna ku xwe dide ser prensîbên navnetewiyê ye. Kombûna karkerên Rûsyayê yên hemû miliyetan di civakên tek û yekbûyî de, yekkirina van civakan di tek partîkê de - erk ev e.

Ev avakirina partiyê ya bi vî şiklî, xweseriyeke fireh ya herêman di nava tememiyekê de, ya di nava partiyê de, nake der, lê belê binavendîkirina wê bi hêsanî tê fahm kirin." (Stalin, "Marksizm û Pirsgirêka Netewî, Pirsgirêka Mêtingehan", rûpel 77, Weşanên Sol)

Şiklê hevdesazîdanîna RSDİP jî, di bingeha programeke bihevre û ya ku gor herêman xweseriyên wê hene de, li ser bingeha avahiyeke rêxistiniyê bilind bûye. Em jî, ku ji xwe re nimûne digrin û xwe didin ser, şiklê hevdesazîdanîna partiya Bolşevîk e. Partiya Bolşevîk, ku nimûna herî birqonek ya hereketa komunîst ya dinê ye, ya her kesên ku di îdîa komunîstbûnê de ne, ji xwe re nimûne girtin jî, rastiyeke pêwîstiya dirokê ye.

DI VÊ XALÊ DE PIVAJOYA GEŞBÛNA DÎTINÊN ME

Me got, aliyê konferensa me ya rêxistinî ku xeta me pêşve dibe, taybetiyên Kurdistana Bakur dayîna ber çav, di bingeha programeke bihevre de û lê belê pêwîstiya derxistina holê ya hevdesazîdanîneke ji herêmên din bi ferqî ye. Ê erê, tewrê me di dema heta konferensa me ya rêxistinî çi bû? Heta vê derê çawa hatiye? Pêwîste ku bi kurtî ji van pirsan re jî şirovekirin bê dayîn.

Di vê pevgirêkê de kirûyên esas yên ku divên bên tesbît kirin ev in: Piştî ku em ji TKP/MLê, wek TKP/ML(BOLŞEVİK) veqetiyan, ramana seksiyonê cara ewlîn, di rexne û pêşniyaran de ku ji bo pêşkeşkirina biryara pêşniyarî ya konferansa II. bûn, bi vî awayî hatibû anîn: *"divê li Kurdistana Tirkiyê piyek (seksiyon) bi merkeza partiyê ve girêdayî bê çêkirin. Di qasî ku îmkan dest didin, divê di vê barê de here pirsporiyê." (Bolşevik hêjmar 3, rûpel 73)*

Bersîva ku komîta merkezî ji bo vê pêşniyariyê, ya ku mebese gotinê bû, da jî ev e: *"Pêşniyariya seksiyonê: Pirsgirêkeke ku divê di dema pêşiya me de li ser bê danûstandin. Bi prensîbî ne çewt e." (and., rûpel 74)*

Ango komîta me ya merkezî ya wê wextê, neçewtbûna seksiyonê bi prensîbî û lê belê ji bo bê şirovekirin, divêtiya danûsitandinê daye kirpkirinê. Wê demê di danûstandinan de yên bi rêxistinên ku em bi hev re bira bûn MLPÖ (Partiya Marksist-Leninist ya Awustiriyê), GdS (Dijî herikê) û WBK (Komunîstê Berlîna Rojava) pirsgirêkeke ku çiqas dernedikete pêş bû jî, bi vî an jî bi wî awayî li ser bi aliyên cûrbicûr hatibu sekinansdin. Misal: di pevgirêka bikaranîna raveya "Anadola Rojhilat" de, di danûsitandina vî ciyı de, ev tesbîta hatiye kirin:

"... Ji bo ku ev rava cardin jî hebûna pirsgirêka netewiyê û ya ku di avakirina partiyê de pirseke pirr girîng e, li herêma Anadola Rojhilat, bi eşkere naxîne holê, di şûna bikaranîna wê de, gor me gotina "herêma Kurdistan" bin rast xuya dike. Li ciyê ku em îro hatinê, li herêma Kurdistanê û li herêmên ku kêmnetewan mîlî lê pirrin; ji me re, sazbûna partiyeka ku van taybetiyan dide ber çavan, li herêman mili sîstema "xweseriya herêmî" pêktîne rast xuya dike." (Bolşevik hêjmar 13, rûpel 65)

Li ciyê ku pirsgirêk hatiyê, li cem bi şiklê rêxistina holê, kêmasiyên me jî bi vî awayî danîne meydanê:

"Di vê pevgirêkê de kêmasiyên me, «li herêmên mîlî» divê di derheqa sazbûna partiyê çawa be, di nava temamî partiyê de pêştî danûstandineke kolektif, negihêştina dîtineke me ya vebirrî nebû. Ji xwe, pêşniyariya hevdesazîdanîna «seksiyonê» li herêma Kurdistanê, him di dema amedekirina konferansa II. ya TKP/MLê, him jî dû re ji aliyên cûrbecûr hevrêyên me hatiye parastin. Nehatîbûna pirsgirêkê bi ferisandineke vebirrî. Bi tu şiklekî bi îfada «şovenîzma-sosyal», «şovenîzma-Tirk» ûw. nikare bê wesfîn." (Bolşevik hejmar 13, rûpel 66)

Di rapora çalakî ya komîta merkezî de ku pêşkeşî konferansa III. bû, gava li ser pirsgirêka erka dubendî danûstandin dibû, ev laperîna usa tê xuyakirin:

"Lê di rewşa pêşveçûneke usa de (gava ku rêxistinên herêmî yên "mîlî" tên damezirandin) erka bingeh di tekoşîna dijî netewekariyê de ya rêxistina ku di her herêma mîlî de ye -ya hemû endamên wê ji kîjan miletî dibe bila bibe-, wê tekoşîna dijî netewekariya wê herêmê be." (Bolşevik, hejmar 9, rûpel 75)

Ji vî beşê rapora çalakî ya komita merkezî re di Konferansa III, de tu rexnek nehatiye.

Di nava pêşveçûna pêvajoyê de, her ku diçe derdikeve der û zelal dibe, dîtina Seksiyona Kurdistana Bakur, berî konferansa rêxistinî, bi şiklê xwe yê herî vekirî di konferansa partiyê ya awarte I. de li holê hatiye danîn. Gava ku li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rewş li holê tê danîn, bi parekî ev tesbît û pêşniyarî hatiye anîn:

"... Bi taybeti li Tirkiyê ji herêman herêmeke herî mihîm (têkilî bi tewgera Kurdistanê ya netewî re) herême ji bo pêkanîna îtifaqa karker-gundiyan ku îtifaqa bingeh ya şoreşê ye û ji aliyê din ve di vê herêmê de ku herêmeke pêşde diçe, di herî serî de ji bo bi cîhbûnê xebatkirin û ji bo têkûzkirina hebûna têkiliyan divêtî tê ramandin; ji bo vê jî eşkere ye û divêtbû ku beşekî herî mezin yên qadroyan di merkezên mezin yên sanayiyê de, li wê derê jî divêtbû ku berê wan bida pavlîkên mezin; hindik be jî, beşekî wan jî yên ku bi taybetî Kurd in li Kurdistana Bakur, ew jî tebî li ciyên heri pêşdeçûyî de ji niha ve bi cîhkirin, ji bo sazkirina seksiyona Kurdistanê avêtina gavên nêrbaran bêlu kir. Divê hindikbûna hêza me jî bê berçav kirin, divê di vê herêmê de xwe bi payina çêkirina pirr tiştan ve bernedin, car din jî di bin rêya vê perspektifê de divêtiya avêtina gavên nêrbaran ramandin, divê li ser pirsgirêkê bi gelek aliyan ve heta konferansa rêxistinî bê danûstandin û wî got, ya rast, di konferansa rêxistinî de ji bo bê gıhêştina ferisandinê ev e." (Bolşevik, hejmar 21, rûpel 220)

Di nava amedekirina konferansa rêxistinî de, li ser vê pêşniyariya ku hat berbiçav kirin hat danûstandin û biryara hat standin û me ji raya şoreşger re jî bi bêlgan ve pêşkeds kir, ev pirsgirêka ji aliyê konferansa ku îdara partiyê ya herî bilin temsîl dike ve hatiye ferisandinê. Ango di vê mebesê de, di xistina pirsgirêkê ya holê de, pêvajoya pêşdeçûnê bi kurtî ev e.

DI MESELA MÎLÎ DE ERKA DUDUYÎ Û ÎFADA WE YA RÊXISTINÎ

Pêştî me seyra geşbûnê danî holê, hinekî jî em li ser peywendiya erka duduyî di pirsgirêka netewî ya seksiyona Kurdistana Bakur de bîsekinin. Marksist- Leninist, gava li ser pirsgirêka netewî danûstandin dikin, ji bingeha nêrîna cûdakirina netewan wek yên serdest û bindest de dikevin rê. Ji ber ku ji vê nêhrîna bingeh di derdikevin rê, ew mafên netewên bindest yên veqetin û ji bo xwe dewlet çêkirinê li herî jor digrin û bê qeyt û bend diparêzin. Bi parastina vî mafî ve, yekbûna proleterên hemû netewan kirin, ne tiştên ku lihevnayin, bi dijaneyiya temamî, du aliyên enternasyonalîsta proleter ya ku hevûdu temam dike ye.

Di vê barê de Lenin usa dibêje:

"Di jiyana rast de Enternasyonal, ji karkerên ku li netewên serdest û yên bindest parvebûn e, pêk tê. Eger çalakiya Enternasyonalê yekitî be, divê propaganda wê ji bo herduyan ne eynî be. Divê em pirsgirêkê, yekitiya rast (ne yekitiya Dühringvanan) di bin ronahiya materyalîzma Marksizmê de usa bibînin." (Karîkatorê Marksizmê, rûpel 67)

Ne eynîbûna propaganda ku ji bo karkerên netewên serdest û yên bindest bê kirin, erka karkerên netewa serdest û yên netewa bindest jî -her çiqas herdu jî ji yekitiya enternasyonal re xizmet dikin- tê mana wê nikarebûna eynîbûnê. Erka duduyî ku gotina wê dibe, Lenin usa datîne holê:

Perwerdekariya enternasyonalî ya karkerên welatên serdest, pêwîst e, berî her tiştî, divê parastina prensîbên azadiya welatên bindest û veqetandina wan naverok bide. Ku ne be,

tiştek bi navê enternasyonalîzmê wê li holê nemîne. Sosyal-demokratê netewa serdest yê ku vê propagandayê nake, emperyalîst û virtoq hesibandin, heq û'erka me ye. Berî pêkanîna sosyalîzmê, gumana rewşa veqetinê ji hezarî yek be jî, ev daxwaza daxwazeke ferzin e.

"Erka me li hember cûdayiyên netewî li cem karkeran "bêpêwendiyînî" geşkirin e. Ev, nabe behsîn. Lê ev, "bêpêwendiya" ku ilhaqer diparêzin nîn e. Endamê neteweke serdet, li hemper pirsgirêka, ew perçekî dewleta xwe, an yê dewleta cîrana pêk anîye, an jî bi serbixwe ye, ne serbixwe ye, gor mêlên netewên biçûk, divê dikaribe "bêpêwendî" bimîne; ger ew, nikare "bêpêwendî bimîn e", ew ne sosyal-demokrat e. Ji bo karîbûna sosyal-demokratekî enternasyonalîst, divê bi tenê netewa xwe ne pojîne. Divê karibe nehfa hemû netewan, azadiya wan û wekheviya wan, ji ser ya netewa xwe re bigre. "Di teoriyê de" herkes di vê xalê hemfikir e; lê di pêkanînê de, bêpêwendiya xwerû ya îlhaqeran tê nîşandin. Koka xerabiyê di vê derê de ye.

"Ya dijayetiya vê, sosyal-demokratê neteweke biçûk, divê giraniya merkeza ajîtasyona xwe bîne ser gotina dawiyê ya formula me ya gelemper; "qebûlkirina yekitiya aza" ya netewan. Ew, bi enternasyonalîstî bê ku pêşta xwe bigerîne erkên xwe, dikare him aliyê serxwebûna siyasî ya netewa xwe be, him jî dikare aliyê yekitîdanîna netewa xwe bi dewleteke cîran (x, y, z. ûwv) re be. Lê ew, divê di her rewşê de dijî sertengiya netewa biçûk, dijî di xwe di nava xwe de girtinê şerîn bide, divê yekpareyi û gelemperiyê bide berçavê xwe, divê taybetiyê bi nehfa gelemperiyê ve girêbide.

"Yên ku li pirsgirêkê bi kûrayî ne kolane, îsrarkirina sosyal-demokratên netewa serdest di "azadiya veqetandinê" de û berxwedana sosyal-demokratên netewa bindest li ser "azadiya yekbûnê", difikirin ku nakokî ye. Lê ku hinekî difikirin, tê fêmkirin ku ji bo gihêştina enternasyonalîzmê û ji rewşa îroyîn hereketkirin, ji bo ku meriv bigihêje pevkelandina netewan, rêyeke din tune û wê nikare hebe." (Lenin, "Mafe çarenûsî", rûpel 187-188, Weşanên Sol)

Erka duduyî ya ku Lenin li vê derê datîne holê, erkeke nêrebar e, li pêşiya me komunîstên Kurdistana Bakur-Tirkiyê sekini ye. Ji bo ferisandina erka ku gotina wê dibe, armanca me ya bingeh şovenizma tirk ya mezin e jî, şertê pêş yê pêkanîna yekitiya enternasyonal ya proleteran, tekoşîna dijî her babet netewekariyê, di vê nêrebarê de jî dijî netewekariya kurd jî tekoşîndan giringiyeke bêrev e. Tekoşîna dijî netewekariya netewa bindest li Kurdistana Bakur, yekitiyeke ji dêl ya karker û kedkaran yên netewên din bi birayên xwe yên ji çînên din ve, pêkanîna erka xurandina bendên netewî yên ku di nava milletan de hatine danîn, di vê pevgirêkê de ew erka seksiyona Kurdistana Bakur ya bi ewlîn e.Dîtina bingeh di çareserkirina pirsgirêka netewî de, hoyê pêş -ku nebe nabe- pêkanîna enternasyonalîzmê, divê bê qeyd û bend, *mafê netewên bindest yê veqetandin û dewleta cûda sazkirin bê parastin û yekitî û biratiya proleter û kedkarên ji hemû netewan bê pêkanîn e.* Ji bo vê jî, gava rêxistiniya derî herêma Kurdistana Bakur li ser "azadiya veqetandinê" îsrar dike, Seksiyona Kurdistana Bakur ya li Kurdistana Bakur jî li ser "azadiya yekitiyê" îsrar bike û di vî aliyî de xebatê bimeşîne; ji bo ku erka duduyî bi heq karibe bê cîh îfada di herêma rêxistinî ye.

EM ÎRO DIJÎ VEQETINÊ NE! LÊ YA KU EM XORIST Û BI PÊŞANÎ DIJ IN, YEKITIYA BI ZORÊ YE...

Fikra ku di paş hevdesazîdanîna seksiyonê de radizê, bi vê yan jî ne bi sînor e. Em her çiqas hevdesazîdanîna seksiyonê, di eynî zemanî de mafê çarenûsî, veqete û dewleta cûda damezirîne diparêzin jî; di nêrebarê de ku, em ne aliyê veqetinê ne, di çareserkirina pirsgirêka netewî de, em xweseriya herêmiyê diparêzin, belavkirina vê dîtinê li Kurdistana Bakur, piştî şoreşa bihevre ya proleter û tebaxên kedkarên Kurdistana Bakur - Tirkiyê, di awakî ku netewa kurd bi xwe biryarê bide de, pêkanîna pêwîstiya yekitiyê an jî ya veqetinê dixe holê.

Diyar e ku, yekitiya proleter u kedkarên cûrbecûr netewan, armanceka me ya ku em dixwazin bigihêjinê. Ji bo ku meriv karibe bigihêje vê armancê jî, mafê netewên bindest yê veqetinê û

cûda delet danînê, têxin herî serî, bê qeyd û bend parastin pêwîsti ye. Em jî vî mafî dixên herî serî û diparêzin û vê, ji bo pêkanîna yekitiya karker û kedkaran yên cûrbecûr netewan, *daxwazeke ferzîn* dibînin. Ne alîbûna me ya veqetinê bi nêrebarî, bi vebirî, neparastina me ya bi vî mafî ve nakok nabe. Bi nêrebarî ne alîbûna me ya veqetinê, me gotibû ku armanca me pêkanîna yekitiya karker û kerkaren e. Ê belê, tewrê me wê ger em di nava xebatên xwe, hevdesazîdanîna xwe de, ku em negihêjin vê armanca xwe û netewa kurd bi nêrebarî ji bo veqetinê di mercekî de biryar da, çi be?

Ji vê pirsê re jî bersîv hevrê İbrahim KAYPAKKAYA hîn di 1972 de dabû. Tewrê hevrê İbrahim KAYPAKKAYA usa ye:

"Mafê çarenûsî, divê bi pêwîstiya veqetiniya neteweke bêlu tucar neyê tevlihevkirinê. Hereketa Marksist-Leninist, pirsa veqetinê di her mesela taybet de bi nêrebarîn bi dest dixe, «bi yekpareyî ji bo pêşveçûna civakî û sosyalîzmê, ji bo nehfa tekoşîna çînî ya proletarya daraz û tayîn dike». Hareketa Marksist-Leninist, di biryareke veqetinê de jî ku teswîp nake, bikaranîna zorê, derxistina asteng û dijwariyan bi vebirî ve red dike. Divê sînor bi daxwaza millet bi xwe bê tesbît kirin. Ev, ji bo ewleya beramberiya girseyên karker û kedkarên ji cûrbecûr miliyetan, ji bo dostiya rast û yekitiya wan ya ji dil pêwîst e." (İbrahim Kaypakkaya, Nivîsên Bijarte, rûpel 256-257, weşanên Ocak)

Tewrê ku hevrê İbrahim KAYPAKKAYA li vê derê dixe holê, yek dîtinek rast, ku di lihevhatina Marksîzm-Leninîzmê de ye. Em vî tewrî bi tewrê Lenin ve jî rûberî hev bikin û lihevhatina wî bidin nîşan kirin:

"Em, dibêjin, sînor divê bi raya gel ve bên tesbît kirinê. Rusya, ji bo Kurlandê tu nekevî şer! Elmanya, ordiyên xwe ji Kurlandê bikşîne! Eve em, pirsa veqetinê bi vî awayî bi çareserkirinê ve girê didin. Proletarya nikare ser li zordariyê xe, ji ber ku ew, divê li ber bidestxistina azadiyê ya netewan nebe asteng. Ku şoreşa sosyalîst ji armancekbûnê derket û piştî ku bû rastiyek, şiyara «bimrin sînor» wê bibe şiyareke rast. Wê çaxê emê bibêjin «hevrêno werin cem me»." (Lenin, mafê çarenûsî, rûpel 208-209, weşanên çep)

Erê, dema ku netewa Kurd bi nêrebarî veqetin anî rojevê û rik kir, tewrê komunîstan wê tewrê jorîn bibe. Ger em aligirê veqetina netewan -bi hoyên nêrebar ve girêdayî- ne bin jî, em dijî her babet zora ku wê vî mafî bi asteng bike, ne. Ev dîtina, dîtineke tek rast e, ji bo gihêştina armanca -yekitiya enternasyonal- me. Niha jî em derbazî tewrê ser xweseriya herêmî bin:

DI ÇARESERKIRINA PIRSA NETEWÎ DE XWESERIYA HERÊMÎ

Dîtina di vê pevgirêkê de, her çiqas hevrê İbrahim KAYPAKKAYA di 1972 de dani ye holê jî; heta îro bi rastî û dirustî nehatıya danzanînê û propaganda wê ne hatiye kirin. Hevrê İbrahim KAYPAKKAYA, di pirsa netewî ya Kurd de, komunîst xwediyê erkeke çawane û çareseriya ku ew ji Çareserkirina vê pirsê re tîne usa ye:

"... Hereketa komunîst li Tirkiyê, ji bo girêdana çareserkirina herî rast, herî rind ya mesela millî di nava sînorê Tirkiyê de berpirsiyar e..." (İ. Kaypakkaya, Nivîsên Bijartî, rûpel 216, weşanên Ocak)

Û hîn dûre jî, naveroka vê bihewlbûnê weha datîne holê:

"Di sîstema diktatoriya gel ya demokratîk de, wekheviya hemû mîlliyetan û zimanen wê bê garantî kirin. Tu zimanekî mecbûrî wê neyê naskirin, ji gel re wê dibistanên ku tê de hemû zimanên dîmatî tên fêrkirin bên pêkanîn.

Zagona bingehîn ya dewleta gel wê xwedîbûna îmtiyazekî ji bo kîjan milletî be bila bibe û her tecawuzeke mafên kêmnetewîyên millî, bi vebrînî qedexe bike. Wê mafê çarenûsî ji bo her netewê bê naskirin. Ji bo ew hemû bicîh bên, bi taybetî xweseriya fereh ya herêmî û dageriya xwe xwe ya bi temamî demokratîkî herêmî pêwîst e. Sînorên van herêmên xweser û yên xwe xwe birêve dibin, li ser hîmê hoyên aborî û yên civakî, hevgihayiya mîllî ya gelhe ûhw . ji aliyê gelheya mehelî ve bi xwe wê bên tayîn kirin." (wnd. rûpel 259)

Divê em rastiya vê dîtinê û ya hevrê İbrahim KAYPAKKAYA, divê ku ramanên bingeh yên ku em pala xwe didinê jî têxin holê:

Lenin û Stalin, di her nivîsa ku tê ev pirsa dan û distandin, tewrên bolşevikan, bi mafê çarenûsî, bi mafê veqetin û dewleta cûda çêkirinê ve sînor kirine. Lenin dı gotara xwe ya *"Li ser polîtika netewî"* pirsê usa datîne:

"... Em sosyal-demokrat dijî her cûr netewekariyê ne û aliyê merkezetiya demokratik in. Em, di eynî zemanî de, dijî taybetîvaniya herêmî, netewakariya navçe ne jî; em, di baweriyê de ne ku, ger hemû vejinê din wekhev bûn, pirsên ku dewletên mezin, pêşveçûna aborî bi xwe re tînê û pirsên ku cenga proleter dij burjuva bi xwe re tîne, ji dewletên biçûk hîn bi serketinî wê karibin bı çareserkirinê ve girêbidin. Lê em, pêwendiyên ku pala xwe didin raya serbest û yên ku bi zorê ve nayên qebûlkirinê qebûl dikın. Her li kuderê, ku em pêwêndiyên bi zorê di nava netewan de bibînin, em, bê ku pêwîstiya veqetina her netewê were axaz kirin, ji bo her netewê mafê xweyê siyasî bi serbestî tayînkirin, ango mafê veqetinê bi ezîm, bê qeyd û bend diparêzın."

"Ev mafa parastin, naskirin û aliyê wî bûn, wekheviya mafê netewan parastin e, dijî pêwendiyên bizorê derketin e, kijan netewe dibe bira bibe, dıjî cûdayiyên wê yên sıyasî şerdan de û jı bo vê jî di navbera karkerên cûda cûda netewan de pêştgiriyeke temam ya çînî pêşvebirin e." (Lenin, Mafê Çarenûsî, rûpel 137, wedsanên çep, tırkî.)

Li vê nêzîkbûnê wêde jî Lenin di polemika xwe ya bi Rosa Luxemburg ve xwe usa nêzîkî pirsê dike:

"... wek di pirsên din de, di pirsa mafê çarenûsî de jî, xala ku em berî hertidstî pê ve mijûk dibin, di nava neteweke bêlu de, tayînkirina qedera proleterya bi xwe ye. Rosa Luxemburg, ji têkilîbûna vê pirsê jî reviyaya." (and. rûpel 92)

Di roja me de, di derheqa pirsa netewî ya Kurd li Kurdistana Bakur-Tirkıyê, beşek ji yên ku bi navê tewrên Lenin, pirsê bi tenê, mafê çarenûsî, aliyê veqetin û cûda dewlet çêkirinê digrin û menfatên proleter yên giştî, yên ku Lenin wan xala derketinê digre, berbıçav nekirin dike. Ev tewra ji bo rêxistınên Kurd, ji bo pê netewekariya xwe por bikin di rewşa bêkaranînê de ye. Yên ku xwe bi Marksist-Leninist û rêxistine Kurdıstana Bakur-Tirkiye bi nav dikin, bi şıklê cûrbecûr dixin holê: Hınek *"statejiya du şoreşan"*, hınek jî bi şiklê, divê pêwîste îro alîkariya *"veqetina netewa Kurd"* bê kirinê, diparêzin Ev nêzîkbûnan, dı xuyabûnê de, parastkarên Kurdistana Bakur bin jî, bi berê xwe yên esasî jî, sovenîstên Tirk û bi berê xwe yên din ve jî, dı pozîsyona netewekariya Kurd de bi cih dibin. Em, heta ku dewleta faşist ya Tırk bi erdê ve nebe yek; em dibêjın hoyên ku tê de lı Kurdistana Bakur netewa Kurd bi rastî qedera xwe bi serbestî tayîn bike nikarin bên amade kirin. Dewleta faşîst ya Tirk, piştê xurandina wê jî plana me, weke plana Bolşevıkan li Rusyayê. Em jo bo pêkanîna vê planê ajîtasyon û propaganda dikin.

Lenin di mektuba xwe ya 1913 de ji bo S.G. Schaumjan, plana Bolşevikan çi ye, bı şiklê, ku qet tu ci nade gotineke bi çewtî were fam kırınê, usa datîne holê:

"xweserî, ji bo sazbûna dewleteke demokratîk plana me ye. Veqetin bi vebirî ne plana me ye. Lê em, dewa bi hev re jıyanê jı netewan re, carnan pevgirêdanî wê jı piştî veqetina azad bi şiklê hîn mezin bibe, dijî paşverûtiya netewekariya Rusya Mezin ya bêhedî, em alikarê veqetinê ne!" (Rêza Leninizmê, Pirsa Netewî û Mêtêngehan, rûpel 54, Elmanî)

Ev tespîtên Lenin, ji bo yên ku îro divêtiya veqetina Kurdistana Bakur bi navê Marksizm-Leninizmê diparêzin jî bersîv e. Yên ku parastina me ya *mafê veqetinê* û lê belê neparastina me ya *veqetinê* weke pozîsyonek *"şovenistê Tirk"* dihesibînin; di bingeha van dîtınên wan de, ji Lenin re û Bolşevikan re jî *"şovenîstê Rus"* negotin, cilqiya wan bi xwe ye. Lê tewr û ceribandinên Bolşevikan, yên ku xwediyê nêzîkbûnên usa ne, jı menfatên çîna proleter durdikevin, bi diyarî datîne holê.

Bolşevik ku mafê veqetinê, ji bo pêkanina pêkanîna yekitiya proletaran, daxwazeke demokrasiyê ye, lewra were parastin jî hatiye paşçav kirin. Îro, yên ku mafê veqinê yê netewa Kurd,veqete dewleta xwe ya cûda çêbike, bi nêrebari "divê veqete" bi bersiv dıkın û yên ku ji

xwe re dibêjin em şoredsger in jî divê vî tewrî bigrin û axaz dikin, em bi Lenin bi bersiv bikin û nivîsa xwe bînin ser hev:

"Ji bo mafê veqetinê yê her netewê bi şiklê "erê" yan jî "na" bersivek xwestin, weke rabestineke pir "pratik" xuya dike.Bi rastî ev yawe ye; rabestineke usa, di teoriyê de, dîtineke metafizik nîşan dide, di pratîkê de jî, tê mana stuxariya proletarya li ber siyaseta burjuvaziyê. Burjuvajî her dem daxwazên xwe yên netewî derdixe plana pêşiyê. Vana bi vebirî dajo pêşiyê. Lê jo bo proleterya ev dxaxwazana, bi menfeatên şervaniya çînî ve girêdayine. Ji aliyê teoriyê de, veqetina netewekê ji neteweke bêlu yan jî wekheviya wê netewê bi neteweke din ve, temambûn yan jî netemambûna şoreşa demokratik ya burjuvaziyê pêş de dîtin ne mimkun e. Di herdu rewşan de jî ji proleterya ya ev tiştê muhîm, pêşdeçûna çîna xwe bi ewlekirin e. Ji bo burjuvazî tiştê muhîm, bivirkirina vê pêşdeçûnê û armancên netewa "xwe" xistina pêş yên proletarya ne. Lewra proletarya, daxwazkirina mafê tayinkirina qedera xwe, ger hêjayue gotinê be, bi aliyê wê yê negatif qima xwe tîne, û ji tu netewê re li ser pişta neteweke din dayina ewleyên mezintiyê nake, di vê barê de ji bo teahuta bide ranabe"(Lenin,Mafê Çarenûsî, rûpel 70-71, weşanên çep, tirkî)

Erê, ji evên ku me hemû danî holê, seksiyona kurdistana Bakur çi ye û ji bo çı pêwîst e, derdikeve holê. Ku em bi kurtî bînin ser hev, seksiyon, stratejiya şoreşekê, programeke bi hevre; hevdesazî danîna ku ev gereg dikin û di çareserkirina pirsa netewî de plana me, xweseriya herêmî, ku ev şiklekî hevdesazî danînê ye ji firawanbûna vê dîtinê li Kurdistana Bakur wê xizmet bike.

Em Komunîst, alîkarên yekitiya ji dil ya proleter û kedkarên cûrbecûr netewan û milliyetan li Kurdistana Bakur-Tirkiyê ne, ev daxwaz û xwastina me ye. Lê ji bo pêkanîna yekitiyeke ji dil, divê em yekitiya ku bi zorê çêbûye perçe bıkın û di vî alî de divê em kar bikin. Yekitiya heyînî ya bi zorê parçekirin û yekitiyeke ji dil pêkanîn jî, bibe û nebe, di parastina mafê veqetin û cûda dewlet çêkirinê ya bê qeyd û bend ya netewa bindest re derbas dibe. Em, vî mafî, weke her demê niha jî diparêzin, emê piparêzin jî! Di parastina vî mafî de, me ji pozisyonên şovenîstê Tırk û ji netewekarê Kurd cûda dike, pirsa netewî, bi şervaniya proleter ya çînî ve girê didin û bê qeyd û bend alîkariya aliyê demokratık yê tekoşîna rızgariya netewî dikin, nêrina proleter ya Marksist-Leninist ne wendakirin e. Him berî dij şovenîzma netewa serdest, him ji di eynî zemanî de dijî netewekariya netewa bindest, bibe nebe, bi vê dîtinê meriv dikare tekoşîneke rast bimeşîne û dikare yekitiya proleter û tebaxên kedkarên ji cûrbecûr netewan û mılliyetan pêk bîne.

Çareserkirineke pirsa netewî bi rastî jî bibe nebe di bingeha vê dîtinê de mimkûn e. Komunîst, dema ku mefê veqetinê û cûda dewlet çêkirinê yê netewa bindest bê qeyd û bend diparêzên jî, tekoşîna esas ku wê derxînin pêşiyê, tekoşîna proleterya ya çîna xwe ye. Rizgariya netewa Kurd jî, ancax dihoyên diktatoriya demokratik ya proleter û tebaxen kedkaran de wê derbasbûnê bistîne. Seksiyona Kurdistana Bakur xwediyê erka ku, proleter û kedakrên hemû netewan û mîlliyetan ku li Kurdistana Bakur dijîn, di stratejiya şoreşekê û di bingeha programeke bi hevre de di partîke merkezî de hevdesazîdanînê ye. Qasî ku ev erka anî cî jî "çîtên netewî yên ku di navbera milletan hatine daçikandin" (Stalin) hatine xurandin, proleterên Kurdistana Bakur-Tırkiyê qasî ku wê bibe, wê bîne nêkîka hev.

Seksiyona Kurdistana Bakur di eynî zemanî de, veqetina netewan û mafê wanê cûda dewlet çêkirinê diparêze jî, menfeata rast ya proleter û kedkarên Kurdistana Bakur bi hevre hereket kirinê dibîne û ji bo vê jî di çareser kirina pirsa netewî d xwediyê erka firawankirina dîtina xweseriya herêmiyê ye.

Dema ku van erkan bi cî tîne jî, îro wê hemû karê xwe bi berçavkirina SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEVIK bide meşandin. Lewra jî, di gava ewil de ku berê xwe dide beşê pêşeng yê çîna karker li Kurdistana Bakur, hoyên netewî yên herê jî dide ber çavê xwe û ji xebatên ku li herêmên din tên meşandin, divê xebateke cûda bêde meşandin.

WÊ GAVÊ DEST BI KAR BIKIN!
JI BO HILDANA ALA BOLŞEVÎZMÊ HÎN LI JOR!...

Örgütsel Konferans Kararları Üzerine IV :

Kuzey Kürdistan Seksiyonu

ÖRGÜTSEL Konferansımızın yerine getirdiği görevlerin neler olduğunu Bolşevik Partizan Sayı 46'da yayınlanan bir yazıda şöyle özetlemiştik:

"TKP/ML(BOLŞEVİK)'in parti içi ve çevresinde yoğun bir hazırlık sonrasında 1988 yazında gerçekleştirdiği birinci örgütsel konferansta, örgütsel inşanın özel sorunları üzerinde durularak ÖRGÜTSEL ALANDA BOLŞEVİKLEŞME yönünde atılacak somut adımlara temel olacak çok önemli ilkesel ve somut kararlar alındı." (Bolşevik Partizan Sayı 46, sayfa 8)

Sözkonusu kararlardan biri de, "Partinin Yapısı"nın tüzükte ortaya konan bölümünde "Kuzey Kürdistan Seksiyonu" bağlamında alınan karardır. Bu bağlamda eski tüzüğümüzü eleştirdiğimiz bölümde de şu değerlendirmeyi yaptık:

"Eski tüzüğümüz, Kuzey Kürdistan'daki örgütlenmeyi, diğer bölge örgütlenmeleri düzeyinde ele almakta; Kürdistan bölgesinin kendine özgü milli sorunlarının orada özel bir örgütlenme gerektirdiğini kavramamaktadır."

(Bolşevik Sayı 23, sayfa 14)

Eski tüzüğün bu yanlışını gidermek için, yeni tüzüğümüze bu konuda şu madde alınmıştır:

"TKP/ML(B), Kuzey Kürdistan'da, bölgenin milli özelliklerini dikkate alan seksiyon örgütlenmesi oluşturur.

– Kuzey Kürdistan seksiyonu, tüm Kuzey Kürdistan bölgesinde yaşayan tüm milliyetlerden komünistleri kendi çatısı altında örgütler.

– Seksiyon, parti programını ve parti siyasetini bu bölgede hayata geçirme yükümlülüğüne sahiptir. Kürdistan'la ilgili tüm sorunlarda parti programı çerçevesinde özerktir.

– Seksiyon merkezi, doğrudan doğruya TKP/ML(B) Merkez Komitesine bağlı olarak oluşturulur." (Bolşevik Sayı 23, sayfa 6)

Bu karar, örgütlenme sorunu yanında, Marksist-Leninistlerin ulusal soruna bakış açısını da gösterdiği için de önemlidir. Bu karar öncelikle egemen Büyük-Türk şovenizmine karşı ve bunun yanında ve buna bağlı olarak Kürt milliyetçiliğine karşı, Marksist-Leninist tavrın ne olması gerektiğini ortaya koymaktadır. Kararın nasıl anlaşılması gerektiği ve çıkış noktasının ne olduğu konusu, Konferansımız'daki konuşmalarda şöyle tespit edilmektedir:

"Kuzey Kürdistan Seksiyonu biçiminde bir örgütlenmenin aslında şu anda Kürt ulusu için ayrılma hakkı savunulmasına rağmen, *ayrılmanın* savunulmadığı; komünistlerin planının Kuzey Kürdistan'ın ayrılması olmadığı; planın Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının ve emekçi halklarının ortak devrimi sonrasında, biçimi Kürt ulusunun kendi isteği temelinde belirlenecek bir şekilde, gönüllü temelde birliğinin sağlanması olduğu..." (Konferans Raporu, sayfa 52)

"Kürdistan Seksiyonu biçiminde bir örgütlenmenin, bir partinin *bölge örgütü* olarak örgütlenmesinden nitelik olarak ayrı olduğunun, Kürdistan Seksiyonunun DABK'ın başka bir ismi olmadığının, bu seksiyonun gelişme perspektifinin TKP/ML(B)'nin diğer bölümleri *ortak bir program* temelinde birliği olan ve fakat kendi içinde ayrı bir örgütsel yapısı olan, bir anlamda ayrı bir parti..." (Konferans Raporu, sayfa 53) olduğu biçiminde ortaya konmuştur.

Sözkonusu kararı ve ne anlama geldiğini açıkladıktan sonra, karara temel olan, "bir devrim, ortak program, ortak örgütlenme" ve "bölgesel özerklik" anlayışının neye dayandığını ortaya koyalım.

ÖRGÜTLENMEDE ÇIKIŞ NOKTASI NEDİR ?

Her sorunda olduğu gibi, bu sorunda da çıkış noktamız, Marksizm-Leninizm ve onun klasikleridir; özellikle de bu sorunu daha detaylı ortaya koyan Lenin ve Stalin'dir. Her komünist partinin örgütlenmesinde çıkış noktası, ***uluslar değil, tüm ulusların proletaryasıdır.*** Stalin yoldaşın 1904'te yazdığı "Sosyal Demokrasinin Ulusal Soruna İlişkin Anlayışı Nedir?" makalesinde, "ulusal sorunun" içeriği konusunda verdiği cevap şudur:

"Milletler arasına dikilmiş olan ulusal çitler nasıl yıkılabilir, Rusya'nın proleterlerini olabildiğince birbirine yaklaştırmak ve onları daha sağlam bir biçimde birleştirebilmek için ulusal içe kapanıklık nasıl ortadan kaldırılabilir?

Sosyal-demokraside "ulusal sorunun" içeriği budur."

(Stalin, Cilt I, sf. 52, İnter Yay.)

Stalin'in ortaya koyduğu bu içerik, Bolşeviklerin ulusal soruna yaklaşımında temel olan ve geçerliliğini günümüzde de aynen koruyan temel bir yaklaşımdır. Bu temel yaklaşımdır ki, Bolşeviklerin hakim ulus şovenizmine karşı olduğu gibi, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı da mücadeleyi doğru bir biçimde yürütmelerini sağlamıştır. Ayrı ayrı ulusal partilere bölünmeyi önerenlere karşı Stalin, RSDİP' nin yaklaşımını ortaya koyarken şöyle demektedir:

"Görüldüğü gibi bize, başında ortak bir merkezi olan Rusya'nın tek bir partisi halinde birleşmemiz değil de, bir çok yönetici merkezi olan bir çok partilere bölünmemiz salık veriliyor ve bütün bunlar sınıf birliğinin güçlendirilmesi uğruna yapılıyor! Biz, çeşitli milletlerin proleterlerini birbirine *yaklaştırmak* istiyoruz, bunun için ne yapmalıyız, diye soruyoruz. –Proleterleri birbirinden uzaklaştırırsanız amaca ulaşırsınız! diye yanıt veriyorlar sosyal-demokrat federasyoncular. Biz, proleterleri bir partide birleştirmek istiyoruz, bunun için ne yapmalıyız, diye soruyoruz – Rusya proletaryasını ayrı partilere parçalarsanız amaca ulaşırsınız! diye yanıt veriyorlar sosyal-demokrat federasyoncular. Biz ulusal çitleri yıkmak istiyoruz, ne önlemler almalıyız, diye soruyoruz. – Ulusal çitleri örgütsel çitlerle güçlendirirseniz amaca ulaşırsınız! diye yanıt veriyorlar. *Ve bütün bunlar bize, aynı politik koşullar altında mücadelesini sürdüren, bir ve aynı düşmana sahip olan Rusya'nın proleterlerine salık veriliyor!* Kısaca bize denen şudur: Düşmanları sevindirecek şekilde hareket edin ve ortak amacınızı kendi ellerinizle gömün!"

(Stalin, age sayfa 52)

Alıntının kendisinden de açıkça görüldüğü gibi, örgütlenmede çıkış noktası ayrı uluslarının proleterlerinin, ayrı ayrı örgütlenmesi değil, tam tersine, bütün ulusların proletaryasının ***tek bir partide*** örgütlenmesidir.

Tek bir partide örgütlenmesinin gerekçesi de, "aynı politik koşullar altında mücadelesini sürdüren, bir ve aynı düşmana sahip" olmalarıdır.

(Çarlık Rusyası'nda ***tek bir partide*** örgütlenme hedefine, tarihi olarak milli bölgelerde birbirinden bağımsız olarak ortaya çıkmış değişik komünist parti ve örgütlerin uzun ve zorlu mücadeleler sonrası bir partide birleştirilmesi sürecinde varılmıştır. Açıktır ki, benzer bir gelişme, yani değişik bölgelerde birbirinden bağımsız olarak komünist parti ve örgütlerin ortaya çıkması, başka ülkelerde de mümkündür. Ama bu tek parti yaratmanın tek yolu değildir. İlkesel olan "aynı politik koşullar altında mücadele sürdüren, bir ve aynı düşmana sahip olan" uluslardan proleterlerin tek bir partide birleşmesidir. Bu birbirinden bağımsız olarak ortaya çıkmış komünist partilerin birleştirilmesi yoluyla da, en baştan merkezi bir yapıya bağlı olarak milli bölgelerde de merkezi yapıya bağlı kendi içinde özerk parti yapılanmaları oluşturma yoluyla da olabilir.)

Bugün, bu ilke Türkiye-Kuzey Kürdistan'a uygulandığında, değişik ulus ve milliyetlerden proleterlerin ayrı ayrı mücadele koşulları, ayrı ayrı düşmanları olduğunu savunmak, var olan gerçekleri tersyüz etmektir. Gerek ezen ulus olan Türk ulusundan proleterlerin, gerekse de ezilen ulus Kürt ulusunun ve değişik azınlık milliyetlerin proleterlerinin mucadele yürüttükleri politik koşulları ve düşmanı aynı düşman olan, faşist Türk devleti ve onun iktidarıdır.

İster proletarya ve diğer emekçi katmanların kurtuluşu söz konusu olsun, isterse de, ezilen ulus ve milliyetlerin kurtuluşu sözkonusu olsun; hepsinin kurtuluşunun önünde temel engel, faşist Türk devletidir. Kurtuluşa varmak için ilk adım, bu devletin yıkılmasıdır. O zaman, düşmanı aynı olan değişik uluslardan proleterleri uluslarına göre ayrı örgütlere bölme, ayrı ayrı devrim stratejilerini tespit etme, Marksizm-Leninizm'in örgütlenme ve devrim anlayışıyla kökten çelişmektedir.

Marksizm-Leninizm ile çelişen bu yaklaşım –PKK'nın verdiği mücadele sonucu da– Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi içinde son yıllarda kendisini daha da çok gösteren bir sapma halini almıştır. PKK'nın mücadelesini açık silahlı çatışmaya dönüştürdüğünün başlangıcında, yaptığı eylemleri "provokasyon" olarak değerlendirenler; mücadelenin uzun bir sürece dönüşmesi ve PKK'nın örgüt olarak da gelişmesini görmeleri sonucu tavırlarını değiştirip, "iki ayrı devrim" teorisini yapmaya başlamışlardır. Bu tavra en iyi örneklerden biri, yıllardır "halk savaşı", "bir devrim" teorisini savunan, TKP/ML'den ayrılıp, "Devrimci Partizan" adını alan kesimdir. Makalemizin amacı, değişik örgütlerin tavırlarını ortaya koymak olmadığı için, şu an kendimizi örnek verip geçmekle sınırlıyoruz.

Politik koşulların ve düşmanın aynı olmasına dayanarak, Stalin yoldaş partinin adının ne olduğunu şöyle ortaya koymaktadır:

"Her şeyden önce, Rusya'da etkinlik gösteren sosyal-demokrat partinin kendine *Rusya Sosyal Demokrat Partisi* (*Rus* Sosyal-Demokrat Partisi değil) dediğini anımsatmak gerekir. Bu bize açıkça, onun bayrağı altında sadece Rus proleterleri değil, Rusya'nın tüm *milliyetlerinin* proleterlerini topladığını, bu nedenle de bunların aralarına dikilmiş olan *ulusal çitleri* yıkmak için tüm önlemleri alacağını gösteriyor."

(Stalin Cilt I, sayfa 56, İnter Yay.)

Bizim de kendimize ***Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist(Bolşevik)*** dememiz, ***Türk*** KP/ML(B) demememiz; Türkiye' nin bütün ulus ve milliyetlerinin, proleterlerinin (komünistlerinin) içinde örgütlendiği, örgütlenmesi gerektiğini açıkça ortaya koyan bir nitelendirmedir. Bu nitelendirmeye bazı Kürt milliyetçisi ve değişik örgütlerin, "misak-ı milli sınırlarını aşmadığı için şovenist bir pozisyondasınız" eleştirisi, soruna yüzeysel, milliyetçi ve ulusal içe kapanıklık temelinde gelen ve Lenin ile Stalin'e de yönelmek zorunda olan yanlış bir eleştiridir. Çok uluslu ülkelerde çıkış noktasının ne olduğuna dair Lenin şu tespiti yapmaktadır:

"Rusya'da ulusal, özerk ve bağımsız bir devlet kurma, şimdiye değin, bir tek ulusun, Büyük-Rus ulusunun ayrıcalığı olarak kalmıştır. Biz Büyük-Rus proleterleri, hiç bir ayrıcalığı savunmayız ve bu ayrıcalığı da savunmuyoruz. *Savaşımımızda belirli bir devleti kendimize*

temel olarak alıyoruz; o belirli devlet içindeki bütün ülkelerden işçileri birleştiriyoruz; biz hiç bir özel ulusal gelişme yolunu savunamayız, biz BÜTÜN olanaklı olan yollardan sınıf hedefimize doğru yürüyoruz. (abç) Ama biz, her türlü milliyetçiliğe karşı savaşmazsak, çeşitli ulusların eşitliği uğruna savaşım vermezsek o hedefe doğru yol alamayız. ..." (Lenin, "Ulusların Kendi kaderlerini Tayin Hakkı", sayfa 74, Sol Yay.)

Aynı düşmana sahip olmalarının zorunlu kıldığı, ortak örgütlenme, aynı zamanda Kürt ulusunun kurtuluşu için de gerekli olan örgütlenmedir. Kuzey Kürdistan'da özgür bir Kürdistan'ın kurulmasının temel koşulu, değişik uluslardan ve milliyetlerden proleterlerin ortak örgütlenip, ortak düşmanlarını yok etmekten geçer. Kuzey Kürdistan' da yaşayan Kürt ulusunun düşmanı da faşist Türk devletidir. Bu düşmanı yok etmenin etken silahı, ayrı örgütlenme değil, ortak örgütlenmedir. Lenin, Yurkeviç'le polemiğinde sorunu şöyle ortaya koyar:

"... Zaferi, ulusal baskıyı olanaksız kılacak olan gerçekten demokratik gücü bölmeye ve böylelikle zayıf düşürmeye çalışan Bay Yurkeviç, bu davranışıyla, yalnızca genel olarak demokrasinin değil, yurdu olan Ukrayna'nın çıkarlarına da ihanet etmektedir. Eğer Büyük-Rusya ve Ukrayna proleterleri birlik olarak hareket ederlerse, özgür Ukrayna bir gerçek *olabilir*; böyle birlik olmadan *özgür* Ukrayna da olanaksızdır." (Lenin, age, sayfa 29)

Gerçekten, özgür bir Kürdistan yaratmak isteyenler de, Lenin'in bu yaklaşımını temel almak zorundadırlar. Ve biz de, bu yaklaşımı temel aldığımız için, çok uluslu bir devlet olan Türkiye'de, bütün ulus ve milliyetlerden proleterlerin ortak hareketini sağlamanın yolu olarak, bir parti içinde birleşmeyi savunuyoruz. Bizim bu savunumuz, yeni bir savunu da değildir. Devamı ve gerçek sürdürücüsü olduğumuz TKP/ML'in kurucusu olan İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, bu yaklaşımı ta 1972'de ortaya koymuştur.

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, sorunu şöyle tepit etmektedir:

"... milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadesine önderlik edecektir. Türkiye devletini kendine temel alarak, Türkiye içindeki bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir." (İ. Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 227, Ocak Yay.)

"Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder. ..." (age., sayfa 258)

Özetlersek, aynı politik koşullar altında mücadele eden, aynı düşmana sahip olan değişik uluslar ve milliyetlerden proleterlerin, ***tek bir partide*** örgütlenmeleri komünislerin çıkış noktası olmak zorundadır. Aynı düşmana sahip olanları ayrı örgütlere bölmek, başta proletaryanın sınıf mücadelesine ve aynı zamanda ezilen ulus ve milliyetlerin özgürlük davalarına ihanet etmektir. Birliğin olmadığı koşullarda, bu birliğin yaratılması için mücadele, yürütülmesi gereken temel mücadeledir. Birliği sağlamanın yolu da, başta ezen ulus şovenizmine olmak üzere, her türlü milliyetçiliğe karşı savaşımdan geçer.

ÖRGÜTLENMEDE ORTAK BİR PROGRAM TEMELİNDE YEREL KOŞULLARA GÖRE ÖZERKLİK

Aynı politik koşullar ve aynı düşmanın varlığı, ayrı ayrı devrim stratejileri ile ayrı programları değil; bir devrim stratejisi ve ortak bir programı zorunlu kılar. Bir devrim stratejisine ve ortak bir programa sahip olmak ise, ortak örgütlenmeyi gerektirir. Fakat, ortak bir program temelinde örgütlenmek, değişik bölgelerin farklılıklarını, gözönüne almamak anlamına gelmez.

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın doğru olarak ortaya koyduğu yaklaşımını yukarıda da aktardık. Bu doğru yaklaşımına rağmen, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın ortaya koymadığı şey, Kuzey Kürdistan'ın özelliklerini gözönüne alan farklı bir örgütlenmenin gerekliliğidir. Bu bağlamda Örgütsel Konferansımızın çizgimizi geliştirdiği yön de bu yöndür. Kuzey Kürdistan'ın milli özelliklerini gözönüne alarak, ortak bir program temelinde örgütlenme, ne bütünü ile ayrı parti olma anlamında ayrı bir örgütlenmedir, ne de Kuzey Kürdistan'ın milli özelliklerini gözardı eden bir örgütlenme biçimidir.

Kararda da açıklandığı gibi, "Seksiyon ... Kürdistan'la ilgili tüm sorunlarda parti programı çerçevesinde özerktir". Böyle bir örgütlenme biçimi ardında yatan anlayış, yine Lenin'e ve Stalin'e dayanmaktadır.

"Ulusal Sorun Üzerine Tezler" başlıklı makalesinde, sözkonusu tezlerin 8.'de Lenin şöyle der:

"8. Bu durumda, Rusya'daki tüm iktisadi ve siyasal koşullar, sosyal-demokrasinin, bütün ulusal-toplulukların işçilerini, koşulsuz olarak, herhangi bir ayrım yapmaksızın bütün proleter örgütlerinde (siyasal örgütler, işçi birlikleri, kooperatifler, eğitim örgütleri, vb.) *birleştirmesini* gerektirir Parti federatif bir yapıda olmamalı, ulusal sosyal-demokratik gruplar kurmamalıdır; belli bir bölgede her türlü ulusal-topluluğun proleterlerini birleştirmeli, propaganda ve uyarma çalışmalarını, yerel proletaryanın kullandığı *tüm* dillerde yürütmelidir; tüm ulusal topluluklar işçilerinin her türlü ulusal ayrıcalığa karşı ortak savaşımını ileri götürmeli, yerel ve bölgesel parti örgütlerinin özerkliğini tanımalıdır" (Lenin, "Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş savaşları", sayfa 101, Sol Yay.)

Stalin yoldaş da, "Marksizm ve Ulusal Sorun" adlı makalesinde, Avusturya sosyal-demokratlarına ve Bund'a karşı polemiğinde sorunu, şöyle ortaya koyar:

"Böyle bir duruma karşı tek çıkar yol, enternasyonalizm ilkelerine dayanan örgütlenmedir.

"Rusya'nın bütün milliyetler işçilerinin hemen *tek ve birleşmiş* topluluklar içinde toplanması, bu

toplulukların *tek* bir parti içinde birleştirilmesi –görev işte budur.

"Partinin bu kuruluş biçiminin, *bölgelerin* tek bir bütün içindeki, parti içindeki geniş bir özerkliği dıştalamadığı, ama içtelediği kolay anlaşılır."

Stalin, "Marksizm ve Ulusal Sorun, Sömürgeler Sorunu", sayfa 77, Sol Yay.)

RSDİP'nin örgütlenme biçimi de, ortak bir program temelinde ve bölgelere göre özerklikleri olan, örgütsel bir yapı temelinde yükselmiştir. Bizim de örnek alıp dayandığımız, Bolşevik Partisi'nin örgütlenme biçimidir. Dünya Komünist Hareketi'nin en parlak örneğini oluşturan Bolşevik Partisi, komünist olma iddiasında olan herkesin örnek olarak alması da, tarihin zorunlu kıldığı bir gerçekliktir.

BU NOKTADA GÖRÜŞLERİMİZİN GELİŞİM SÜRECİ

Örgütsel Konferansımızın çizgimizi geliştirdiği yönün, Kuzey Kürdistan'ın milli özelliklerini gözönüne alarak, ortak bir program temelinde ve fakat diğer bölgelerden farklı bir örgütlenmenin gerektiğini ortaya koymasıdır dedik. Peki, Örgütsel Konferansımıza kadar ki dönem de tavrımız ne idi? Buraya nasıl gelindi? sorularına da kısaca açıklık getirmek gerekmektedir.

Bu bağlamda tespit edilmesi gereken esas olgular şunlardır: Bizim, TKP/ML'den, TKP/ML (BOLŞEVİK) olarak ayrılmamızdan sonra, seksiyon düşüncesi ilk olarak II. Konferansa sunulan karar tasarısına gelen eleştiri ve öneriler içinde şu şekilde getirilmiştir: "Türkiye Kürdistanı'nda parti merkezine bağlı bir kol (seksiyon) oluşturulmalı, imkanların elverdiği ölçüde, bu konuda uzmanlaşmaya gidilmelidir". (Bolşevik sayı 3, sayfa 73)

Sözkonusu bu öneriye, Merkez Komitesi'nin verdiği cevap ise şudur: "Seksiyon önerisi: Üzerinde önümüzdeki dönemde tartışılması gerekli bir sorundur. İlke olarak yanlış değildir". (age. sayfa 74)

Yani o zamanki Merkez Komitemiz, seksiyonun ilkesel olarak yanlış olmadığı ve fakat açıklığa kavuşturulması için, tartışılmasının gerekliliğini vurgulamıştır. O dönem kardeş örgütlerimiz olan MLPÖ (Avusturya Marksist-Leninist Partisi), GdS (Akıma Karşı) ve WBK (Batı Berlinli Komünist) ile tartışmalar içinde öne çıkmayan bir sorun olmasına rağmen, şu veya bu ölçüde sorunun değişik yanlarına değinilmiştir. Örneğin: "Doğu Anadolu" tanımının kullanılması bağlamında tartışılan yerde, şu tespit yapılmıştı:

"... Yine de bu kavram Doğu Anadolu bölgesinde var olan ve parti inşasında çok önemli bir sorun olan milli sorunun varlığını açıkça ortaya koymayan bir kavram olduğu için, onun kullanılması yerine "Kürdistan bölgesi" demek bize daha doğru görünüyor. Bugün geldiğimiz yerde, Kürdistan bölgesinde ve milli azınlıkların yoğun olduğu bölgelerde; bu özellikleri dikkate alan, milli bölgelerde "bölgesel özerklik" sistemini gerçekleştiren bir parti inşası bize doğru görünüyor." (Bolşevik Sayı 13, sayfa 65)

Sorunun gelinen yerde olumlu olarak bu şekilde ortaya konmasının yanında, bizim eksikliğimiz de şu şekilde ortaya konmuştur:

"Bu bağıntıda bizim eksikliğimiz, "milli bölgeler"de parti inşasının nasıl olması gerektiği konusunda bütün parti içinde kollektif bir tartışma sonucu kesin bir görüşe varmamış olmamızdır. Yoksa, Kürdistan bölgesinde "seksiyon" örgütlenmesi önerisi, hem TKP/ML'in II. Konferansına hazırlık aşamasında, hem daha sonra çeşitli yoldaşlarımız tarafından savunulmuştur. Sorunun kesin çözüme bağlanmamış olması, hiç bir şekilde "sosyal-şovenizm", "Türk-şovenizmi"nin vb. ifadesi olarak nitelendirilemez." (Bolşevik Sayı 13, sayfa 66)

III. Konferansa sunulan Merkez Komitesi Faaliyet Raporu'nda ikili görev sorunu tartışılırken, bu yaklaşım şöyle yansımaktadır:

"Ama böyle bir gelişme durumunda ("milli" bölgesel örgütler kurulduğunda) her milli bölgede bulunan örgütün –hangi milliyetten olursa olsun *bütün üyelerinin*– milliyetçiliğe karşı mücadelede esas görevi, o bölgenin milliyetçiliğine karşı mücadele olacaktır." (Bolşevik Sayı 9, sf. 75)

Merkez Komitesi Faaliyet Raporu'nun bu bölümüne III. Konferans içinde herhangi bir eleştiri gelmemiştir.

Gelişim seyri içinde, gittikçe açığa çıkıp berraklaşan, Kuzey Kürdistan Seksiyonu anlayışı, Örgütsel Konferans öncesi, en açık şekli ile I. Olağanüstü Parti Konferansı'nda ortaya konmuştur. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da durum ortaya konulurken ek olarak şu tespit ve öneri getirilmektedir:

"... Özellikle Türkiye'de devrimin temel ittifakı olan işçi-köylü ittifakını sağlamanın en önemli alanlarından biri olan (Kürdistan milli hareketi ile bağ) alan olması ve diğer yandan gelişmekte olan bir alan olan bu alana en baştan yerleşmeye çalışmak ve var olan bağların sağlamlaştırılmaya çalışılması gerektiğini düşündüğünü; buna uygun olarak da kadroların açıktır ki çok büyük bir bölümü büyük sanayi merkezlerinde, orada da büyük fabrikalara yönlendirilmesi gerekirken; az da olsa, özellikle Kürt olan bir bölümünün de Kuzey Kürdistan'a, onların da tabii o bölgenin en ileri kesimlerine şimdiden yerleştirilmesinin, Kürdistan seksiyonunun yaratılması için somut adımlar atılmasının doğru olacağını düşündüğünü belirtti. Gücümüzün azlığı dikkate alınarak, bu alanda çok şeyler yapılması beklentisine kapılınmaması gerektiğini, yine de bu perspektif doğrultusunda somut adımlar atılması gerektiğini düşündüğünü, sorunun örgütsel konferansa kadar bir dizi yönüyle tartışılıp, örgütsel konferansta çözüme kavuşturulmasının doğru olacağını savundu." (Bolşevik sayı 21, sayfa 220)

Örgütsel Konferans'ın hazır-

RSDİP'nin örgütlenme biçimi de, ortak bir program temelinde ve bölgelere göre özerklikleri olan, örgütsel bir yapı temelinde yükselmiştir. Bizim de örnek alıp dayandığımız, Bolşevik Partisi'nin örgütlenme biçimidir.

lıkları içinde, gözönüne alınan bu öneri temelinde tartışılıp, devrimci kamuoyuna da belgeleriyle sunduğumuz karar alınıp, bu sorun, Parti iradesini en yüksek düzeyde temsil eden Konferans tarafından çözümlenmiştir. İşte bu konuda, sorunun ortaya konmasında gelişim seyri kısaca böyledir.

MİLLİ MESELEDE İKİLİ GÖREV VE BUNUN ÖRGÜTSEL İFADESİ

Gelişim seyrini ortaya koyduktan sonra, biraz da Kuzey kürdistan Seksiyonu'nun ulusal sorunda, ikili görev ile ilgili bağıntısına değinelim.

Marksist-Leninistler, ulusal sorunu tartışırken, ulusların ezen ve ezilen uluslar olarak ayrıldığı temel yaklaşımından yola çıkarlar. Bu temel yaklaşımdan yola çıktıkları içindir ki, ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma haklarını en başa koyup, kayıtsız-şartsız savunurlar. Bu hakkı savunmak ile, bütün ulusların proleterlerini birleştirmek, birbirleri ile çelişen şeyler değil, tam tersine, birbirini bütünleyen, proleter enternasyonalist tavrın iki yönüdür.

Bu konuda Lenin şöyle demektedir:

"*Gerçek yaşamda* Enternasyonal, ezen ve ezilen uluslara *bölünmüş* işçilerden oluşmaktadır. Eğer Enternasyonalin eylemi *birci olacaksa* propagandası her ikisi için aynı *olmamalıdır*. Sorunu, gerçek "bircilik"in (Dühringci bircilik değil), Marksist materyalizmin ışığı altında böyle görmemiz gerekir." (Marksizmin Karikatürü, sayfa 67)

Ezen ve ezilen uluslardan işçilere yapılacak propagandanın aynı olmaması, ezen ve ezilen ulusların işçilerinin görevininde —ikisinin enternasyonal birliğe hizmet etmesine rağmen— aynı olamayacağı anlamına gelir. Sözkonusu ikili görevi, Lenin şöyle ortaya koyar:

"Ezen ülkelerin işçilerinin enternasyonalist eğitimi, zorunlu olarak, her şeyden önce, ezilen ülkelerin özgürlüğü ve ayrılması ilkesinin savunulmasını içermelidir. Yoksa, ortada enternasyonalizm diye bir şey kalmaz. Bu propagandayı *yapmayan* ezen bir ulusun sosyal-demokratını, emperyalist ve alçak saymak, hakkımız ve görevimizdir. Sosyalizmin gerçekleşmesinden önce *ayrılma olasılığının* binde-bir olması durumunda bile, bu istem mutlak bir istemdir.

"İşçilerde ulusal ayrılıklar karşısında "ilgisizliği" geliştirmek görevimizdir. Bu, tartışma götürmez. Ama bu, *ilhakçıların* savunduğu "ilgisizlik" değildir. Ezen bir ulusun bireyi, küçük ulusların, eğilimlerine göre, *kendi* devletinin mi yoksa *komşu* devletin mi bir parçasını oluşturduğu ya da bağımsız olup olmadığı sorunu karşısında "ilgisiz" kalabilmelidir; eğer o, "ilgisiz" kalamıyorsa, sosyal-demokrat değildir. Enternasyonalist bir sosyal-demokrat olabilmek için, yalnızca kendi ulusunu *düşünmemeli*, bütün ulusların çıkarlarını, onların özgürlüğünü ve eşitliğini, kendi ulusunun *üzerinde* tutabilmelidir. "Teoride" bu noktada herkes görüş birliği halinde; ama uygulamada, ilhakçılara özgü ilgisizlik gösteriliyor. Kötülüğün kökeni buradadır.

"Bunun karşıtı olarak, küçük bir ulusun sosyal-demokratı, ajitasyonunun ağırlık merkezini bizim genel formülümüzün *son* sözcüğü üzerine getirmelidir; ulusların "serbestçe kabullendiği *birlik*". O, enternasyonalist olarak görevlerine sırt çevirmeden hem kendi ulusunun siyasal bağımsızlığından yana olabilir, *hem de* ulusunun bir komşu devlet (x, y,z, vb.) ile birleşmesinden yana olabilir. Ama o, her durumda küçük ulus darkafalılığına *karşı*, kendi içine kapanmaya *karşı* savaşım vermeli, bütünü ve geneli gözönünde tutmalı, özeli genel çıkara bağımlı kılmalıdır.

"Sorunu derinliğine incelememiş olanlar, ezen ulusların sosyal-demokratları "*ayrılma* özgürlüğü" üzerinde ısrar ederlerken, ezilen ulusun sosyal-demokratlarının "*birleşme* özgürlüğü" üzerinde direnmelerinin çelişki olduğunu düşünürler. Ama biraz düşününce, enternasyonalizme ve *bugünkü* durumdan hareket ederek, ulusların birbiriyle kaynaşmasına varabilmek için *başka* yolun olmadığı, olamayacağı anlaşılır."

(Lenin, "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı", sayfa 187-188, Sol Yay.)

**Ezen ülkelerin işçilerinin enternasyonalist eğitimi, zorunlu olarak, her şeyden önce, ezilen ülkelerin özgürlüğü ve ayrılması ilkesinin savunulmasını içermelidir. Yoksa, ortada enternasyonalizm diye bir şey kalmaz. Bu propagandayı yapmayan ezen bir ulusun sosyal-demokratını, emperyalist ve alçak saymak, hakkımız ve görevimizdir.
Lenin**

Lenin'in burada ortaya koyduğu ikili görev, biz Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı komünistlerin de önünde duran somut görevlerden biridir. Sözkonusu görevin çözümü için, esas hedefimiz büyük Türk şovenizmi iken, proleterlerin enternasyonal birliğini gerçekleştirebilmenin ön şartı olan, her türlü milliyetçiliğe karşı mücadele, bu somutta da Kürt milliyetçiliğine karşı da mücadele edilmesi kaçınılmaz olan bir gerekliliktir. Kuzey kürdistan bölgesinde ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele, işçi ve emekçilerin diğer uluslardan sınıf kardeşleri ile gönüllü bir birliğini, milletler arasına dikilmiş olan ulusal setlerin yıkılmasını sağlama görevi, bu bağlamda Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun öncelikli görevidir.

Ulusal sorunun çözümünde temel yaklaşım, enternasyonalizmin gerçekleşmesinin ön —olmazsa olmaz— koşulu, ***ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının kayıtsız-şartsız savunulması ve tüm uluslardan proleter ve emekçilerin birliğinin ve kardeşliğinin sağlanmasıdır.*** Bunun için de, Kuzey Kürdistan bölgesi dışında olan örgütlülük "ayrılma özgürlüğü" üzerinde ısrar ederken, Kuzey Kürdistan'daki Kuzey kürdistan Seksiyonu'nun ise "birleşme özgürlüğü" üzerinde ısrar ve bu yönde çalışma yürütmesi; ikili görevin hakkı ile yerine getirilebilmesinin örgütsel alandaki ifadesidir.

BUGÜN AYRILMAYA KARŞIYIZ ! FAKAT ASIL VE ÖNCELİKLE KARŞI OLDUĞUMUZ ZORAKİ BİRLİKTİR...

Seksiyon örgütlenmesinin ardında yatan anlayış, bununla da sınırlı değildir. Seksiyon orgutlenmesi, aynı zamanda ulusların kendi kaderini tayin, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmamıza rağmen; somut olarak ayrılıktan yana olmadığımızı, ulusal sorunun çözümünde Bölgesel Özerklik anlayışını savunduğumuzu, bu anlayışı Kuzey Kürdistan'da yaygınlaştırıp, Turkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve emekçi katmanların ortak devrimi sonrasında, Kürt ulusunun kendisinin karar vereceği bir biçimde, ayrılık ya da birliğin oluşturulması gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Açıktır ki, değişik uluslardan proleter ve emekçilerin birliği, bizim varmak istediğimiz bir hedeftir. Bu hedefe varabilmek için de, ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını, en başa koyup, kayıtsız-şartsız savunmak zorunludur. Biz de, bu hakkı en başa koyup savunuyoruz ve bunu, değişik uluslardan işçilerin ve emekçilerin birliğini sağlamak için, ***mutlak bir istem*** olarak görüyoruz. Bizim, somut olarak ayrılıktan yana olmamamız, kesinlikle bu hakkı savunmamızla çelişmemektedir. Somut olarak ayrılmadan yana olmamamız, işçilerin ve emekçilerin birliğini sağlamanın hedefimiz olduğunu söyledik. Peki ama, eğer biz çalışmalarımız, örgütlenmemiz içinde bu hedefe varamadığımız ve Kürt ulusunun somut olarak ayrılıktan yana karar verdiği bir koşulda tavrımız ne olacaktır?

Bu soruya da cevabı İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş daha 1972'de vermiştir. İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın tavrı şöyledir:

"Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, «bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder» Marksist-Leninist hareket, tasvip etmediği bir ayrılma kararında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar, milletin kendi iradesiyle tesbit edilmelidir. Bu, çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınların karşılıklı güveni, sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zorunludur."

(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 256-257, Ocak Yay)

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın burada ortaya koyduğu tavır, Marksizm-Leninizm ile uygunluk içinde olan tek doğru yaklaşımdır. Bu tavrı, Lenin'in tavrı ile de karşılaştırıp, uygunluğunu gösterelim:

"Biz, sınırlar, halkın iradesiyle saptanmalıdır diyoruz. Rusya, sakın Kurland için savaşa girme! Almanya, ordularını Kurland'dan çek! İşte biz, ayrılma sorununu böyle çözüme bağlarız. Proletarya zora başvuramaz, çünkü o, ulusların özgürlüklerini elde etmelerine engel olmamalıdır. Ancak sosyalist devrim bir yöntem olmaktan çıkıp bir gerçek olduktan sonradır ki, "kahrolsun sınırlar" sloganı doğru bir slogan olacaktır. Ancak o zaman "Yoldaşlar bize gelin" diyeceğiz."

(Lenin, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, sayfa 208-209, Sol Yay.)

Evet, Kürt ulusu somut olarak ayrılığı gündeme getirip dayadığı zaman, komünistlerin tavrı yukarıdaki tavır olacaktır. Biz ulusların ayrılmasından —somut koşullara bağlı olarak— yana olmasak da, bu hakkı engelleyecek her türlü zora karşıyız. Bu yaklaşım, ulaşmak istediğimiz hedefe —enternasyonal birliğe— ulaşmak için tek doğru yaklaşımdır. Şimdi de bölgesel özerklik konusundaki tavra geçelim:

Değişik uluslardan proleter ve emekçilerin birliği, bizim varmak istediğimiz bir hedeftir. Bu hedefe varabilmek için de, ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını, en başa koyup, kayıtsız-şartsız savunmak zorunludur.

ULUSAL SORUNUN ÇÖZÜMÜNDE BÖLGESEL ÖZERKLİK

Bu bağıntıdaki yaklaşımı, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın 1972'de ortaya koymasına rağmen; bugüne dek doğru durust bilinçlere çıkarılıp propagandası yapılmamıştır. İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın, Kürt ulusal sorununda komünistlerin nasıl bir göreve sahip olduğu ve sorunun çözümüne getirdiği çözümleme şöyledir:

"... Türkiye'de komünist hareket ancak Türkiye sınırları içindeki milli meseleyi en iyi, en doğru çözüme bağlamakla yükümlüdür. ..." (İ. Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 216, Ocak Yay.)

Ve daha sonra da, bu yükümlülüğün içini şöyle ortaya koyar:

"Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası, herhangi bir milletin, her hangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına her hangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın *bölgesel özerklik* ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb .. temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir." (age. sayfa 259)

Bu yaklaşımın doğruluğunu ve gerek İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın, gerekse de bizim dayandığımız temel düşünceleri ortaya koymamız gerekiyor:

Lenin ve Stalin, sorunu tartıştıkları her yazıda, Bolşevik-

> **Her nerede, uluslar arasında zora dayanan bağlar görürsek, biz, her ulusun ayrılma gereğini vaaz etmeye asla kalkışmadan, her ulus için kendi siyasal kaderini serbestçe tayin etme hakkını, yani ayrılma hakkını azimle ve kayıtsız-şartsız savunuruz. Bu hakkı savunmak, tanımak ve ondan yana olmak, ulusların hak eşitliğini savunmaktır, zora dayanan bağlara karşı çıkmaktır.**
>
> **Lenin**

lenin tavrını ulusların kendi kaderlerini tayin, ayrılıp ayrı devlet kurma *hakkı* ile sınırlamışlardır. Lenin, "Ulusal Politika Üzerine" adlı makalesinde sorunu şöyle koyar:

" Biz sosyal-demokratlar *her türlü* milliyetçiliğe karşıyız ve demokratik *merkeziyetçilikten* yanayız. Biz, aynı zamanda, yerel özelciliğe, bölge milliyetçiliğine de karşıyız; biz, *bütün öteki etkenler eşit olduğu taktirde*, büyük devletlerin, iktisadi ilerlemenin doğurduğu sorunları ve proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımının getirdiği sorunları, küçük devletlerden çok daha başarılı olarak çözüme bağlayabilecekleri inancındayız. Ama biz, ancak serbest rızaya dayanan ve zorla kabul ettirilmeyen ilişkileri kabul ediyoruz. Her nerede, uluslar arasında *zora dayanan* bağlar görürsek, biz, her ulusun ayrılma gereğini vaaz etmeye asla kalkışmadan, her ulus için kendi sıyasal kaderini serbestçe tayin etme *hakkını*, yani ayrılma hakkını azimle ve *kayıtsız-şartsız* savunuruz.

"Bu *hakkı* savunmak, tanımak ve ondan yana olmak, ulusların hak eşitliğini savunmaktır, zora dayanan bağlara karşı çıkmaktır, hangi ulus olarsa olsun, onun siyasal ayrıcalıklarına karşı savaşım vermektir ve bu yüzden de ayrı ayrı ulusların işçileri arasında tam bir sınıf dayanışmasını geliştirmektir." (Lenin, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, sayfa 137, Sol Yay.)

Bu yaklaşımın ötesinde Lenin, Rosa Luxemburg ile polemiğinde soruna şöyle yaklaşır:

"... Öteki sorunlarda olduğu gibi ulusların kendi kaderlerini tayin etme sorununda da, bizim her şeyden önce ilgilendiğimiz nokta, belirli bir ulusun içinde, proletaryanın kendi kaderini tayin etmesidir. Rosa Luxemburg, bu soruna da değinmekten kaçınmıştır. (age. sayfa 92)

Günümüzde, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal sorun konusunda, Lenin'in tavrına atıfta bulunanların bir bölümü sorunun sadece, ulusların kendi kaderlerini tayin, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı yanını alıp, Lenin'in çıkış noktası olarak aldığı, ***proletaryanın genel çıkarlarını*** gözardı etmektedir. Bu tavır Kürt örgütleri açısından, kendi milliyetçiliklerini örtmek için kullanılma durumundadır. Kendisini Marksist-Leninist ve Türkiye-Kuzey Kürdistan örgütü olarak adlandıranlar ise, değişik biçimlerde ortaya koymaktadırlar: Kimi "iki devrim stratejisi", kimi de "Kürt ulusunun ayrılması"nın bugün desteklenmesi gerektiği biçiminde savunmaktadırlar. Bu yaklaşımlar, görünüşte, Kuzey Kurdistan'ın "savunucusu" olmalarına rağmen, esas yönü ile Türk-şovenisti ve diğer yönüyle de ama Kürt milliyetçiliği pozisyonda konaklamaktadırlar. Biz faşist Türk devleti yerle bir edilmedikçe; Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun kaderini gerçekten serbestçe tayin edebileceği şartların oluşmayacağını söylüyoruz. Türk faşist devleti, yıkılması ertesinde de planımız, Bolşeviklerin Rusya'daki planı gibidir. Biz bu planın gerçekleşmesi için ajitasyon propaganda yaparız.

Lenin'in S. G. Schaumjan'a 1913 tarihli mektubunda, Bolşeviklerin planının ne olduğu, hiç bir yanlış anlaşılmaya yer bırakmayacak şekilde şöyle ortaya konmaktadır:

"Özerklik, demokratik bir devlet inşası için bizim planımızdır. Ayrılma kesinlikle bizim planımız değildir. Ama biz, uluslara birarada yaşaması davasını, bağlantının bazen özgürce ayrılmadan sonra daha büyük olacağı şekilde budamış olan Büyük Rus aşırı gerici milliyetçiliği karşısında, ayrılma hakkından yanayız!"

(Leninizm Dizisi, Ulusal ve Sömürgeler Sorunu, sayfa 54, Almanca)

Lenin'in bu tespitleri, bugün Kuzey Kürdistan'ın ayrılması gerektiğini Marksizm-Leninizm adına savunanlara da cevaptır. Bizim ***ayrılma hakkını*** savunup ve fakat ***ayrılmayı*** savunmamamızı "Türk şovenisti" bir pozisyon olarak değerlendirenlerin; bu anlayışları temelinde Lenin'e ve Bolşeviklere de "Rus şovenisti" dememeleri kendi tutarsızlıklarıdır. Fakat, Bolşeviklerin tavırları ve deneyimleri, bu tür yaklaşımlara sahip olanların, proleter sınıf çıkarlarının savunulmasından uzaklaştıklarını açıkça ortaya koymaktadır.

Bolşeviklerin ayrılma hakkını, proleterlerin birliğini sağlamak için, demokrasinin bir istemi olarak, savunmaları gerektiği için savundukları da gözardı edilmiştir. Bugün, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını, somut olarak "ayrılmalıdır" cevabını verenlere ve kendisine devrimciyim diyenlerin bu tavrı takınmaları gerektiğini vaaz edenlere, Lenin ile cevap verip yazımızı toparlayalım:

"Her ulusun ayrılma hakkı için "evet" ya da "hayır" biçiminde bir yanıt istemek, pek "pratik" bir tutum gibi görünmektedir. Gerçekte bu saçmadır; böyle bir tutum, teoride, metafizik bir anlayışı gösterir, pratikte ise, proletaryanın burjuvazinin siyasetine boyuneğmesi anlamını taşır. Burjuvazi, her zaman kendi ulusal istemlerini ön plana çıkarır. Bunları kesinlikle ileri sürer. Ama proletarya için bu istemler, sınıf savaşımının çıkarlarına bağımlıdır. Teorik bakımdan, belirli bir ulusun başka bir ulustan ayrılmasının ya da bu ulusun bir başka ulusla eşitliğinin, burjuva demokratik devrimi tamamlayıp tamamlamayacağını önceden kestirmek olanaksızdır. *Her iki halde de* proleterya için önemli olan şey, kendi sınıfının gelişmesini güvence altına almaktır. Burjuvazi için önemli olan şey, bu gelişmeyi

baltalamak ve "kendi" ulusunun amaçlarını proletaryanınkılerden öne almaktır. Bu nedenle proletarya, kendi kaderini tayin etme *hakkının* tanınması isteminin, deyim uygun düşerse, olumsuz yönüyle yetinir ve hiç bir ulusa başka bir ulusun *sırtından* üstünlükler güvencesi vermeye, *bu konuda* taahhütlerde bulunmaya kalkışmaz."

(Lenin, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, sayfa 70-71, Sol Yay.)

Evet, bütün bu ortaya koyduklarımızdan, Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun ne olduğu ve ne için gerektiği ortaya çıkmaktadır. Kısaca toparlarsak, seksiyon, bir devrim stratejisi, ortak bir program; bunların gerektirdiği ortak örgütlenme ve ulusal sorunun çözümünde planımızın, Bolgesel Özerklik olduğunu, bu anlayışın Kuzey Kürdistan'da yaygınlaştırılmasına hizmet edecek bir örgütlenme biçimidir.

Biz komünistler, Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki değişik ulus ve milliyetlerden proleter ve emekçilerinin gönüllü birliğinden yanayız, bu bizim isteğimiz ve talebimizdir. Fakat gönüllü bir birliğin yaratılması için, bizlerin var olan zora dayalı birliği parçalamamız ve bu yönde çalışmamız da zorunludur. Var olan zora dayanan birliği parçalayıp, gönüllü bir birliğin yaratılması ise, ancak ve ancak, ezilen ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız-şartsız savunmaktan geçer. Biz, bu hakkı, her zaman olduğu gibi şimdi de savunuyoruz, savunacağız da! Bu hakkı savunmada, bizi Türk şovenisti ve Kürt milliyetçisi pozisyonlardan ayıran denek taşı, ulusal sorunu, proleter sınıf savaşımına tabi kılıp, ulusal kurtuluş mücadelesinin demokratik muhtevasını kayıtsız-şartsız desteklerken, Marksist-Leninist, proleter bakış açısını kaybetmemektir. Hem öncelikle ezen ulus şovenizmine hem de aynı zamanda ezilen ulus milliyetçiliğine karşı, ancak, bu bakış açısı ile doğru bir mücadele yürütülebilinir ve değişik ulus ve milliyetlerden proleterlerin ve emekçi katmanların birliği sağlanabilir.

Kürt ulusunun kurtuluşu, ancak proletarya ve emekçi katmanların demokratik diktatörlüğü şartlarında gerçeklik kazanacaktır.

Ulusal sorunun gerçek bir çözümü de ancak bu bakış açısı temelinde mümkündür. Komünistler, ezilen ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunurken de, öne çıkaracakları esas mücadele, proletaryanın kendi sınıfının mücadelesidir. Kürt ulusunun kurtuluşu da, ancak proletarya ve emekçi katmanların demokratik diktatörlüğü şartlarında gerçeklik kazanacaktır.

Kuzey Kürdistan Seksiyonu, Kuzey Kürdistan'da yaşayan tüm ulus ve milliyetlerden proleterleri ve emekçileri, bir devrim stratejisi ve ortak bir program temelinde merkezi bir partide örgütleme görevine sahiptir. Bu görevi yerine getirdiği ölçüde de "milletler arasına dikilmiş olan ulusal çitler" (Stalin) yıkılmış, Türkiye-Kuzey Kürdistan proleterlerini olabildiğince yaklaştırmış olacaktır.

Kuzey Kürdistan Seksiyonu aynı zamanda, ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunurken, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın proletaryası ve emekçilerinin, gerçek çıkarlarının birlikte hareket etmek olduğunu ve bunun için de ulusal sorunun çözümünde Bölgesel Özerklik anlayışını yaygınlaştırma görevine de sahiptir.

Bu görevleri yerine getirirken de, bugün bütün çalışmalarını BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINI gözönüne alarak yürütecektir. Bu yuzden de, ilk etapta Kuzey Kürdistan'da işçi sınıfının öncü kesimine yönelirken, bölgenin milli koşullarını da gözönüne alarak, diğer bölgelerde yürütülen çalışmalardan farklı bir çalışma yürütmek zorundadır.

O ZAMAN İŞ BAŞINA!
BOLŞEVİZMİN BAYRAĞINI
DAHA DA YÜKSEKLERE
KALDIRMAYA!...

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Umut isyanda, kurtuluş devrimde!..

TKP/ML(BOLŞEVİK)
KUZEY KÜRDİSTAN SEKSİYONU
YAZILARI

1

MART/ADAR '93

4.-DM

Okuyun...Tartışın...

FERATIM - KÊFERATIM

Guj - guj û him - him Feratim, Ferat...
Xuş - xuş û xum - xum Feratim, Ferat...
Feratim, kêferatim
Karim, xebatim
Jîn û felatim
Vaye ez hatim
Ji jorve ez têm
Diçim ber bijêr
Di nav dilê min
Tev gewher û zêr
Feratim...
Bi him - him ez têm
Bê ser û bê bin
Ser derya mezin
Feratim...
Daxwaza milet
Feratê dijwar
Di ber xwe dibim
Tev gerş û gemar
Feratim...
Dengê sewîyan
Rengê birçîyan
Ez dengê şivan
Xama xwendevan
Feratim...
Tev ah û nalîn
Giryan û qêrîn
Bi çelq û lem - lem
Hemî kul û xem
Feratim...
Diçim pêş bi rist
Wek sitêr û rist
Hemî derd û kul
Dikevim nav dil
Feratim...
Di dilên xortan
Dikelim herdem
Ber pozê dijmin
Ez xîp û kelem
Feratim...
Ez xwendewarî
Ezim hişyarî
Dûr û dirêjim
Gavan tavêjim
Feratim...
Di nav dilande
Pir xurt û bi tîn
Di nav damarên
Xortande bûm xwîn
Feratim...
Di ser hevre têm
Bi çelqîn û guj
Di ber xwe dibim
Dijminê xwînmij
Feratim, karim, xebatim
Ez kêferatim
Vaye ez hatim
Ji Kurdistanve têm
Pir xurt û bi tîn
Ez pêta cerg
Û dilê Cigerxwîn

(Cigerxwîn, Şefaq Diwana 6'A, rupel 43 45)

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM! BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

Bolşevik Partizan'ı güçlendirme kampanyasına katıl!

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bolşevizmin sesi!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

Faşist Türk devletine ölüm!

Türk emekçileri; faşist Türk ordusunun, Kuzey Kürdistan'daki katliamlarına "dur!" deyin!

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

TKP/ML(BOLŞEVİK)

Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komitesi